

Gheorghe Calamanciuc

Numele meu e Femeie

Nuvele

Lector Valentin Jitaru

Idiotul lui Mami

Trebuia luat între ghilimele. În titlu. Că-i folosit la impropriu. Cuvântul „idiot”. Dar nu vom utiliza ghilimelele – la ce bun? Cu atât mai mult că (era să vă servesc cu o cacofonie!) Mami topește-n el, în acest cuvânt, sensuri ce ne trimit direct la calitățile proprii idiotului.

– Ai să mă vâri în pământ, idiotule! îi strecură printre dinți aseară („Ce gură frumoasă mai are, Dumnezeu!” se însenină dânsul), dându-i clar de înțeles că durerile de cap ce le are i le-a pricinuit el. Idiotul.

Pentru că n-o lasă-n pace și o bate la cap să plece cu el cu cocioaba ceea nenorocită. De sub pădure. Opera dânsului, zămislită în trei vacanțe ale lui lungi. Clădită din chirpici. Pe care i-a făcut tot de unul singur. Din lut hleios. Cărat cu roaba, împrumutată de la vecin – idiot, ce mai! – tocmai de dincolo de fâșia de salcâmi. Traversând iezătura. Opintind roaba, pieptiș, până la lotul lui în pantă, împânzit de puieți ce-i scosese cu hârlețul. Tot singur. În lipsa banilor. Pentru că ar fi putut plăti un căruțaș să-i care și lutul, dar cu ce? Cu leafa lui de bibliotecar?

Că insistă, ca idiotul, adică, să plece cu el la căsuță. Să plece cu autobuzul de cursă! Și de la stație, să-și bată papucii printre bulgări. Vreo doi kilometri. Ba poate chiar mai mult! Că a fost o dată – sau de două ori? Așa e, de două ori: prima oară, când reușise să toarne temelia, adică după ce-o clădise din pietre, cărate tot de el, cu roaba tocmai de lângă iezătura, și a doua oară – după ce-o acoperise, în doi, cu paznicul, un omulean cu căruța, care o salutase reverențios în ziua ceea scoțându-și pălăria. Pe care nu-l plăti, ci îl ajutase și el să împrăștie băligarul pe lotul ce-l avea paznicul în vecinătate. Vă imaginați numai: să ridici tu o căsuță cu o cameră și bucătărie, fără să cheltuiești un sfanț! Trebuie să te ajungă capul la așa ceva. Pe bibliotecarul nostru, vezi bine, l-a ajuns.

Divorțată de... primul idiot, o haimana de *praporșcik* („Uf, Alionă debilă! Trebuia să-l las să-mi facă doi copii?!”) – își mai reproșează, dar tot cu mai puțină înrâncenare, prostia asta, cea mai mășcată din viața ei de până acum. Și se mai întreabă, de-acum cu năduf, dar blând: trebuia să-și mai lege viața și cu acest bibliotecar? Dar și-a legat-o! Din cauza copiilor. Ei se întorceau din școală răscoliți de ceea ce făcea cu dânsii la orele de literatură nenea Petrică (așa începură să-i spună, la început, în biblioteca școlii unde erau duși cam cu de-a sila). Că, în lipsa tinerei profesoare ce plecase pe neașteptate la bărbatu-său în Italia sau în altă parte, directoarea i-a încredințat lui să predea orele („Să-i rămână de cap, crăcănata naibii!”), până vor ieși în vacanța de iarnă. Dar și după vacanță, („Că și l-a vopsit

capra bălaie – ce, îi părul ei adevărat?”) n-a căutat alt profesor cu studii să-l angajeze, dar l-a lăsat tot pe dânsul! Și l-a mai numit și diriginte în clasă, la copila ei. Și, dacă Viorica a venit cu invitație, semnată de mâna lui, Mami s-a dus. La prima adunare convocată cu părinții. Nu prea reacționează ea la chemările diriginților – de cele mai multe ori, dâșii inventează fel de fel, ca să le ceară părinților bani – dar la adunarea asta s-a dus. Din curiozitate, firește. Să vadă ce tip e.

Arăta cam caraghios bibliotecarul-profesor: o fi având cam sub patruzeci, cu mustață, pântecut, un pic crăcănațel, într-un pulover gri, cu gulerul cămășii scos – îl cam deranja acum, pesemne, că-și răsuca în răstimpuri gâtul – ori, poate, îl copleșeau emoțiile? Pentru că Petrică Marcovici – începând cu directoarea, profesorii își ziceau și-n continuare în manieră slavonă – se pomenise chiar pentru prima oară, în acești vreo cincisprezece ani, de când era bibliotecarul școlii, se pomenise, zic, în această, pentru dânsul, penibilă situație, susținând acest deloc ușor examen – să stai față-n față cu părinții unei clase întregi. Și să le vorbești nu cai verzi pe pereți, ci despre necesitatea predării religiei elevilor din clasa lor. Că venise ordin de sus. Ca să fie întrebat fiecare părinte în parte: consimte ca odorul lui să studieze și acest obiect? Opțional, firește. Că, în caz dacă părintele refuză, plodul din sămânța lui poate să bată mingea pe terenul sportiv în cele patruzeci și cinci de minute rezervate orei de religie – nu-i nicio tragedie.

– Da' cine are să le predea religia asta? întrebă bărbatul cu mustață roșcată, tatăl băiatului care primea cele mai proaste note la purtare – știau toți asta.

– Preotul bisericii „Sf. Parascheva”, cea mai aproape de lângă noi, e angajat în alte două școli, făcu cu amărăciune umedă Petre al lui Marcu. Dar vine diaconul lui, foarte pregătit, că a absolvit seminarul în România...

Bărbatul cu mustață flutură întărâtat din capu-i cu chelie de trei sferturi:

– Nu, nu! N-avem noi nevoie de aiștia cu școală românească – să-i mai bage-n cap băiatului meu că-i român?

– Asta ne mai trebuie?! își pițigăie coardele vocale mama-tanc, ce-și avea cea mai dolofană și mai mediocră progenitură din clasă.

Se auziră și alte voci protestatare, ce-l făcu pe Petrică-dirigintele să-și strângă capul între umeri. Și-atunci zvâcni în viitoarea concubină a dirigintelui o strună, gata să plesnească. O cunoșteau bine părinții colegilor Vioricăi: absolventă a două facultăți, această femeie, ce-și purta doar în fuste lungi coapsele arcuite, sfidător întinse pe corpul ei de adolescentă, venea dintr-o familie de români din Bucovina de Nord, refuzând cu ostentație să-și modeleze vorba după dicția basarabeană. Acum, chiar se ridică provocatoare, privindu-l pe vecinul săi cu mustață ca ardeiul prea

copt, cum l-ai privi pe-un alcoolic în băltoacă:

– Dar ce ai dumneata împotriva diaconului Pavel? Ai ascultat măcar o dată ce voce minunată are? Și cât de frumos vorbește – nu moldovenește, măi, ci românește! Vino, mai întâi, să-l asculți în biserică și-atunci ai dreptul să te pronunți.

– Lasă-l să steie în biserica lui, cu seminarul făcut peste Prut, își întoarse amenințător batoza mama cu buha-n crețuri. Nouă să ne trimită unul cu școală de preot făcută la noi.

Bucovineanca își arcui gâtul lung tot a primejdie, răsucindu-l spre grăsană:

– Pe unul care ar fi tot atât de deștept ca tine? Nu cumva te pregătești tu să-i indici direcției școlii ce cadre pedagogice să-și aleagă?

– Ia mai potolește-ți morișca – știm că ești româncă de *sub* Cernăuți. Mai bine, te-ai duce la Poroșenko și l-ai ruga să mai *amâie* promulgarea legii celeia, că, din septembrie, copiii voștri au să învețe numai ucrainește și-i *caput* cu voi.

Bucovineanca își zbârli ghearele s-o înșface de cap, dar interveni, speriat galben, Petre Marcovici:

– Nu vă certați – vă rog frumos... Cine e de acord ca diaconul Pavel să ne vină profesor de religie, să ridice mâna... Și și-o avântă el primul, tremurând-o.

Bucovineanca își retrase ghearele micuțe, puse pe bătaie, repezidu-și dreapta spre tavan, ca pe-o pasăre, lovită de trăsnet („Ce mânuțe-bijuterii are, Dumnezeuule!” se însenină, de-acum a doua oară, dirigintele). După mâinile celor doi care, te mai pomenești, chiar în noaptea aceleași zile aveau să-și smulgă veșmintele de pe corpurile înnebunate de sete carnală, se ridicară, șovăielnice, și celelalte. În afară de altele două, vrăjmășite, ale grăsanei și protestatarului cu mustață.

Petre al lui Marcu, îmbujorat de prima lui victorie în cămășoiul proaspăt de diriginte, le mulțumi pentru susținere și se apropie, opărit de emoție, de mama Vioricăi, care întârzia nu știu de ce să părăsească sala de clasă:

– Vă mulțumesc mult de tot, doamnă. Că, fără susținerea dumneavoastră...

– Lasă asta. Și îl străpunse cu căprui-ul fierbinte: Am înțeles că-ți plac... Și, văzându-l că a pălit, ca mirele-n raclă. Ori mi-a părut mie?

– Nu, nu! Mult de tot îmi sunteți... pe plac, doamnă, – iertați-mi îndrăzneala...

– E-n regulă. Vă... te invit la o cafea, dacă n-ai nimic împotriva... în seara asta, dar e de dorit să vii ceva mai târziu... După ce se sting luminile la vecini. Cunoști unde stă eleva dumitale, Viorica, nu-i așa?

– Da, doamnă, cum să nu?

Femeii i se păru că se clatină și-i lovi ușor umărul:

– Ia-te în mâini, domnule diri... profesor. Copiii mei sunt încântați de orele

dumitale de literatură. Te aștept...

Și ieși. Sprintenă. Mlădiindu-și trunchiul de felină în irisurile bărbatului. Aprinse. Și înfierbântate. Cum nu mai fuseseră, poate, vreodată.

Cititorul flămând de scene erotice stresante abia așteaptă, pesemne, să-l trimit pe Petrică pe ulicioara mocirloasă din cartierul săracilor al acelui orașel nenorocit de provincie. Unde, la câteva împușcături de praștie din gardul școlii, se tânguia în umbra câtorva salcâmi încărcăți cu praf acel bloc cu un etaj având tencuiala jerpelită. Îl cunoștea bine, pentru că baba rusoaică care-l ținea în chirie își avea casa la curte chiar la colțul străduței și bibliotecarul nu o singură dată, mai des, dimineața, răspusese la binețele celor două odrasle ale bucovinencei. Cunoștea și scara de unde ieșeau ariștanții – dar... de unde era la curent femeia că...? Rămase întrebarea cu coada retezată – cântă celularul:

– Alo! Domnul profesor? Încă nu ești pornit?

– Mă pregăteam, doamnă...

– Dar de ce nu întrebi care mi-e numărul la apartament? Ori îl cunoști?

– N-am cum să-l cunosc, doamnă, – scuzați...

– Nu închide, așteaptă: ce-ți place să bei – ceva tărie sau vin?

Bărbatul – halal bărbat! – alunecă în mușenie. Femeia repetă întrebarea și asta îl scoase din leșin:

– Scuzați... Nu sunt băutor, doamnă.

– Nici eu nu-s băutoare, dle, dar mă trag dintr-o familie de gospodari – dacă invit pe cineva în casă și... încă pe profesorul copiilor mei, trebuie să-l servesc ca pe-un musafir... dorit, nu? Și pentru că bărbatului dorit i se atrofiase coardele vocale, adăugă iritată: Blocul îl cunoști, am înțeles că locuiești la baba Mașa, în casa de la colț. Cauți scara a doua, apartament 7, la parter. Nu suna, ușa va fi descuiată...

Bibliotecarul, care avea să devină și idiotul femeii, dar puțin după startul concubinajului, avea în șifonier tănuțită o sticlă de șampanie pe care o cumpărase mai anțărț, urmând să fie felicitat la recreația mare cu prilejul celor treizeci de ani trăiți aiurea, cum i-ar fi zis taică-său, care, cu vorba-i pipărată, nu cruța pe nimeni. Dar, încât responsabilă de procesul educativ uitase în ziua ceea să-l cheme, iată că i-a prins bine acum.

Ieși. Pășea oarecum încurajat de carafa ce-i pendula, în sacoșă, pe genunchi („Ori bărbatul îi este plecat peste hotare, la munci, ori... e văduvă...”) și, peste un început de fiertură de-un sfert de oră, se trezi în fața ușii capitonată în cafeniu. O împinse cu degetul mic de la mâna dreaptă – nu se clinti. Apoi, tremurat, cu podul palmei – se deschise.

Femeia apăru cu degetul la buze, înveșmântată-n roz de halat până la glezne.

Îl luă de mână și-l conduse la bucătărie. Și când trase ușa, șopti:

– Să nu-i trezim pe copii... Au adormit de-acum. Ce ai în sacoșa ceea?

Bărbatul i-o întinse. Gazda scoase șampania, o examinează:

– Nu-i cu plută – e mai proastă ca vinul. Își bat joc de noi șmecherii ceia de la Cricova, ne mai vând și zoi... Ia loc. Am eu ceva mai bun – o țuică de la cumnatu-meu, din prune, dar... și cu puțină sfeclă. Se întinse spre dulăpior, peste capul lui, de-i țâșni în decolteu sânu-i mic și plin: Nu te speria – după ce-mi fac dușul, nu-mi mai îmbrac sutienul. Și-i întinse gărăfioara: Gustă să vezi.

– Așa, din carafă?

– Acuși. Și-i turnă într-o ceșcuță verde.

Petrică – altcumva nici nu-i poți zice văzându-l căcărezat de emoții – lăsa să-i alunece-n gură câteva picături speriate, le încălzi în cavitate, apoi le înghiți cu un gemut de gay novice. Își șterse două lacrimi cu mâneca puloverului gri:

– E groaznică.

– Așa o face el: o fierbe de două ori, adică o rafinează. Să fie limpede și tare. Să-ți mai torn? Dar hai să mănânci, mai întâi. Și-i puse-n farfurie doi cartofi copti și o pârhoală: Eu am mai mâncat cu copiii. Cât aștern patul, termini tot din farfurie. Că am să iau și eu cu tine o cinzeacă. Îmi trebuie și mie un pic de curaj...

Care cinzeacă, dle, care cinzeacă? Bibliotecarului nostru și stropii ceia de țuică dovediră să-i înfierbânte neuronii atât de feciorelnici! Dar cu cei doi cartofi și pârhoala rumenite-n rolă o isprăvi cât se poate de rapid. Spre satisfacția gospodinei. Care, cu două păhăruțe de crisal, reumplu cu roz micuța bucătărie. I se rezemă de umăr. Turnă.

– Iată că nici prin gând nu mi-a trecut vreodată că voi avea prilejul să ciocnesc paharul cu profesorul copiilor mei. Noroc! Îl sorbi pe jumătate. După care-și încreți năsucul: Îi cam tare – ai dreptate. Dar, în satul meu, numai țuică de asta se bea – să-ți taie respirația. Dacă-l servești pe musafir cu țuică normală, pe care-o beau românii de dincolo, zice că-l iei în râs. Băgă în gură un pesmet, fără să-și rupă căprui-ul fierbinte din irisurile lui: Dacă ești așa timid și la sex, am pierdut noaptea asta cu tine, bibliotecarule. Câte femei ai cunoscut în pat – le ții minte?

– Numai una, doamnă, după care lăsa licoarea toată să-i pătrundă cu năduf în toate măruntaiele. Și nici nu se atinse barem de sticla cu minerală!

– Ești bravo. Că ai băut. Dar n-am înțeles: pe numai una ai avut-o în pat sau... pe numai una o ții minte?

– N-am avut nicio femeie-n pat, doamnă. Am avut-o în lanul de porumb. Pe o fată bătrână, Culina. Care îi dezvirginase, până la mine, pe toți adolescenții din

mahalaua noastră...

– Ea te-a dezvirginat?

– Credeam că ați înțeles...

– Și pe urmă?

– Și pe urmă, ce?

– Doar nu vrei să cred, domnule bib... profesor, că... n-ai cunoscut, până-n seara asta, pe nimeni altcineva?

Petre Marcovici – țuca din sfeclă de Bucovina vrăjea benefic în creierii săi – chemă pe fața-i, până atunci una a *abiturientului* la ultimul examen, un zâmbet larg, gata să se prindă frate de cruce cu toate zâmbetele care-l ajută pe om să se simtă în apele lui :

– Răspund afirmativ, doamnă : n-am cunoscut pe nicio altă femeie până-n seara asta. Acum, pentru că eu am fost cât se poate de sincer („Tămâia ei de cucoană! de ce să nu-mi spună și ea?”), de ce nu mi-ai mărturisi și dumneata câți... iubiți ai avut până-n seara asta?

Femeia se porni într-un hohot de zile mari, lăsându-și capul pe spate, încât i se întinseră piepții, de-i ieși iar, prădalic, în decolteu sânul cel șotios cu gurgui de abanos. Asta, pesemne, îi curmă subit râsul, dar nici nu încercă să-l acopere cu halatul: Aplecată spre el:

– Îți place? Hai să ți-l dau să mi-l săruți. Și îl luă blând de mână, stinse lumina și-l trase după dânsa în baie: Nu te rușina. Dezbracă-te și fă-ți un duș. Ai aici prosoape curate. Eu nu-s... Culina. Eu te-oi dezvirgina... a doua oară în cearșafuri albe, nu-n lanul cu porumb...

Până-n mugurii zorilor, îl descărcă în golu-i arzător de câteva ori. Cu patima femeii ce așteptase clipele astea ca pe-o răzbunare. Pentru toate suferințele ce le avusese de la *prapurcicul* său. Pe care-l găbjise c-o înșală chiar în prima săptămână, după ce reveniră-n URSS din Germania, unde-și făcea tipul serviciul militar. Plecase cu micuții în Bucovina la părinți, că începură picii să-i uite, dar s-a întors cu o zi mai devreme de cum le fusese înțelegerea. Și-o găsi la bucătărie – în bucătăria ei ! – pe curviștina soțului gătindu-i cina! A scărmanat-o copios. Cu ghearele ei mici, dar tari și fără manichiură. Sub ochii spăimoși, dar scânteietori de admirație ai copiilor. În final, izgonita a mai primit câteva piciorușe-n cur și de la băiețel...

Dar dezvirginarea a doua porni totuși în cadă, unde, aruncându-și halatul, femeia alunecă, văpaie devoratoare, lângă nudul lui rușinat, încât dezvirginatul (în lanul cu porumb) bibliotecarului fu privat definitiv de clipe pentru mobilizare. Rotunjimile celor două fese pendulând îl absorbiră imediat. Sângele celor treizeci și

alți câțiva de ani neofiliți ai trunchiului se aprinse-n clocot și bărbatul simți că-l cosește fierbințeala:

– Îmi vine, doamnă... Ce fac?

– Șșș... Ce mai întrebi?

N-a mai întrebat-o – nici a doua, nici a treia, nici..., dar de-acum în cearșafurile foșnitoare. Unde adormiseră spre dimineață. Frânți. Secătuiți. Și fără creieri. Ambii. Căci fură treziți nu de ei, ci de clopoțelul speriat al Vioricăi :

– Ce faci, Mami?!

Mami țipă îngrozită, trăgând smucit plapuma peste pieptul împădurit de-alături. Care gemu. De câteva ori. Înăbușit. Dar Mami nu-și pierdu cumpătul. Zise de-acum pentru amândouă perechi de ochi căscați a mirare:

– Ce fac, mă întrebi? Dorm... cu profesorul vostru. L-a scos din casă baba rusoaică... pentru că n-a plătit la timp chiria și, dacă n-avea omul unde să doarmă în altă parte, s-a cerut să doarmă la noi. Am făcut bine că l-am primit, ce ziceți?

– Interesant! exclamă băiețelul.

– Ai făcut bine, Mami. Dar... mai departe?

Mai departe, Mami vorbi de-acum legându-și sutienul:

– Păi... de-acum rămâne să hotărâți voi doi: dacă vă convine să rămână, îl lăsăm să stea la noi, dacă nu...

– Să rămână, Mami, de ce nu? zise, înseninat fâsticindu-se, Viorica.

– Stai, dragă, o înfruntă frățiorul. Că nu hotărâm noi pentru domnul profesor. Mai întâi, trebuie să vrea el...

Mami-și dezveli viitorul idiot doar până la bărbie:

– Deschide ochii, domnule profesor. Și răspunde elevilor dumitale: îți convine să locuiești cu ei sau îți cauți casă în altă parte? Și pentru că situația se crease prea delicată: Ieșiți, hai! Lăsați-l să se îmbrace. Dacă se hotărăște, veți merge la școală împreună. Nu aveți ore azi cu dumnealui?

Chiar aveau. Fetița, a doua, iar băiatul chiar nu-și amintea a câta oră, pentru că învățătura-i era pe al doilea plan – după fotbal și ochitul cu praștia în vrăbii. Copiii ieșiră, un pic zăpăciți, dar și un pic încurajați în fața perspectivei de a-l avea sub același acoperiș pe unul – de ce să nu recunoaștem? – din profesorii cei mai așteptați și, pe deasupra, și diriginte! Ce-i drept, doar pentru Viorica. Dar dirigințele, chibzuia domnița lui Mami, era cel mai mare după director. Acum, după ce mâncară și ei din picioare cartofii prăjiți ce rămăseseră de la cină, împachetați în hăinuțe de școală, cu ghiozdanele de-a gata, se frământau: ori n-ar fi mai nimerit să se ducă fără profesor? Că dânsul nici n-a crâcnit că ar avea asemenea dorință.

Și-apoi, cum se vor lămuri ei cu colegii care nu se poate să nu-i întrebe: cum se face că vin la școală umăr în umăr cu dirigintele? Care e holtei încă. Și toată lumea știe că taică-său, *praporşikul*, îi părăsiseră, acum degrabă o fi doi ani, iar maică-sa, numai ea știe cum a aranjat situația, dar i-a făcut vânt, prin judecată, din apartament. Și-i femeie liberă. Și cea mai frumoasă dintre toate mămicile luate împreună din cele două clase. Băiețelul, că-i mai mic cu aproape doi ani decât soră-sa, – în capul lui: „Ar face bine Mami dacă-l va primi – m-a ajuta să fac temele la gramatică și, poate, se pricepe și la matematică – cine știe?” Viorica, pentru că-i chiar mai mare cu doi ani decât fratele, reușind să se pricopsească de-acum cu scrisorele de la colegii de clasă, propunându-i-se prietenie: „Dacă l-a primit în patul ei, la sigur că Mami e îndrăgostită un pic, dar Petre Marcovici e îndrăgostit și mai tare, de s-a hotărât s-o ia de soție fiind mai tânăr...”

Iar eu, naratorul, care caut să le ghicesc gândurile, nu știu dacă picii ar avea absolută dreptate: profesorul la sigur l-ar putea ajuta pe ștregar să-și facă temele, pentru că observase și dânsul că nu-i este pe plac gramatica, dar la matematici a fost și el cât se poate de slab – cu mare efort și proptele, că pe atunci se mai putea, s-a ales cu un „cinci” amărât în diploma de BAC. Cât privește presupunerile Vioricăi, parte se adevereau: Mami îi căzuse tronc la inimă bibliotecarului-profesor. Adevărat e, dezvirginarea din noaptea ceea îl zăpăcise de-a binelea, dar parcă știa dânsul, neprihănitul până aseară, cum altfel ar fi putut să fie? Această româncă din Bucovina, având, cum simte el, mulți drăcușori, frumoasă cum nu întâlnise dânsul vreo femeie până atunci, care-i mai și salvase autoritatea de diriginte ieri, pare să fi pus stăpânire pe toată ființa lui, încât, întrebat de-acum a doua oară, după ce ieșiseră copiii și reușise să-și tragă nădragii, răspunse cu un oftat, dar însoțit și de un fluture roz pe buze :

– Sigur că vom merge împreună, doamnă. Nu sunt de azi chiriașul dumitale?

Femeia îl privi serioasă. Și un pic mâhnită, cum, dureros, i se păru lui:

– Înțeleg că-ți plac. Și teroristei care te-a dezvirginat astă-noapte tot îi plăci un pic... Dar să așteptăm să mi se umple și mie inima cu mai mult... pentru tine. Și, după o pauză ce-i trimise ochii spre geamul cu două ghiveciuri ale căror flori abia-și desfăcuseră bobocii: Cam repede și neobișnuit începe istoria asta a noastră... Rămâi, că... au nevoie și copiii ăștia ai mei de cineva care măcar cât de cât l-ar putea înlocui pe... idiotul acela cu care i-am făcut. Și i se umeziră, încălzindu-i-se, irisurile: Dar să nu te mai aud că ne ești chiriaș. Câtă lume trăiește acum în concubinaj! Nouă, ce, ne este interzis?

Și au dus-o în pace și bună înțelegere până când Petrică, în ultima vacanță,

reuşise, în sfârşit, să dea cu var căsuţa ceea a lui. Şi să mai vopsească podeaua în cameră, în bucătărioară şi coridoraş, podea din scânduri vechi de brad, cumpărate pe un preţ de nimica de la vecinul său, bulgarul, care dăduse anunţ că-şi vinde containerul. Şi geluite tot de dânsul cu un gealău luat cu împrumut din atelierul de tâmplărie al şcolii. Si bătute cu țințe luate pe gratis tot de acolo. Bătute cam cu noduri în gât, căci nu-i floare la ureche să potrivești scândură lângă scândură și la același nivel să le potrivești, că tocurile pantofiorilor soțioarei sale, deocamdată una de concubinaj, sunt cam ascuțite – dacă-i alunecă, Doamne ferește! în crăpătură?

Să mai zici că n-ai noroc? Când, obosit, ca un pierit pe jumătate, se răsturnase pe-un palton vechi, așternut pe podeaua pe jumătate nouă să-și tragă sufletul un pic, bate-n ușa cineva :

– Cine-i acolo?

– Se poate la 'neata? Și-i trecu pragul primul musafir în casă nouă, paznicul tovarășiei lor pomicole care, formal, îndeplinea și funcția de șef, un țăran vrednic cu căruța lui din satul de peste deal, care îl ajutase să pună acoperișul: Numai pe 'neata te-am văzut să-ți ridici căsuța singur – de ce nu iei pe cineva, în afară de mine, să-ți ajute?

– N-am cu ce-l plăti, domnule.

– Am înțeles. Nu chiar sunt domn eu, dar, dacă zici că n-ai bani, te pot ajuta și cu niște mobilă veche, că băiatul meu, cum s-a întors cu bani din Portugalia, a îmbrăcat toată casa cu mobilă nouă, iar cealaltă, veche, îmi stă sub pereți și nu știu de-aș lua mare lucru pe dânsa, dac-aș scoate-o de vânzare...

– Mulțumesc mult, bădie...

– *Gheaghea* Toader Neamțu – așa-mi zice, ai uitat ?

– Mulțumesc, *gheaghea* Toader, că vrei să mă ajuți, dar... cu ce-o aducem?

– Păi, cu căruța mea! Suie și-am plecat.

Până începu a clipoci după orizont soarele, au reușit să aducă și să bage-n cameră o garderobă veche, dar încă bună de tot, cu oglindă, un divan cu căptușeală cafenie cu speteze tari, de pe timpul URSS-ului, pe care l-au întins, învelindu-l și cu o saltea:

– Pe asta am dormit eu cu femeia mulți ani. Amu, dacă băiatul zice s-o azvârlă la gunoi... Uită-te 'neata bine, dacă n-are nicio găurică, poți s-o arunci?

Profesorul Petre al lui Marcu se întinse pe divan, zâmbind fericit, iar *gheaghea* Toader ieși și, după o pauză, tot fericită, reveni cu un șip din plastic plin cu o minune roșie, desfăcând pe un taburet, tot adusă de dânsul, o legăturică, în care se arătară, de asemeni fericite, câteva hrinci gospodărești de pâine coaptă în cuptor și

altele, de brânză:

– Acum, domnule învățător, – că la școală am auzit că ți-i serviciul, nu? – să facem și noi o mică *novoselie* (sărbătorirea instalării într-o locuință nouă). Și turnă în două pahare ce le scoase din buzunarul scurtei: Să ai noroc de căsuța asta!

– Mulțumesc, tare-ți mulțumesc, bădi... *gheaghe* Toader, că mi-ai îmbrăcat casa. Bogdaproste.

Ciocniră. Băură. Mâncară. Iarăși ciocniră. Băură.

– Acum poți să mai aduci și vreo ibovnică – nu ești însurat?

– Nu știu cum să-ți spun... Trăiesc cu o femeie divorțată, cu doi copii. Care-mi sunt și elevii mei...

– E cam bătrână, dacă are copii mari?

– Da... Dar nu cu mult e mai în vârstă decât mine. Da'-i tare frumoasă, bade...

– Lasă, 'neata, că frumusețea nu se mănâncă. A mea nu-i ruptă din soare, dar vezi ce pâine coace? Crezi că vecinilor noastre nu le-au făcut bărbații lor cuptoare de copt? Și saci cu făină au primit de la asociație. Dar le văd mereu venind cu pâine de la magazin. Ia și mănâncă, nu te uita la mine. Că eu am zece oi la stână și a mea se mai duce la Bălți cu brânză de vândut.

– Mulțumesc. E foarte gustoasă, zău!

– Îi gustoasă, pentru că femeia mea, Nina-i zice, nu-i lasă pe *ciobeni* s-o pună la sărat, cum fac proștii noștri, dar luăm laptele în bidoane, când ne vine rândul, și gospodina mea și încheagă, și sarează cașul cu mânuțele ei.

– Fantastic!

– Nu-i niciun fantastic în asta – cum a învățat de la părinții ei, așa face și dânsa – eu nu m-am însurat cu ochi-nchiși, mi i-am căscat bine să văd ce părinți are. A dumitale tot îi *moldovancă*?

– E româncă, bade.

– Româncă? se holbă omul, ai adus-o de dincolo de Prut?

– E româncă din Bucovina, de lângă Cernăuți.

– Trăiesc români și-n partea ceea? Da' eu credeam că-s tot moldoveni.

– Moldovenii tot sunt români, *gheaghe* Toader.

– Ei, nu mai spune 'neata, că am mai auzit prostia asta și la televizor. Iaca, dacă n-aș fi *moldovan*, mi-ai spune 'neata *gheaghea* Toader? Mi-ai spune bădie sau... nene, da' mie-mi place să mi se spună cum a început să *grăiască* lumea după ce au venit rușii cu tancurile și ne-au eliberat.

– Ne-au ocupat, bădie Toader.

– Ei, vorbești și 'neata ca liberalul ista Ghimpu. Ce, era mai bine dacă se

faceau stăpâni peste noi nemții?

– D’apoi cum! Am fi trăit și noi ca dânșii.

– Țsss! își răsuci ochii prin unghere omul. Doamne ferește să mai spui cuiva prostia asta, domnule învățător. Pe timpul gruzinului cela mustăcios, ai fi înfundat pușcăria... Da’ și amu ai putea s-o pățești, cu Dodonu ista... Și omul se ridică: Cu politica asta, numai te spurci – s-o dăm naibii! Odihnește-te și ’neata azi, că-i fi obosit rău, dar de mâine poți să-ți aduci cucoana. *Sânt* gata să jur că o să-i placă. Să fi avut eu, cu nevasta, în primii ani când ne-am luat, o mândrețe de căscioară ca asta, Doamne-Doamne, n-am fi întârziat vreo cinci ani să ne-aducem cei trei copii pe lume...

Degeaba se pregătea să jure *gheaghea* Toader că o să-i placă cucoanei căsuța. Pentru că n-a avut cum să-i placă. Plecat cu noaptea-n cap a doua zi dimineată în oraș, bibliotecarul-învățător păși pragul apartamentului lui Mami, cu pantofii murdari în mână, exclamând radios:

– Putem pleca cu toții chiar azi! Căsuța noastră-i gata – ieri am și mobilat-o!

Băiatul scoase un chiuit. Viorica bătu din palme:

– Plecăm, Mami?

Femeia își privi chiriașul pieziș, răsucindu-se cu încruntată bănuială :

– Pe ce bani ai cumpărat tu mobilă?

– N-am cumpărat-o, doamna mea. Mi-a dat-o de pomană *gheaghea* Toader: un dulap cu oglindă și un divan aproape nou, cu tot cu saltea – toate păstrate foarte bine. Avem ceva de mâncat?

Dar pe Mami o înțepă curiozitatea, pentru că nici bănuiala n-o părăsise:

– Da’ cine-i *gheaghea* acela așa de generos, de-și permite să facă asemenea pomene – pot să știu și eu?

– Paznicul... și șeful tovărășiei noastre pomicole. Un țăran înțelept și foarte de treabă din satul vecin – feciorul lui a cumpărat mobilă nouă și pe asta, veche se pregătea s-o arunce...

– Bine, domnule bibliotecar, îi întinse băiețelului cămașa călcată Mami.

Gheaghea, paznicul, va dormi de-acum cu soața lui pe-o canapea nouă, iar pe leproșenia ceea de divan vechi mă culci să dorm eu?

Domnul bibliotecar, pălind ca un gutui răscopt, intră în baia-WC, iar Viorica nu răbdă, c-o năpădise plânsul :

– Chiar îți bați joc, Mami, de profesorul nostru – de ce faci asta ?

– Pentru că bibliotecarul vostru e un idiot, ai înțeles? În loc să mai stea cu voi în vacanță, să mai citiți împreună niște cărți, a robotit ca un idi..., ca un prost în aceste două veri – cine are nevoie de cocioaba ceea a lui?

Și chiar în clipa ceea sforăită, își făcu apariția și idiotul lui Mami. Ridicându-și fruntea transpirată, îi privi umed, pe rând, pe tustrei, după care, gârbovit, de parcă ținea o râșniță-n spate, își legă șireturile la pantofi, apucându-și ranița înfoiată de lângă pragul ce aștepta, mohorât, să-l treacă:

– Voi, copii, să citiți tot ce v-am adus ultima oară din bibliotecă... Mai am eu câte ceva pregătit să vă dau, dar de-acum dacă ne-om revedea la toamnă, când vă întoarceți din vacanță...

Și ieși. De-acum numai cu jumătate de râșniță în spate.

– Gata. S-a dus de la noi, își acoperi obraji cu mânuțele Viorica, dar lacrimile îi țâșniră totuși printre degete.

Băiețelul se răsuci, speriat, spre maică-sa:

– Auzi, mami, ce prostii vorbește? Cum s-a dus? De ce s-a dus?

Mami îi netezi părul zbârlit din creștet:

– E cam strâmt la noi, dragul mamei... Avem numai două camere... și voi creșteți... Degrabă va trebui să aveți fiecare odaia lui... Trage-ți cămașa și mergi de cumpără pâine.

Și în timp ce băiețelul urcă scările magazinului, nenea bibliotecarul le cobora cu două pâini mari, rotunde pe care taman le împingea în gura căscată a raniței. Piciul care împărțise cu el divanul aproape doi ani înmărmuri, ca un semn speriat de întrebare. Domnul profesor se aplecă și-l sărută pe amândoi obraji, după care îl îndepărtă de pieptu-i, suflându-i la ureche:

– Să-i spui și surioarei tale că... vă iubesc foarte tare, bine? Și se îndepărtă. Grăbit. De parcă cel care se uita din urma lui ar fi încercat să-l oprească.

Dar nu l-a oprit nimeni. Nici până la autogară. Nici după aceea, că renunță la autobuz omul („Ulei am. Și cu acești cincisprezece lei ce-i mai am, mai degrabă cumpăr de la vecinu-meu, bulgarul, cartofi... și cu aceste două pâini o duc mult și bine...”). Nu avu cine să-l oprească și-n continuare, în tot mersul lui pe jos – mai întâi, pe marginea șoselei, amenințat din spate de mașini („Cine mă înmormântează pe mine dacă mă calcă vreuna – *gheaghea* Toader,?”), apoi, cum se ivi aripa pădurii, în dreapta – tot pe cărare, printr-o fâșie de salcâmi, și, mai departe, printre hățșurile tinere, presărate cu înspăimântător de numeroasele cioate ale copacilor tăiați pentru sobele flămânde ale țăranilor din satele dimprejur.

Când ieși, dipă câteva ore bătute-n tălpile pantofilor necremuiți, în cealaltă margine a pădurii, dinspre satul lui *gheaghea* Toader, își zări... căsuța! Adică acoperișul ei de-ardezie dinspre apus, luminat acum de bunătatea în stingere a soarelui alunecând spre orizont. Bibliotecarul își scoase ranița din spate și o potrivea pe-un petic de iarbă, apoi, cu un oftat, se lăsă și el alături. Și-n clipele următoare, în

toată ființa lui porni să se reverse, în valuri fierbinți, atâta mulțumire de sine, de-și zise că, la sigur, nu cunoscuse dânsul așa ceva niciodată. Și imediat, ca printr-un blestem fulgerat de sus, în locul acelei mulțumiri cam stranii, în pieptul lui prinse să alunece șerpește o mahnire ghimpoasă, sfredelitoare ce-i scoase un geamăt de condamnat la pierzanie. Se smuci speriat – nu l-a auzit nimeni? Și dacă ochii, ambii, văzură că n-are cine-i zări pe tot întinsul văii deschise-n orizont, începură să plângă. Cu lacrimi cuminți. Alunecând pașnic, nestingherite. Pe amândoi obraji. Nerași de două zile. Pentru că nu avusese timp să-i radă. Și cu ce. Că i se tocise de tot ultima lamă. Iar alta nu-și cumpărase. Când putea să-și cumpere? Și pe ce? Acum, rămânând doar cu cei cincisprezece lei – o bancnotă de zece și una de cinci („De ce am fost așa de prost și i-am dat ei toți banii când am ieșit în concediu?”), se întrebă: cum o duce el în această o lună și mai bine de vacanță? Prinse și ele în juvățul acestei întrebări, lacrimile i se opriră subit. În găvane. Sau mai știi unde încremenesc ele când nu mai au de ce să mai curgă? Ca și acum. De-aceea bibliotecarul-profesor cu două salarii, dar rămas fără niciunul, se ridică, fără să-și uite – Doamne ferește! – ranița cu cele două pâini, și porni de-a dreptul, prin bălării și chirău multianual spre căsuța lui.

A ajuns. Și-l vede pe vecinul său, bulgarul, cu două torbe umflate rău, mocoșindu-se să încuie lacătul porții („Plecă la oraș, să-și vândă producția...”) Ii dă binețe. Românește. Acela îi răspunde cu un *zdraste* („Dă-l încolo de bulgar – el nici limba mamei lui n-o știe”). Vecinul, un cultivator sadea de cartofi, legume, făcuse școală rusească în Taraclia, dar, având soție basarabeancă, vorbește și moldovenește. Când vrea. Dea Domnul să vrea și acum:

– Vecine dragă, nu poți să-mi vinzi niște cartofi? Dar... să mă aștepți cu banii... până la sfârșitul lui septembrie?

Bulgarul meditează:

– În *sumka* (geanta) asta este cam zece kile... Dar sfârșit de septembrie îi departe – mie trebuiesc bani mai repede.

– Scuză. Mai degrabă n-am să pot...

– Cheltuit mulți bani cu construcția, de aceea este sărac? Bine, fie așa cum spune dumneata – mă duc și eu mai ușor fără o *sumkă*. Eu vând cartofi, să știi, cum costă la bazar, înțeles? Și, înviorat oarecum, îi puse-n poartă torba plină. Și porni să urce deluțul.

Dacă l-ar fi născut maică-sa mai puțin sentimental, și-ar fi sprintenit acum pantofii prin micuța curte. Și ar fi urcat scările fără să-și umezească irisurile, dar de unde! Gestul binefăcătorului său vecin l-a înduioșat cumplit, dacă epitetul ăsta se potrivește aici. Și idiotul lui Mami își așternu ranița direct acolo, pe ultima treaptă a

scărilor, potrivindu-și, după ce le scoase, cele două pâini pe genunchi. Ușa din spate aștepta să i se vâre cheia-n broască, dar profesorului nostru cu diplomă de bibliotecar nu-i mai ardea de asta. Flămânzise cumplit – aici se potrivește perfect epitetul. Și porni să muște hulpav din pâinea ceea rotundă, până o înfulecă pe jumătate! Ia idi... ! Pâinea trebuie consumată cu socoteală – până la magazinul din sat, trebuie să-ți bați papucii vreo trei kilometri...

În fine, Petrică își dădu și el seama c-a făcut-o de oaie – n-a avut răbdare. Nu putea să se înfrâneze? Prăjea pe reșou o tigaie de cartofi și-atunci aluatul acela din burtă putea fi consumat doar pe jumătate. Sau chiar mai puțin. Acum, dacă a făcut-o, a făcut-o! Carafa cu vin din care băuse în ajun cu badea Toader avea cam încă trei sferturi de minune roșie negâlgâită („De ce nu i-am cerut omului numărul de telefon? Nu putea să nu aibă. Și boschetarii care scurmă-n tomberoane au celulare”) și Petre al lui Marcu avu o strângere de inimă. Acum l-ar fi chemat – în viața lui nu i s-a întâmplat să toarne băutură-ntr-însul – cum să bei, ca un idi..., de unul singur? Da’-n clipele astea, chiar ar trage un pahar... Se liniști imediat însă – își aminti că nu-și achitase factura – cum putea să-l sune? Și-și turnă în paharul din care băuse în ajun. Îl sorbi până la ultima picătură, se încreți („Da’-i acru, măi!”), repezindu-și laba spre jumătatea ceea de pâine aproape sacrificată, dar smulse un buric de miez doar.

În clipele următoare, preț cât ai trece cu scobitoarea dintr-un chibrit printre dinți, începu să se scurgă-n el melancolia. Venea valuri-vălurele, lunecând dulce-amăruie din creștetul sus-ului până-n degetele jos-ului („Am mai folosit eu expresia asta nu știu unde...”). Și, fulgerat, trase fermoarul lateral al raniței, scoase smucit caietul în pătrățele, cu „Abia plecaseși...” într-însul. Cartea lui preferată de poeme de când ține minte. Aoleu, se apropie! Miracolul. Despre care nu suflase o vorbă nimănui. Niciodată. Era taina lui. Micuța sa taină. Cu care-și încălzea sufletul. În rarele clipe de singurătate. O singurătate numai a lui. Micuță. Firavă. Pe care era imposibil s-o fi împărțit cu cineva – el cu ce-ar fi rămas? În clipe când dă peste dânsul miracolul. Pe care l-a moștenit doar Dumnezeu poate ști de la cine. O împărțea doar cu un caiet grosuț în pătrățele, cam ferfenițit, sărmanul, că-l are din primul an de facultate. Și iată-l iar începe. Să fermenteze. Miracolul. În neuronii lui. Cu o ascuțime de fierbințeală ce-i băgă tremur. În piept, mai întâi. Apoi, în mâna ce-i încheștă pixul. Da, nu era clar de la cine-l moștenise. Dacă facem, firește, abstracție de o vorbă a mamei, aruncată așa, fără vreo intenție: taică-său, Marcu, în tinerețe compunea hăituri – în ajun de Sf. Vasile, zicea, veneau flăcăuanii și-l rugau să le facă texte pentru hăit. Dar mult n-a durat treaba asta, că, de-acum continua maică-sa cu oarecare satisfacție, l-a ridicat milițianul și l-a dus la centru. De-a măturat vreo

cincisprezece zile străzile. Pentru că-i aninase în hăitura ceea pe Brejnev și pe șefii raionului („Dacă l-a căutat, l-a găsit pe dracu’ – după asta, n-a mai făcut-o pe scriitoru’’”).

Versurile începură să curgă încet, dar fără niciun fel de poticneli – un pic parcă îngrijorate că întreaga mâhnire a acelei lumi pe care o cunoscuse până atunci bibliotecarul, n-ar putea să încapă întreagă pe o micuță pagină a unui caiet de studentel timid, dar și visător, cum nu se prea aude printre acei de la biblioteconomie:

De nu ți-e prea bine acolo, în apartamentul tău,
Vino-n inima-mi din care-a plecat Dumnezeu.

În lipsa Lui, amărâta, a intrat în iarnă și
Nu mai conținesc disperările a o vrăjmăși.

Acum când, ciumate, căldurile curg din soare,
Vara întreagă-n ea îți va fi răcoare.

Și, prin rugăciuni cuminți, fiind și frumoasă,
Pe Domnu-L rechema-vei să stați în trei la masă.

Apoi „vino să locuiești în ochiul meu” mahnit, ca
O înmormântare de poet, duminica.

În văzu-mi trist să-aprinzi lumini mereu –
Să creadă lumea că în el s-a strămutat și Dumnezeu...

Punctele de suspensie le puse cu puricii îngroșați ai amurgului în văzul umed. Deschise confidentul cu file drept la jumătate, îi netezi cele două aripi scrise mărunț cu palmele cu bățături – să ridici din temelie de unul singur o căsuță nu-i floare la ureche! – potrivești un pic înduioșat la mijlocul caietului său cu visuri volumul lui Arghezi, după care se ridică. Cât se poate de vioi! Ba chiar înviorat nu știu cum. De parcă sosise proaspăt de la un examen pe care-l susținuse cu brio! Găsi cheia. Descuie. Pășe primul prag. Îl pășe pe al doilea. Aprinse lumina. Și stătu cu ochii împietriți pe divanul desfăcut, până când, subțiate și un pic speriate, nu-i ajunse la timpane cele două ațe grăitoare ale copiilor de care nu-și imaginase până azi să se despartă vreodată: „Ha-ha! Idiot! Ai auzit cum i-a zis Mami?” „Să nu-i mai zici Idiot, că te pocnesc!”

Numele meu e Femeie

Zămislită de pana aceluiasi autor, am viețuit un șir întreg de ani într-o cărțuție de monodrame, dar numai un singur regizor se încumetase în acest răstimp să mă aducă-n scenă cu această poveste zdruncinătoare a mea, după care am fost complet uitată pe acele vreo zece paginuțe. Până la urmă, l-am rugat pe autor să mă regăzduiască în nuvela asta, rămânând cu speranța că voi putea să-mi sfidez anonimatul. Îi mulțumesc: a făcut-o. Aici.

Numele meu e Femeie. Sună modest, pentru că așa a vrut Preaînaltul. Sună și măreț, pentru că eu am născut această lume... Sună absurd, pentru că tragicul și inegalabilul meu sacrificiu, de mii sau poate de milioane de ani, sfârșește în moarte. Oricum, continui să-mi trăiesc aventura pe acest pământ, cu fiecă veac, cu fiecă clipă râvnind tot mai puțin la eternitate. Mărturie îmi este, poate, și această istorie, repovestită mereu de la începuturile lumii...

Astăzi se împlinesc nouă zile de la înmormântarea sinucigașului meu... Îi fac un mic praznic. Și el era mic. Slab, ca un schelet. Mi-am chemat prietenele, au să vină și trei foști colegi de-ai lui. Normal ar fi fost să le zic și lor prieteni, dar era dânsul capabil să-i aibă? Doamne, cum am putut să iubesc un asemenea monstru? Eu singură l-am scos din ștreang. M-am repezit la dânsul înnebunită, m-am suit pe taburet, l-am cuprins de mijloc, saltându-l în sus, i-am scos ștreangul și m-am prăvălit cu el la podea. În clipele următoare, pierisem. Am stat multă vreme cu simțurile paralizate, lângă trunchiu-i în care se sfârșise agonია, până când reușii să smulg din disperarea-mi leșinată un dram de putere și să ajung la aparat ca să telefonez...

Am făcut un lighenaș întreg de salată boeuf. Dar am pus prea multă sare în ea, mi se pare... Am stricat salata, nebuna de mine. Maioneză cred că are destulă... Of, of, of! Și acum ce mă fac? Locuiesc aici, într-un cămin familial. E garsoniera lui. I-au dat-o de la institut. Lucra într-un birou de proiectări. Arhitect, ce mai! Salam nu mai am, castraveți murați, de asemeni. Dar dacă mai fierb niște cartofi ? Îi tai frumușel și-i pun în salată. O amestec și... va fi O.K. Iar îmi încolțește-n creier romanța ceea a lui.... Când autorul mă adăpostise în monodramă, o cântam. Acum pot să vă reproduc doar versurile. Sunt cam lacrimogene, dar merită să le citiți – poate cineva dintre voi va încerca să improvizeze o melodie, ca să le poată cânta?

Iată-le: Doamnă cu surâs de înger trist,
Obosit-am tot mereu, mereu
Să mă țin topit de pasul tău,
Doamnă cu surâs de înger trist...
Câte nopți te-am mângâiat în vis
Sub un pom de stele viscolit
Și erai cuminte la iubit,

Doamnă cu surâs de înger trist...
Mie îmi plăcea auzindu-l cum cântă refrenul:
Se călătoresc, se călătoresc
Anii, doamna mea,
Și îmbătrânesc, și îmbătrânesc
Tot pe urma ta...
Înc-o toamnă-acum, înc-o toamnă-acum
Trece-n amintire
Și nu pot să-ți spun, și nu pot să-ți spun
Dspre-a mea sfielnică iubire...

Mai are o strofă, dar n-am memorizat-o chiar bine... Și versurile, și melodia sunt ale lui. Ale sinucigașului meu... Era talentat băiatul. Păcat că-n gunoiștea asta de provincie nu avea un compozitor cu care să colaboreze. Dar nici nu dorea s-o facă! Își improviza singur melodiile la texte și, după ce le cânta el de câteva ori, mă puneă și pe mine să i le cânt. Uite că mi-am amintit și de cealaltă strofă:

Doamnă cu ochi grei de înger trist...
Te-am văzut aseară, ah! plutind
C-un bărbat alături surâzând,
Doamnă cu ochi grei de înger trist...
Și de-atuncea inima îmi coc
Într-o disperare și mai grea,
Ce să fac cu mine, doamna mea,
Că mă simt un om fără de noroc?

– Cine, mă nihilistule, te-a inspirat să scrii textul ăsta? l-am întrebat atunci. Era într-o duminică seara. Mă dusesem la o prietenă și-l lăsasem singur toată ziua.

– Tu, iubito, îmi răspunse trist, după o pauză enervantă.

– Cum puteam eu să te inspir, înamorat nenorocit, să scrii aceste versuri plângărețe, când ți-am spus de-o mie de ori în acești ani că te iubesc?! Și am început să-l bat cu pumnii ca o nebună. El se lăsa bătut, ca un papă-lapte. De fiecare dată se lăsa bătut!

Îmi răspunse abătut:

– Mi-ai spus-o de-o mie de ori, dar nu te-am crezut niciodată...

Așa era sinucigașul meu – un nihilist incurabil. El își zicea om absurd.

– Sunt un om absurd, repeta uneori cu o calmitate enervantă, de-mi venea să-l sugrum.

– Du-te, mă! Tu îl ai pe Nietzsche în creier încă din pântecul mamei! Ce fel de om absurd ești tu? Eu, da. Eu sunt o femeie absurdă, pentru că-mi trăiesc cât mai deplin aventura aici, pe pământul ăsta fără Dumnezeu. Cu toate că sunt pe deplin conștientă, ca și tine de altfel, că libertatea mea nu costă nici două parale și că viața-mi se consumă numai în incertitudine. Rânjetu-i mă scotea din minți: Cel mai tare mă irită zâmbetul tău ironic și stupid. Poți să nu deschizi gura. Taci. Știu ce vrei să-mi spui: că nu crezi în nimic!

– Chiar nu cred. Nu cred în nimic...

– Mă plictisești! Nihilist nu e acela care nu crede în nimic, ci acela care nu crede în ceea ce este, i-am aruncat atunci un citat dintr-un eseu al lui Albert Camus („Uite-acum te-am dat gata!”) .

– De unde ai mai scos-o și pe asta? mă întrebă bănuitor.

Și îl chemai atunci, frântă de o dorință ce-mi aprinse tâmpilele:

– Vino, frigidule. Aici, lângă mine... Și culcă-ți capul cea absurd și prost în poalele mele... Și stârpește-ți zâmbetul nerod, că te plesnesc! I-am ciufulit chica și i-am pieptănat-o cu toată duioșia mea de femeie însetată de-o dragoste ce întârzia atât de amarnic să vină: Ce simți? Spune că ți-e bine...

– Mi-e... bine, consimți după o pauză moale.

– Ei, vezi? Înseamnă că totuși crezi în mângâierile mele! Tu nici nihilist nu ești dintr-o bucată! De fapt, nu mi-am dat încă seama cine ești. Și nici nu mai vreau să știu!

Atunci el îmi răspunse, mângâindu-mi genunchii, că ar crede din toată inima în mângâierile mele, dacă ar fi adevărate și veșnice...

În asemenea clipe, mă dezlănțuiam, ca o panteră hăituită: Cum poți să spui, ingratule, că nu sunt adevărate? Ce neuroni deformați ai tu în capul tău putregăios de arhitect, care-ți spun că mângâierile-mi sunt false? Creierul tău absurd îți vorbește așa?

– Nu contează aici creierul, ci simțirea! mă Străpungea cu disprețul irisurilor.

– Aoleu, dragule! („Tu-mi vorbești de așa ceva, nesimțitul?!”). Tu, care în primele două nopți, după logodnă, refuzai să-mi iei virginitatea, vorbești de simțire?! Să vă spun cum a fost... Atunci îmi făcea semne disperate să tac: N-ai să fii capabil tu, măi omule, să-ți iei zilele într-un mod onorabil. În tine nu-i capabil să tremure niciun oscior de Don Juan barem adormit...

Ce logodnă de vis am avut! Multă șampanie, muzică bună, felicitări sincere...

– Hai, copii, mergeți în dormitorul vostru, ne spuse maică-sa, viitoarea soacră, și ochii îi străluceau de bucurie, privindu-ne cum pășim ținându-ne de mâini...

Pe masa din dormitor ne aștepta un buchet mare de micsandre. Era sfârșitul lui august. N-am să uit niciodată lumina scăpărătoare, multicoloră a acelor flori, alături de care, pe masă, alba cămașa mea de noapte. Ea urma să fie martora de taină a feciorelniciei mele... Toată noaptea mi-a acoperit corpul cu săruturi. Spre zori, am adormit amândoi și somnul a ținut până după prânz. Seara, după ce a stins lumina, așteptam, fremătând, să se năpustească asupra-mi și să... N-a fost să fie. După miezul nopții, mi-a sărutat corpul ce-mi ardea ca para și, când m-a invitat, rugător, să ieșim afară ca să privim la cerul cu stele, săgetată de o neagră presimțire, l-am întrebat înfricoșată:

– Nu ești cumva... impotent?

– Nu, nu! răspunse speriat.

E cu desăvârșire sănătos, mă încredință, îmbujorându-se, dar că n-are nicio

experiență în domeniu. Și-i este frică...L-am îmbrățișat atunci cu patimă.

– Mie trebuie să-mi fie frică, scumpule, îi șopteam arsă de o sete ce mă amețea. Ție n-are de ce să-ți fie...

El a alunecat din brațele mele și, după o pauză confuză, îmi spuse cu adâncă amărăciune că nu-i este teamă de el, ci de viața noastră, care, după asta, va deveni și mai absurdă.

M-am înfiorat atunci rece, toată, și strigai disperată:

– Dar cum vom face copii?!

Mi-a răspuns, eliberându-și cu totul brațul, că acest lucru și-l dorește în viață cel mai puțin. Ba nu și-l dorește defel, repetă logodnicul meu și barba începuse să-i tremure, semn că era emoționat rău. Și-atunci, încrâncenată, îl anunțai: merg la părinții lui și le spun totul! Îl privii fierbinte-n fața-i ca omătul și lacrimile ce-mi țâșniră fierbinți îl trântiră disperat în genunchi. M-a implorat să n-o fac.

– Bine, consimții. Te-aș pune într-o situație de tot ridicolă. Ne întoarcem dar în dormitor și-ți faci datoria de soț...

– Nu, nu! protestă violent.Gemu apoi înfundat și mă rugă să nu ne grăbim: Să așteptăm până la nuntă: După cununie... Te rog!

O bănuială groaznică îmi împietri, fulgerător, inima – simții că-s terminată („Ai o boală venerică, ticălosule... Și ți-e frică să nu mă... să nu te descopăr!”). Înainte de facultatea de actorie, făcusem școala de asistentă medicală. L-am apucat înnebunită de braț și l-am târât în dormitor.Am aprins lumina și i-am ordonat tremurând:

– Arată-mi-o ! El nu înțelese. Repetai: Dezbracă-te și arată-mi-o!

– Aaa! Iată ce-i!... se însenină atunci pe de-a-ntregul logodnicul meu. Ești o nebună. Cum ai putut să mă bănuiești de așa ceva?!

Așa mi-a spus râzând... și mi-a părut că-i sincer. M-am înmuiat într-o clipă, ca o prăsadă răscoptă, trecându-mi brațetele cămășii peste umeri. Cămașa mi-a alunecat, înfiorându-mă din creștet până-n călcâie... Logodnicul meu încremeni, privindu-mă ca un căzut din lună, – nu mă văzuse până atunci goală în plină lumină. Ochii lui lunecară, uimiți, peste umerii mei, se opriră, strălucitori, pe sâni, spre care întinse vrăjit mâna...

– Nu-i atinge! strigai la el, hohotind ca o stricată. Îl îndemnai apoi, apropiindu-l cu flăcările ochilor: Netezește-mi-i...

Îmi mângâia sâni, șoptindu-mi tremurat că n-a bănuie că sunt atât de frumoși...Lăsă să-i alunece apoi mâna pe pântec, pe coapse... Și, cuprins, pe neașteptate, de-o panică stranie, se aplecă și-mi ridică de jos cămașa, trăgându-mi-o pe corp. Simții că mă-nfior dureros până-n unghii...

– De ce-ți tremură mâinile?

– Nu trebuie? mă întrebă cu privirea tulbure și frântă. Și îmi șopti fierbinte în obraz că... nu îndrăznește... nu poate...

Nu știi de unde îmi apăruse acel curaj cinic:

– Dacă nu te descurci singur, cheamă pe cineva să-ți arate cum... Ia-mă în brațe și du-mă în pat!

Îmi sună telefonul. Trebuie să fie colegii lui...

– Alo! Ascult... Mi-am dat seama că ești tu, Alex... N-ai posibilitate?... Nu mă mai supăr, dragă, dar nici motive de bucurie n-am... Păi, ați fost colegi de birou atâția ani, și nu vii să-l pomenim?... Bine, bine... La revedere!

Fustangiul! Iarăși s-o fi dus cu gagicile lui la vreo terasă. „Până mâine, mort-copt trebuie să finalizez un proiect. Șeful mi-a pus în vedere: astăzi e ultima zi”. Mincinosul! Oare ce oră o fi? Mai am un ceas și începem praznicul. Afemeiatul ăsta de Alex m-a curtat o vreme și pe mine. E bărbat bine, ticălosul...

– Nu te supăra, îmi șoptea pe ascuns, când bărbatu-meu îl adusese la o cafea, dar nu te merită...

– Tu mă meriți, vrei să spui? Ești mai înalt, mai lat în spete? Eram să-l lovesc peste gură („Vrei să-mi sugerezi, pe ocolite, că și demnitatea ți-e mai impunătoare?”). Toate astea, măi Alex, nu valorează pentru mine nici cât o ciupercă cu viermi. Ce valorează? Spiritul, amărățule! Spiritul!

El râse atunci ca un țap, pentru că umblu cu vorbe mari:

– Rogu-te, mă întrebă distrat: ce minuni îți face soțiorul tău, pe care n-aș putea să ți le fac eu?

– Ce minuni? Tu ai fi în stare, măi Alex, să iubești o femeie – nu-i neapărat să fiu eu aceea – sinucigându-te?

Alex rămase cu gura căscată:

– Cred că aiurezi, dragă? Râse apoi fals: au trecut timpurile acelea când îndrăgostiții leșinați se sinucideau în numele iubirii. Acum se sinucid doar idioții!

– Tu nu m-ai înțeles, Alex. Și nu știu dacă poți pricepe asemenea lucruri... Eu îți vorbeam de o iubire frumoasă și puternică, care... te-ar sinucide...

– Aoleu! exclamă vesel afemeiatul. Numai nebunii își doresc asemenea iubire. La ce folosește ea?

O asemenea dragoste, adică o asemenea nebunie, dacă și există, zicea, nu se încadrează în normalitate. Iubirea trebuie să te înalțe, să te înnobileze, să te îndemne la fapte mari! Într-un cuvânt, să te facă să-ți trăiești viața cât mai din plin cu putință!

Îi spusei că are o retorică marxistă. Și că eu mi-am dorit întotdeauna altceva... Și la acest altceva nu poate ajunge gândurile lui:

– Soțiorul meu scump consideră că iubirea e o absurditate. Și încerc uneori să-l înțeleg...

– E un nebun, îmi șoptea fierbinte la ureche Alex. Mă tem, că sunteți amândoi niște suciți...

Gustai salata și-mi păru cât se poate de normală. Și răciturile s-au prins de minune. Au să fie toți mulțumiți de bucatele mele. Doamne, nihilistul meu nu mă lăuda niciodată că mă pricep la gătit... Mâncarea, zicea, e una dintre cele mai dezgustătoare absurdități ale existenței. Ca și iubirea. Se referea la sex, în special. Dar să nu credeți că... Era de o virilitate înspăimântătoare. Când se apuca de mine, nu mă slăbea până-n zori... Dar niciodată n-am simțit să-l ardă! să-l frământa pasiunea!

Oare cine mă mai caută?

– Da, da... Eu sunt... Bine, Cristy... Nu, că m-a sunat și Alex. El tot nu poate veni... Zice că are de finalizat un proiect... Minte? Transmite-i că-i un porc! Tu ai de

finalizat? Uite, mă! Să fii sănătos!

Măi, măi! Să nu lași în urma ta măcar doi-trei prieteni! Mereu îmi spunea, afurisitul, că viața noastră – auzi? viața mea și a lui! – e o înfiorătoare absurditate! Că nu crede nicio iotă în nemurirea sufletului...

Dar de ce trebuia să se răzbune, păgânul, atât de josnic?! Of, parcă-i aud de dincolo glasu-i absent, pierit: „E răzbunarea mea... E răzbunarea mea, ce ai tu?” Da... Și chiar s-a răzbunat, lașul. Și doar îl rugam, cu lacrimi l-am rugat de-atâtea ori:

– Când ai să vrei să-ți pui capăt zilelor, încearcă de mă iubește. Până la uitare de sine de mă iubește... Dar nu încerca – iubește-mă! iubește-mă! iubește-mă!

– Nu pot... Și nici nu vreau să te iubesc așa cum îmi ceri tu, îmi spunea cu un cinism care mă întuneca. Ar însemna să-miucid libertatea, de vreme ce aş crede într-o divinitate...

– Ce vrei să spui? („În care divinitate, tâmpitule?”)

– De-aş crede într-o iubire ce ți-aşdărui-o ție până la uitare de sine, răspundea palid. Mi-aşasasina libertatea la care țin... mai mult decât la tine. Iartă-mă... Și pentru că citise, probabil, în ochii mei mai multă nedumerire, teamă, poate, decât în alte dăți, continuă mai blând, dar învelindu-și cuvintele în același cinism cu care mă obișnuisem: Eu, scumpo, lipsit de libertatea ce mi-ar răpi-o iubirea-mi totală, deci și veșnică, pentru tine, nu mai pot să devin Dumnezeu...

Iartă-l, Doamne! Zilele acelea terminase de citit „Demonii” și era de nesuferit! Iar nu-mi dă pace telefonul ăsta. Probabil e Grig...

– Alo! Te-am recunoscut, Grig... Las’ că știi ce vrei să-mi spui: ai de terminat de urgență un proiect! Cum de-am aflat?... Mi-au transmis ceilalți doi colegi ai tăi de birou – ei tot au de finalizat astăzi niște proiecte... Nu glumesc deloc... Te cred, cum să nu te cred? Și vă trimit pe toți de unde ați ieșit! Căcănari mincinoși!

O, Doamne! Aveți nevoie voi, cititorii, de istorisiri de genul ăsta, absurde? Trebuie să precizăm: absurde în sensul că n-are absolut nimeni nevoie de proze de-astea șochichii. Voi credeți că autorul care m-a pus pe mine, nenorocita, să depăn această istorie bizară, nu e conștient de acest lucru? Eu chiar aş crede că bietul autor, făcându-mă pe mine naratoare, pe mine, care am trecut prin acest infern, se revoltă împotriva destinului său blestemat de a crea pentru o posteritate cu cititori inexistenți! Dar să revin la spânzuratul meu.

Când m-a pus să-i cânt „Românță din ninsoare” – nu, că mi-a cântat-o el, mai întâi, cu vocea lui subțire și dulce, ca de copil – mi-au dat lacrimile:

Ninsoarea asta-i o minune.

Se pare, ceru-ndrăgostitul

De-o zână preafrumoasă-a lumii,

Îmbracă-n fulgi întreg pământul...

Ce minune zburătoare!

Ce ninsoare! Ce ninsoare!

Cearnă, cearnă, mă îngroape

În nenaștere, în moarte!

– Dragule, l-am întrebat atunci... Ați observat că nu-i spun pe nume? Nici n-am

de gând s-o fac. Nu pot. E ca și cum l-aș dezgropa. Nu pot. Nu vreau. Ziceam, l-am întrebat atunci: Dragule, ai un coleg, profesor la conservatorul din capitală, – de ce nu-i dai lui textele tale? Sunt atât de frumoase! Tu nu auzi ce bagatele se transmit la radio și televizor – te apucă groaza! Colegul tău ar fi trebuit să-i știe pe mulți dintre compozitorii noștri. Ai șansa să te lansezi.

– N-are niciun rost, zise. Actul de creație artistică este, poate, unicul lucru de cea mai tragică absurditate cu putință.

– Bine, mă versificator absurd! Dar dacă zici că nu are niciun rost să te lansezi, că, în genere, actul de creație e cea mai tragică absurditate, de ce atunci te mai chinui să compui versurile acelea? Taci? Pentru că n-ai ce-mi spune, de-aceea taci.

Așa tăcea deseori... Dar în ziua ceea l-a răzbit și m-a întrebat:

– De ce te revolți? Ce te privește pe tine chinul meu? Numai tu ai dreptul să-ți trăiești aventura pe acest pământ ticălos? Îmi rezervez și eu dreptul la o mică aventură...

– Deci între noi nu-i nicio deosebire?! exclamai bucuroasă.

– Nu, zice. E mare deosebirea: în timp ce eu nu fac nimic pentru eternitatea mea, tu te zbugiumi, te frământă, pentru că în tine nu se stinge niciodată... flacăra speranței!

Ultimele două cuvinte le spuse cu un dezgust, de-i simții scuipatul pe frunte. Atunci am explodat! Eram gata să-l sfâșii. Mă repezii să-i scot ochii cu ghearele:

– Eu sunt actriță – nu înțelegi, idiotule? Actriță sunt! În mine suferă, sângerează, se nasc și mor eroii mei... Morbul absurdității tale a intrat în toate celulele corpului meu: prin sămânța ce mi-ai pulverizat-o, prin suflarea-ți paralizantă a sărutului... Ești un mare prost dacă-ți închipui că eu nu-s conștientă de efemeritatea gloriei mele de actriță. O spuneai chiar tu, nihilist împuțit: „Absurditatea existenței noastre a îmbrăcat cele mai strălucite forme odată cu apariția teatrului...” Cred că și ideea asta ai cules-o de undeva? Viitorul meu sinucigaș recunosc. Ei, vezi? De ce dar, cu ideile tale blestemate, mă împingi și pe mine la moarte? Nu-ți lua păcate pe suflet. Va fi o pierdere ce va zgudui lumea: rămâne pământul văduvit de o actriță care aduce, seară de seară, în luminile rampei zvârcolirile sufletului ei bolnav de iluzii...

S-a apropiat de mine atunci, m-a luat gingaș în brațe – sinucigașul meu avea mâinile subțiri, dar vânjoase – și-a început să mă mângâie, ca pe un copil:

– Hai, lasă, nu te mai canoni atâta, îmi vorbi rugător soțiorul meu și glasul lui răsună ca un descântec dulce: Doar înțelegi: demult s-ar fi despicat pământul sub picioarele mele, dacă nu te-aș fi avut pe tine... Vorbele lui mă cutremurau, înfricoșându-mă: Nu știi dacă trebuie să-ți fiu recunoscător pentru asta, continuă el, de-acum trist de tot, dar numai din cauza ta nu mă pot cufunda în libertatea absolută, de care e însetată toată ființa mea...

– De moarte vorbești? Îl întrebai, împietrindu-mă („Doamne, cum îl mai pot suporta?!”).

– Da, iubito, răspunse șoptit.

M-am smuls atunci din brațele lui, apucaî mătura și începui să-l lovesc unde se nimerea. Gemea ușor și mă ruga să nu-l bat...

– Mai bine, iubește-mă, mă implora cu glasul lui plângăreț. De ce mă iubești așa de puțin? mă întrebă, în sfârșit, când căzusem frântă la podea. Eu te iubesc mai mult, cu toate că-ți vorbesc foarte rar despre asta... Întotdeauna cuvintele, rostindu-le, mi-au golit sufletul. Te rog să mă crezi: asta m-a făcut, numai asta să compun textele pe care le știi și... nu le știi. Hai, mi-am zis, să nu-mi irosesc emoțiile, vorbindu-ți așa, cum o fac toți proștii! Să le topesc, mai bine, în versuri și să ți le dau să le cânti, că ai voce frumoasă...

Mi-am amintit! Mi-am amintit și de cealaltă strofă:

Privește: zbor fluturii, dulcii!

Dă-mi mâna – mi-e frică, mi-e frică...

Să nu te ia, ah! cu ei fulgii

Cum ești, visătoare și mică...

Sunt nebună! Dansez în ziua praznicului? Într-adevăr, ninge în ziua ceea ca-n basme... Ar fi putut să mă răpească fulgii și să mă ducă, să mă ducă... Să mă poarte prin văzduhul virgin, prin înălțimi albastre, nemărginite, tot mai departe de pământul ăsta uitat de Dumnezeu...

El venise mai degrabă cu un sfert de oră, bine dispus, că terminase un proiect la care lucra de câteva luni. Am luat cina împreună și m-am grăbit să plec, neinvitându-l la spectacolul din seara ceea – jucam rolul unei curtezane geloase și proaste ce-mi dispăcea la culme. Îmi dispăcea curtezana, nu rolul. Actorul care nu reușește, pe parcursul repetițiilor, să-și îndrăgească rolul e un actor ratat, nenorocit, pe care, în stradă, prietenii teatrului evită să-l salute. Ziceam, plecasem la teatru, lăsându-l la geam. Iată în seara ceea, când tot văzduhul, între cer și pământ, era invadat de minunea fulgilor, el a compus acest text. Mi l-a citit când m-am întors acasă. Mi l-a cântat, de fapt, căci versurile se nășteau odată cu melodia...

– Asta trebuie să fie Lili! Alo! Alo! Salut, scumpo! Păi, ce pot să mai fac? Vă aștept pe voi și, ca să nu mă stric cu totul la cap, îmi mai depăn și eu povestea vieții mele unor cititori imaginari... Nu, nu vine niciun coleg de-al lui... Toți au de finalizat niște proiecte... Într-adevăr, ne va fi urât fără bărbai, dar ce să-i faci?... Dar i-am invitat, dragă, pe fiecare în parte!... Nu. Nu le-am spus că au să fie și doamne... Înțelege-mă și tu: e praznic, nu petrecere... Așa-i, n-a avut nenorocitul prieteni adevărați... Bine. Te aștept.

Lili are sub patruzeci, dar e fată mare. Spune la toată lumea că e virgină... S-ar putea. Secolul ăsta unde la un bărbat revin două-trei femei poate fi numit secolul virginelor. Cine să le... Doamne, iartă-mă! Lili – virgină, Sony – virgină... Dacă și eu nu eram insistentă în seara ceea, când logodnicul meu mă invitase afară să privim cerul cu stele, mi-aș fi purtat și eu acum virginitatea pe la praznice... Pentru că, așa, îndrăgostită lulea cum eram, hotărâsem să-l părăsesc chiar a doua zi. Dar s-a lăsat, ca un copil, ajutat de mine și... a fost cum a fost... În loc să plâng eu, plângea el:

– Fă cum știi, mă ruga în genunchi, dar să nu rămâi însărcinată!
– Suntem logodiți, iubitele, îl mângâiam eu pe creștet. Degrabă facem nunta...
Sunt mezina și părinții ne adăpostesc în apartament când vom dori – au spațiu destul și... mama are să mă ajute când se va naște...

Se ridică iute și ochii săi îngroziți erau uscați și reci, ca lama briciului:
– În ziua când aflu că-mi porți copilul în pântec, mă sinucid..., îmi șopti alb logodnicul și-n clipa ceea am înțeles: tânărul din fața mea mă poate iubi, dar mă poate și urî, cum n-a urât niciun bărbat, de la începuturile lumii, vreo femeie...

Ce groaznic am obosit! Vai! Am uitat de când ultima oară m-am privit ca lumea în oglindă: Te-ai răblăjit rău, doamnă... Trebuie să beau puțin de tot la praznic, că diseară am spectacol... În scenă n-ai voie să dai semne de oboseală, doamnă. Pur și simplu, n-ai voie! Spectatorul nu vine cu biletul plătit, mai irosindu-și timpul de odihnă, să te vadă pe tine, ramolito, cum clipocești în scenă! Unica porțiune de pământ din orașul ăsta împuțit de provincie, unde trebuie să-ți ardă sufletul ca focul sunt acei câțiva metri pătrați de scândură. Unde n-ai dreptul să fii nicio clipă hodorogită, căzătură, decât atunci când personajul tău o cere! Tu-ți dai seama, doamnă, de ce-ți vin ei la teatru seară de seară? Să scape de singurătate? S-ar putea. Sau, poate, să evadeze în altă singurătate? Și asta-i posibil. Să re trăiască clipele unei iubiri pierdute? Nu exclud nici asta. Dar tu întreabă-i, doamnă actriță, de ce nu-i întrebi? Pândește un moment când regizoru-i lipsă, ieși din rolul tău și întreabă-i. Uite ce riduri nesuferite mi-au ieșit în colțul gurii... Dar eu cred... că le este frică... Îi terorizează adevărul vieții... De el se ascund... De el fug pentru o oră-două și vin la spectacol...

Sinucigașul meu refuza cu încăpățănare să-și propună textele vreunui compozitor, zicând, strâmbându-se, că-i repugnă gloria. Că spre ea aspiră doar oamenii naivi și creduli de-alde mine... Că de vreme ce actul de creație e o mare absurditate, opera, produsul lui muncit, născut în caznă, suferință, este, zicea nihilistul, o absurditate și mai regretabilă, și mai nesuferită!

– Tu ești, mă, un nesuferit! l-am înfruntat înveninată. Pentru că-l contrazici, cu ideile-ți deșuchete, pe idolul tău, cu volumele căruia dormi sub cap! Și mă repezii imediat la sertarul unde-mi păstram caietul cu notițe. Și-i citii solemn din Nietzsche: „Arta și numai arta, pentru ca adevărul să nu ne ucidă” Ai auzit bine? Numai ea ne salvează. Așa scrie dascălul tău sacru!

Bietul meu arhitect, înzestrat cu-o picătură din harul lui Orfeu, oftă înnegurat:
– Ticălosul ... Ticălosul...

Simțeam că-i pierit. Și-mi părea bine! Doar după aceea mi-am dat seama că făcusem o greșală fatală. Din acea zi, n-a compus decât o singură poezie... E un text de adio pe care l-am găsit pe pervazul ferestrei după ce l-am pus în sicriu... Cine știe, poate prin sertarele din birou o fi ascuns de mine niște texte... Dar e puțin probabil. Mi-a spus-o de multe ori și m-am convins eu însumi: unicul microunivers unde-l cerca muza era aici, lângă geam. Își punea dedesubt acest volum de poezii al lui Baudelaire și scria rezemat cu coatele de pervaz. Nu l-am mai văzut mai mult să stea aici. În orele libere, își citea cărțile cu perna sub cap ori ședea, în aceeași poziție,

cu ochii pironiți în tavan și cu mâinile pe piept...

– Alo! Alo! Bună, Caty!... Cine, colegii lui? Nu te supăra, dar n-au să vină... Nu. Nici unul... Așa, singure. Cum vom putea și noi... Sigur c-ar fi fost mai interesant, dar ce să-i faci, dacă sunt ocupați? Cu proiectele lor, cu gagicile... Da, ai dreptate: secolul bărbaților afemeiați... Hai, te aștept!

Aoleu! Nu-mi ard sarmalele? Slava Domnului, e bine. Orezul, mi se pare, ar mai trebui un pic să fiarbă... Îl mai las vreo cinci minute... Așa... Acum rămâne să-mi vină colegele și începem praznicul. Nu mi-a telefonat Sony, dar...

– Alo! Sony? Așteptam... Numai tu nu mă sunasei... Nu e încă nimeni, dar e timpul să vă porniți... Hai, dragă, – toate numai la bărbați vă gândiți... Vino mai rapid, că mi se răcesc sărmăluțele!

Vai, pântecul meu! Se mișcă... O, Dumnezeu! El... El l-a împins pe taică-său în ștreang... Dragul mamei... Micuțul meu... ucigaș... Chiar azi să-mi dai tu primul semn că... ești gata să vii în această lume? Iese că... și tu vei fi prezent la praznicul tăticuțului tău? El, dragul mamei, te-a urât năprasnic de cum ai apărut, ca o zvâcnire de văpaie, în cugetul meu... Parcă am făcut totul ca să nu te zămislești, dar, uite, că n-am reușit! Așa a vrut Dumne... Dumnezeu? „Omul l-a născocit, pentru ca să nu se omoare”, repeta mereu taică-tău, savurând fiecare silabă din aceste cuvinte prăpăstioase...Nu, nu era descoperirea lui. El se hrănea mereu, dragul mamei, cu ideile idolilor întunericului! „Nu, eu n-am să mă las păcălit”, mă încredința sinucigașul de taică-tău. „N-am să mă las nicidecum păcălit”, zicea mereu. Dar am știut eu să-l fac să-l deteste și pe schizofrenicul cela de Dostoievski! Mergeam pe urmele lecturilor sale... ca un detectiv. Cărțile pe care le citea el o dată, eu le citeam de două ori, căutând cu lumânarea argumentele, ca să-i pot da, la momentul potrivit, lovitura de grație! Ha-ha! L-am așteptat într-o seară, cu „Jurnalul” lui Dostoievski pe brațe... Cum a intrat în casă, mi-a citit pe față că ard de nerăbdarea să-l strivesc!

– Ai mai găsit ceva? mă întrebă absent. Văd că jubilezi!

– Am găsit! Am plăcerea să ți-l demitizez și pe ultimul idol la care te închini. Ți-am spus de zeci de ori, nihilistule naiv, să nu crezi ca o nătăfleată în ceea ce debitează eroii romanelor! Am o plăcere enormă să-ți râd în nas! Idolul tău credea în nemurirea sufletului. Credea! Credea!

– Nu se poate, mă privi negru. Minți. Nu poate fi așa ceva!

Și atunci am deschis „Jurnalul” scriitorului și i-am citit: „Dacă făpturii omenști credința în nemurire îi este atât de necesară, încât fără ea ajunge să se omoare, înseamnă că ea reprezintă starea normală a omenirii... Astfel fiind, nemurirea sufletului omenesc există în mod neîndoielnic!”

Așteptam să-l văd nimicit. El însă spuse calm, dar acela nu era glasul său:

– Era nebun. Când a scris astea, nu era în toate mințile...Și se duse la bucătărie să ia cina... După câteva clipe, întredeschise ușa: Vreau să mănânci și tu cu mine. I-am răspuns că sunt sătulă. Vreau să cinăm împreună, insistă el. Și să bem o gură de votcă...

Am ciocnit paharele... Era ultima noastră cină pe acest pământ... Avem oare șansa să ne întâlnim și dincolo?!

– Pentru ce bem? l-am întrebat. Tăcea. Astăzi am fost la medic... Degrabă are să ne dea de știre... Bem pentru norocul copilului nostru?

El sorbea votca și continua să tacă. l-am turnat cafeluța, dar nu s-a atins de ea:

– Crede-mă, scumpo, vorbi într-un târziu și vocea lui îmi păruse venită de dincolo de pereții micuței noastre bucătării... N-am putut să iubesc această lume și... n-are s-o poată nici el iubi...

Vrusem să-l întreb dacă a încercat măcar s-o iubească! Dar m-a oprit cu ochii... Avea ochii umezi și-n ei se smucea să iasă afară lumina... Continuă, ca într-un delir:

– Același destin absurd va avea... Ca și mine... De aceea n-am putut niciodată să-l doresc... Numai eu știu cât m-a costat asta... Vei fi blestemată, femeie, tu..., îmi zise blând și, în loc să-mi întoarcă spatele, prinse a-mi mângâia obrazul...

M-am revoltat atunci toată:

– Vei fi blestemat tu! Și mă mir cum de nu înțelegi măcar atâta lucru?!

Copilului nostru îi va fi dragă viața – fii sigur. Pentru că eu, mama lui, din prima zi cum va vedea soarele, arborii, păsările-n zbor, îi voi spune: cu cât viața îi mai absurdă, dragul mamei, cu atât trebuie s-o trăiești mai puternic și mai frumos. Ce tot vorbești de această lume? Ce ai tu cu ea? Puțin îmi pasă că n-o iubești! Dă-o-ncolo de lume! Iubește-mă pe mine... Și-l prinsei de mâini, lipindu-mă de pieptul lui osos și mic. Iubește-mă, scumpule, cu toată patima ce-o ții zăvorâtă-n tine! Numai atunci ai să poți simți – o, Doamne! de când aștept asta! – cât te iubesc și eu! Știu că vrei să mori – te rog, nu mi-o mai spune! Dar nu vreau, nu! Nu vreau să te spânzuri ca un alcoolic disperat! Nu vreau să bei otravă ca o muiere! Nu vreau să te împuști ca un jalnic trădător de țară! Să te sinucizi? Da, dar să te sinucizi... iubindu-mă! Va fi o moarte frumoasă cum n-a văzut lumea... Las-o să te ardă, să te ucidă iubirea ce nu mi-ai dat-o întreagă... O, nici nu mă lași să înțeleg că o ai cu adevărat... Ți-ai tot tăinuit-o în sufletul tău... în clipele... când eu mă uscam ca trestia, mângâindu-te!

Ultimul lui text... de adio... l-am găsit după înmormântare – popa a refuzat categoric să mi-l ducă în cimitir – în sertarul în care-și ținea medicamentele de tensiune și calmantele. Mă simțeam ruptă citindu-l. Iată-l:

Am să mă duc pe-omături împietrite,
într-o iarnă
cu aer tare, țepos, de mărăcine.
Femeie, lozie, tu, nu-ți fie teamă –
Chiar să vrei, n-am să te pot lua
cu mine.

Nu te iau, lumânare, tu, plânsă.
Mă voi duce singur (ah, mă vor duce!)
Vor coborî pâclele, zarea va fi stinsă,

Când m-or legăna pe frânghii,
sub cruce.

Să-mi plângi la creștet. Bocetul tău
să-mi arză ca văpaia auzul
împietrit!
Apăsat în adâncuri, strivit sub lutul greu,
Să mă-nsenin o clipă că am plecat iubit...

Nu. N-am să-ți plâng la mormânt, sinucigașule, îi vorbeam atunci, după înmormântare, cu ură îi vorbeam, de parcă atârna încă spânzurat deasupra capului. Nu pot... Și nici nu vreau! N-am plâns nici la groapă, când te legănau pe frânghii... Și imaginea n-am să ți-o caut nici în amintiri..., nici în albume. Am să-ți ard toate pozele. Și-n clipa ceea, simții pruncul mișcându-mi-se în pântec. Iar lui am să-i spun că n-a avut tată... Auzi, dragul mamei? prinsem a-i vorbi copilului, mângâindu-mi pântecul. Tu n-ai tată... A murit înainte de-a te fi zămislit... A vrut să se facă... Dumnezeu. Aici, pe pământul ăsta văduvit ca miriștea, cum zicea el, de oameni curați și buni... Dar nu și-a găsit apostoli să-l înțeleagă și să-l ajute... Și a urcat... Nu. Și a coborât într-un întuneric al disperării și-al uitării... de unde încă nu s-a ridicat nimeni... de-alde dânsul... Am să te cresc numai în iubirea mea... Și ai s-o ai destulă, ca să-ți fie dragă această lume... Așa, absurdă, cum ne-a dat-o Dumnezeu... Îți promit, dragul mamei, c-am să reușesc să le fac pe toate. Pentru că numele meu e Femeie.

M i c u

Lămuresc pentru acei care au citit cartea *Copilul din colivie* de Claudia Partole, editată în 2010: îmi asum pe de-a-ntregul paternitatea numelui protagonistului meu, Micu, pe care l-am zămislit prima oară într-o monodramă cu alt titlu, apărută hă-hăt mai devreme – bănuiesc că Micu scriitoarei încă nu apăruse în vârful pixului.

Micul meu din această proză vine cu totul din alt univers. Și istoria lui îi justifică numele în altă lumină. Să-l lăsăm s-o repovestească...

Da... Toată lumea îmi zice Micu. Mă întreabă șeful meu, foarte des mă întreabă: „De ce nu te însori tu, Micule? Chestia ceea ți-e prea... și te rușinezi?... Nu vrei să riști? Sau poate... n-o ai defel? Recunoaște, Micule, mărturisește-te măcar mie și-are să-ți fie mai ușor. Aș putea să-ți dau un sfat să te consoleze...”

Iată și pisicuța mea albă... Pss! Psss! Unde te duci, pisicuțo? Uitasem să vă spun: am o pisică. Doruța îi zic. Nu-i așa că-i un nume nostim? Ce-aș face eu oare, dacă n-aș avea-o pe Doruța? Uite că a ieșit...

Și ziceam: șeful mereu nu-mi dă pace, când se întâmplă să intre în biroul nostru să-și termine de fumat țigara, că-l ia urâtul: „Tu, poate, nu știi, Micule, – îi place s-o facă pe eruditul – dar și Kafka avea un instrumentaș de vreo șapte-opt centimetri și, cu toate acestea, a ajuns celebru! Așa că, nu dispera...” Odată n-am răbdat și i-am spus că seamănă cu pisicul meu negru. Șeful își făcu mutra de guzgan, uimită: „Chiar într-adevăr, Micule, semăn eu cu un pisic negru?” Și a ieșit, privindu-mă cu mai mult... respect.

Nu știu dacă m-am exprimat prea reușit. Cu adevărat, eu nu cunosc ce înseamnă a fi privit de cineva cu respect. Mie nu mi s-a întâmplat nimic de soiul ăsta. Doar numai dacă mă gândesc la primele zile când am revenit la serviciu, după terminarea războiului cela stupid de pe Nistru. Mi se părea atunci că norocoșii mei colegi, care nu fuseseră mobilizați sau, din lașitate, nu plecaseră voluntari, se uitau la mine cu oarecare res... Dar nu-i cuvântul ce s-ar cere aici. Mai degrabă, cu oarecare curiozitate. Mi se părea că citesc în ochii lor: „Uite că și prăpăditul ăsta de Micu a fost chemat să lupte pentru independența și suveranitatea țării...” Sau: „Oare ce brânză a mai făcut și Micul nostru în războiul acela?” Stați să văd – nu-mi dă ciorba-n foc?

Cât am fost la bucătărie, n-ați văzut-o nici voi? De pisica mea neagră întreb. Ei, cum s-o vedeți? Doar dacă vă imaginați... Doruța – așa o cheamă. Am adus-o de la țară, când era cât un pumnișor moale. Mi-a dat-o soră-mea, Viorica. Avea vreo patru motănași – juma' negri, juma' albi. Eu mi-am ales unul negru. Pisica neagră aduce-n casă noroc alb. Pisica albă aduce-n casă noroc negru... Dacă mă luați în serios, nu mă supăr... Oare unde-o fi dispărut pisica? S-o fi adunat în garsoniera mea prea mult întuneric, de n-o văd? Nu vi se pare? Ei, imaginați-vă și voi... Pisica neagră... Întunericul negru... De-aceea v-ar fi greu să vă dați seama unde-i

întunericul și unde-i pisica... Ei, dacă eu, în garsoniera mea, nu sunt în stare să deslușesc, ce să mai aștept de la voi?

Aș vrea să știți de la început: eu sunt doar povestitorul în această narațiune. Am să vă pun mereu fel de fel de întrebări, unele ar putea suna într-aiurea, dar așa vrea autorul: să pun cititorilor cât mai des întrebări. Retorice, firește. Să nu-i cuprindă plictisul, zice. O clipă! Merg la bucătărie să dau focul mai mic. Gătesc o ciorbă cu fasole. Auzisem că bărbaților pleșcați le place să gătească ciorbe. Țștia familiști, vreau să spun. Eu fac excepție – nu-s familist, dar îmi place să gătesc ciorbe cu fasole. Nu doresc să intru în detalii.

Dintre toate genurile, cel mai tare e pândită de pericolul plictisului proza. Ca să fiu sincer, n-aveți a asculta de la mine azi decât niște banalități. Și vreau să mă credeți: nu din vina mea. Autorul acestei proze stupide a mai scris povestioare de-astea și trebuie să recunosc că le-am citit: acelea aveau și conflict bine pronunțat, și mesaj serios, și protagoniști complecși – ce mai?... Eu sunt un mic pe lângă ei. Drept e, și funcția-mi e una de două parale: să vă povestesc niște lucruri, la indicațiile autorului. Atât.

V-am spus din capul locului: îmi zice Micu. Numele meu mic, cel adevărat, e unul normal, dar toți, absolut toți îmi spun Micu.

„Cum o mai duci, Micule? Tot acolo ai serviciul, dragă Micule?” Dragă Micule! Fariseii!

„Cum se face, Micule, că-n ultima vreme nu te vedem?” Această întrebare mi-o pun mulți. Idioții!

„Pe unde naiba umbli, Micule, că nu te zăresc?”

Sau: „Ai fost plecat, mă Micule, din oraș, de nu mai apari?”

Chiar sunt idioți! Parcurg zilnic același traseu, cu același troleibuz. În aceiași blugi albaștri, cu aceiași pantofi cafenii – patru stații de acasă până la serviciu și trei stații, la întoarcere. Dar pe cine îl interesează explicațiile mele, micuțele mele explicații? De-aceea tac. Știu prea bine de ce mă terorizează ei cu întrebările lor unsuroase! Vor de fiecare dată, ticăloșii, să-mi sugereze că nu mă pot vedea. De ce? Pentru că sunt mic...

Recunosc franc: m-am obișnuit rău cu numele ăsta. De cel adevărat, de botez, aproape că nu-mi aduc aminte. Când sosisem pe linia întâi – căci ne-au dus direct pe linia întâi! – și cerui să-mi dea și mie o pușcă automată, comandantul fârnâi: „Așteaptă, Micule. N-avem pentru toți.” Așa-mi spusese și el: Micule. Dar m-am bucurat atunci, pentru că mirosisem eu – se pregăteau de atac. Mi-era clar: fără armă, n-aveam cum să plec în atac. Mi-au dat-o, după ce s-au retras – jumătate din ei pieriseră, ceilalți au adus armele celor căzuți. Așa era ordinul: dacă nu reușești să cari mortul, nu-i mare pagubă. Dar arma i-o aduci numaidecât.

Nu, că n-am de gând să vă istorisesc micuțele mele fapte de arme de la războiul de pe Nistru, provocat de separatiștii ruși. Și, în genere, habar n-am în ce mod să vă povestesc în continuare, ca să aveți răbdarea să citiți această narațiune până la sfârșit. De fapt... cum pot să spun că n-am habar, când am memorizat un

text pe câteva pagini cu indicații ale autorului, tastate prost la computer – se observă bine după semnele de punctuație amplasate aiurea. Niște adnotări de care trebuie să mă conduc povestind despre unul Micu.

Eu sunt Micu. Dacă această narațiune ar fi menită scenei, s-ar numi monodramă și atunci aș recurge și la alte tertipuri, ca să vă alung plictisul. Bunăoară, m-aș adresa regizorului, că aș avea în față un regizor, nu? *Aici, maestre, mă fac a uita textul? Să vedem unde am rămas, că m-am abătut un pic de la el... Scuzați, dle regizor...* Și aș porni să caut textul, lamentându-mă: *Unde naiba l-am pus? Parcă era permanent sub ochii mei! Mama naibii! Că m-am căldărit tocind nenorocitul ăsta de text! Vă imaginați? Zece pagini! Sau, poate, l-am luat la serviciu? Nu vă supărați, dle regizor, m-aș lamenta în continuare, dar m-am angajat și paznic la o spălătorie – cu prăpăditul ăsta de salariu de actor aș pieri de foame! L-am cărat cu mine o bună bucată de timp și l-am memorizat pe furiș. Să nu mă vadă colegii...*

Vă spuneam, dacă s-ar rosti textul ăsta din scenă, ar arăta mai dinamic, firește. Dar nu uitați ce nume port – de actor sunt capabil eu? Pomeneam de Dorica, domnișoara noastră bătrână. Nu v-am spus nimic despre Dorica? Ea m-a prins când bolboroseam ceva – vă spuneam că, după războiul cela cu kazacii, am prostul nărav să mai vorbesc singur...

„De ce dai din buze, Micule? Vorbești de unul singur, ca proștii?”

„Repet o rugăciune”, zic.

„Nu mai spune! se cruci Dorica. Ce rugăciune, Micule?”

„Crezul”, o cârpii eu.

Ea: „Păi, îl cunosc! Hai să-l spunem împreună!”

M-a pus atunci, târfulița, într-o situație dificilă. Norocul meu, că m-a chemat șeful...

E șmecheră colega asta a mea de birou. Îmi amintesc, în prima zi când mă angajasem, mă prezentai, că-mi întinse și ea lăbuța-i dolofană:

„Mă numesc Micu”.

„Micu? Dar mie-mi spune Femeie. Cu toate că sunt încă domnișoară...” Și râse scurt, dezvelindu-și dinții de șoarece.

Să vedem ce trebuie să vă mai spun despre Micu... Adică despre mine... M-am zăpăcit cu totul. Memoria îmi joacă festa. Contuzia... Nu v-am spus că am avut o contuzie? Când ticăloșii de separatiști trecuseră Nistrul cu tancurile... Ah, da! Vă mărturiseam că m-am obișnuit... cu numele ăsta. De cel adevărat, de botez, aproape că nu-mi mai aduc aminte. Da, asta era una dintre indicațiile autorului pe care m-am îndărătnicit să le învăț pe de rost. Că-mi plăcuse acel Micu. Așa straniu, anapoda cum e! Pentru că seamănă leit cu mine. Sunt bucățică ruptă din el! Țineți cont: o bună parte din ce vă spun sunt improvizații ale mele – vreți să le luați în seamă, luați-le, nu vreți – să vă fie de bine! Fiind narator, îmi pot permite. Nu suntem doar la teatru. Actorul, când iese în luminile rampei, e condamnat să nu uite textul. Dar și dânsul, de-l uită – așa-mi imaginez eu, cel puțin – e obligat să facă așa ca spectatorii să nu priceapă. Să-i prostească, cum s-ar zice. Nu-mi stă capul la asta. Ei, dacă-aș fi

actor, v-aș prosti și eu! Credeți că n-am visat să mă fac actor? Dar poate-i mai bine că n-a fost să fie. Am privit toate spectacolele montate de teatrul nostru din urbe și m-am convins pe pielea mea: noi, spectatorii, îi credem pe actorii din scenă doar pe jumătate. Cealaltă jumătate cu care rămânem o rumegăm, leneși și triști, în drum spre casă. Cu o condiție: dacă, după spectacol, pașii ni-i înghit străzile pustii, firește. De urcăm în troleibuze însă, ne părăsește și partea ceea, mai apropiată de copilul din noi încă viu, pe care am crezut-o... Și ajungem acasă aproape goi... Păcat.

Dar m-am îndepărtat de subiect... Vă spuneam: anume la război mi s-a lipit fatal pe frunte numele ăsta:

„Țintește bine, Micule!” îmi ordona sublocotenentul.

„Țintesc, dle sublocotenent!”

„Nu trage-n sus, spurcăciune!”

„Nu trag în sus, dle locotenent!”

„Ochește cum trebuie, Micule!”

„Ochesc cum trebuie, dle locotenent-major!”

„De ce nu cade niciun kazak, idiotule?!”

„Nu cade, dle căpitan! Ce să le fac? Nu cadeee!”

Am pierdut războiul... Dar ne-am ales totuși cu câte ceva... Ne-au dat medalii. Și ordine. Și eu am unul... Dar nu i-am spus nimănui despre asta... M-aș întrista foarte mult, dacă ar afla cineva. Închipuți-vă: așa mic, cum sunt, să-mi mai zică lumea și erou! Unii cred că... sunt sărit un pic de pe fix. Poate. Dar nu-mi spune nimeni în față că-s bătut cu leuca...

Am alergat la bucătărie – un pic și-mi dădeau în foc fasolele. Și, întorcându-mă, m-am împiedicat de Doruța! Pisica mea. Eu am botezat-o așa. Nu, n-are nimic cu colega mea de birou. Acea-i Dorica. Pisica mea albă e Doruța. Am adus-o de la țară. Când era cât un pumnișor moale. Un pumnișor de-al meu. Mi-a dat-o soră-mea, Viorica. Stați să mă concentrez... Avea patru motănași – juma' albi, juma' negri. Eu mi-am ales unul alb. Pisica albă aduce-n casă noroc alb. Pisica neagră aduce-n casă noroc negru. Trebuie să fii cu totul sucit să alegi între un noroc negru și un noroc alb – norocul negru! Oare unde-o fi dispărut pisica? S-o fi adunat în garsoniera mea prea multă lumină, de n-o văd? Pisica albă, lumina albă – de-aceea mi-e greu să deslușesc unde-i lumina și unde-i pisica. Păcat că voi, cititorii, nu-mi sunteți în preajmă. V-aș ruga să-mi ajutați. Ei, dacă eu, în garsoniera mea, nu-s în stare să deosebesc unele lucruri de altele, ce să mai aștept de la voi?

Sună cineva la ușă. Să merg să văd: cine mai are nevoie de unul ca mine?

„Ajutați-ne, domnu' cu ceva bani, că ne-au ars casele...”

„Bani să-ți dau? De unde să-ți dau bani? Plecați la vilele splendide ale mafioților și cereți-le lor!”

„Au garduri înalte de piatră și nu le putem sări...”

„Au porți zăvorâte, domnu'...”

Luați seama, ei instalează și camere video. Na-vă aceste cinci lei, că mai mult n-am”.

„Bogdaproste și pentru asta. Să-ți dea Domnul sănătate! “

M-au vizitat două ȕigănci. Au venit cu cerșitul. Vor bani. Le-au ars casele și au rămas, sărmane, pe drumuri! Cam o dată-n săptămână îmi sună la ușa ȕigăncile și-mi spun că le-au ars casele. Mie, de când mă știu, îmi arde casa de sărăcie, dar tac și rabd. La început, mă revoltam. Acum m-am resemnat. Aștept. Ce aștept? Dar voi ce așteptați?

Mă numesc Micu. Și cred că intuiți, cel puțin: sunt încă în vână. Depun eforturi să nu dispar, cu toate că am motive prea destule s-o fac. Ar fi trebuit, de mult ar fi trebuit să întreprind ceva ca să trăiesc și eu cum trăiește toată lumea. Dar nu-mi stă capul la asta. Nu sunt născut pentru așa ceva. Dacă m-aș hotărî să vând casa părinților de la țară, cu hectarul acela de pământ bun, aș putea să deschid o afacere. O cizmărie, bunăoară. Credeți că nu m-ar duce capul să repar încălțăminte? Dar, de vând casa, trebuie s-o vând împreună cu cele două prispe, unde tata își cânta, poate, unica romanță de la început până la capăt...

*Să-mi cânti, cobzar bătrân, ceva,
Să-mi cânti ce știi mai bine,
Căci vin ȕi-o da și bani ȕi-oi da,
Și haina de pe mine...*

O cânta, de obicei, toamna, când începeau hramurile în satele noastre... Tata se întorcea de la verii lui pe două cărări. Ajuns acasă, de căuta gălceavă, maică-mea îi amintea încă și încă o dată cum a bătut-o taică-său cu biciul ca s-o dea după un bețiv ca dânsul („Eu, bețiv? Nu ȕi-e rușine? Mă mai îmbăt și eu de două-trei ori în an, cât ȕin hramurile astea”), că se trăgea din gospodari înstăriți, cu pământuri multe, dragă Doamne... Și atunci, peste tata se năpustea, ca o negură, jalea...

*Lăsați-mă lângă pahar
Cu soarta ne-mpăcată,
Să beau, să plâng, apoi să uit
De ce-am iubit odată...*

Și-și lua capul în mâini după ce-și isprăvea cântecul, repetând cu ofuri: „N-are nevoie pământul ăsta de noi, proștilor, n-are nevoie...” Doamne, n-oi fi moștenit de la tata gena conștiinței morbide că toate sunt zadarnice pe pământul ăsta?...

„Tată, de ce nu te hotărăști să ridici o casă nouă – doar ai de peste douăzeci de ani toate materialele de construcție?” îl întebam noi când am crescut mai mari.

„La ce bun?” răspundea melancolic, aprinzându-și din nou țigara. „N-avem noi unde locui?”

„Dar nu vezi, omul lui Dumnezeu”, venea să ne susțină mama „că degrabă bojdeuca asta cade peste noi? Doar ne-am înțeles după nuntă cu dumneata – mama i-a zis toată viața „dumneata”: ridicăm căsuța asta nenorocită, să avem unde ne da deoparte cu primul nostru copil, și pe urmă construim o casă ca toată lumea?!”

N-a fost să fie. Casa a fost ridicată. Dar peste treizeci de ani, de către ginerele său... Din aceleași materiale. Tot așa era și cu mersul la biserică. Mă întorceam cu mama, în fiecare duminică, cu miros, în nări, de tămâie și-l găseam recitindu-și – a

câta oară! – vreun manual din anii de gimnaziu.

„De ce nu vrei, tată, să mergi cu noi la biserică?”

„Ce am de făcut eu la biserică?”

„Uită-te la dânsul! Ce are de făcut la biserică?!” venea să ne susțină iar mama.

„Să te rogi lui Dumnezeu și dumneata, cum face toată lumea!”

„Ce am eu de vorbit eu lui Dumnezeu, măi femeie, nu trebuie să audă babele satului. Știu eu când trebuie să tăifăsuiesc cu Dânsul...”

„Și când tăifăsuiești dumneata cu Dânsul?”

„Când sunt singur. Tare, tare singur...”

„Dar când ești dumneata tare, tare singur?” nu se lăsa mama.

„Când dă peste mine deznădejdea...”

„Și de ce dă peste dumneata deznădejdea, omule? Spune-mi să știu și eu!”

După câte îmi amintesc, la această întrebare, tata nu i-a răspuns mamei niciodată. Cel puțin, în prezența mea. Mie, da: „Pentru că toate sunt zadarnice pe lumea asta, băiatule...” Asta era filozofia lui. Filozofia lui despotică, păguboasă – oare? – ce mi s-a transmis, pesemne, și mie, ca un blestem...

Iat-o! A apărut și pisica mea neagră... Cred că v-am spus cum o cheamă? Doruța. Așa i-am zis eu. Și i-a plăcut. Să vedeți cum întoarce capul când o strig pe nume! Amândouă întorc capetele când mă aud! Că-s foarte cuminți. Doruța! Auzi, Doruța! S-a dus... E cam sperioasă. Uneori se comportă ca o sălbatică. Dorica nu-i așa. De colega mea de birou vorbesc. E blândă ca o mieluşică. Mai ales, când o masez pe spate. Îi place să fie masată pe spate. „Micule, n-ai vrea să mă masezi un pic?” Și, după ce îi fac pe plac, mă întreabă, şireată: „Tu măcar îți poți imagina, Micule, ce satisfacții mi-ai aduce, dacă m-ai masa nu aici, în scaun, îmbrăcată în rochia asta de lână, ci... în alte condiții?”

Eu nu pricep, firește, despre ce condiții vorbește.

„Știi ce? Nu te prefac că nu înțelegi!”

O asigur că nu mă prefac.

„Hai, că mă-nnebunești! Nu-ți dai seama, într-adevăr, la ce mă gândesc?”

Îi răspund cât se poate de serios că nu pot ghici gândurile oamenilor. Atunci Dorica se revoltă cu roșul aprins al obrazilor plini: „Ia laba de pe mine, tâmpitul! N-am nevoie de masarea ta! Auzi-l, Doamne! El nu poate ghici gândurile oamenilor! De parcă ar avea aici de ghicit!”

În asemenea clipe, eu revin calm la masa mea de lucru și-mi reiau activitatea de funcționar public. Dar Dorica nu-i ranchiunoasă. Asta apreciez la ea cel mai mult. Își revine repede, ridicându-se de două-trei ori din scaun, ca să-și aranjeze mai bine rochia pe coapsele-i dolofane. Atât.

„Iartă-mă, Micule, dacă te-am ofensat. Mă poți ierta, da?”

O iert, firește. Dar ultima oară am fost categoric: „Nu te iert până nu-mi explici: despre ce alte condiții îmi tot vorbești?”

A râs scurt și subțire, lăsându-și capul pe spate: „Tu, într-adevăr, Micule, n-ai stat niciodată cu o femeie... într-o atmosferă mai intimă? Să zicem, la tine acasă?”

Și a citit răspunsul pe chipul meu bleg:

„Cum, mă, tu, participant și la război, n-ai dezbrăcat până acum nicio femeie?! Hai că se dezbracă ele și singure, nu-i vorbă...” Și mă privi speriată: „Doar nu vrei să înțeleg că... ești virgin?!”

O bănuială supărătoare a măcinat-o multă vreme... Dar, într-o zi, s-a hotărât: „Vezi tu, Micule... De vreme ce refuzi să ai vreo relație cu... alde noi, e și firesc să trezești și unele suspiciuni... Colegele mele presupun că în războiul acela ai fi putut căpăta vreo traumă... ce te dezavantajează ca bărbat... Cred că mă înțelegi ce vreau să spun...”

N-am înțeles, firește. Cum puteam să recunosc așa ceva?! Întors acasă, în garsoniera mea, chemai pisica neagră... Pis-pisss! Pis-pisss! Dar... veni pisica albă! De ce-mi vii, proasto? o stropșii cu venin. Ai uitat, zăpăcito, că ești pisică albă?! Nu te-am dresat eu când să vii? Așa le dresasem: cu pis-pis-pisss de trei ori chemam pisica albă, iar cu pis-piss de două ori o chemam pe cealaltă. Dar am îndemnat-o cât se poate de gingaș să se apropie, am luat-o în brațe, apropiind-o de sufletu-mi negru. Și am implorat-o să mi-l încălzească cu blana ei albă, cu respirația ei albă... Dar mă cutremurai rece simțindu-i pulsația inimii speriată, de gheață. O aruncai la podea și deschisei o sticlă de votcă.

Mă mai amălesc și eu cu otrava asta... Am noroc de șeful meu – nu-mi face mizerie când simte că am tras vreo dușcă. Acum câteva zile, văzându-l că mă privește așa nu știu cum, i-am spus-o pe șleau: „Nu vă supărați, domnu’ șef. Mai beau și eu câte-o dată de necaz... Dar câte puțin, să știți...”

El: „Nu mă supăr, Micule. Știu că ai luptat cu ticăloșii ceia de venetici...”

Mi se întâmplă mai des noaptea să mă trezesc tremurând, cu urletele gradaților mei spărgându-mi timpanele:

„Trage, Micule, că nu sunt ai noștri!”

„Cum nu sunt ai noștri, dle sublocotenent?”

„Ochește, mă, că-s venetici!”

„Cum sunt venetici, dle locotenent? Nu ziceam cu toții mereu că-s frații noștri mai mari?”

„Nu mai sunt frații noștri, boule!”

„Dar ce sunt, dle locotenent-major?”

„Sunt ocupanți, tâmpitule! Trage!”

„Trag, dle căpitan!”

„Dar nu cade niciunl, măi Micule, – băga-te-aș în mă-ta!”

Ticăloși! Venetici! Atâta amar de vreme i-am tot pus în capul mesei, ca pe niște frați mai mari, lăsându-i să sugă țâța cea mai dulce a Basarabiei, și uite că atunci nu erau ticăloși! Nu erau venetici! Miroase a fum... Ard fasolele! Ia să văd...

Mi-au ars fasolele, într-adevăr... Să le ia dracul! Le mănânc și așa cum sunt... Tare mi-e urât să gătesc. Hai să râd acum cât se poate de luminos. Veți vedea – merită. Că pupăza cea de Dorică mereu mă întrebă: n-am nevoie să-mi facă vreo ciorbă? Mă intrigă, zău, că astăzi sunt lăsat în pace... Oare de ce nu mă sună? Nu, că

nu sunt prost să apelez la serviciile ei! Să-mi vină la mine?! În garsoniera mea nenorocită?! Hai să cad un pic pe gânduri... Ce, dacă-s Micu, nu pot cădea pe gânduri? Pe gânduri serioase?...

Aș putea să mă sinucid... Ca să scap de toate... Altă soluție care-ar fi? Dar nu mă pot hotărî... Să-mi explic, mai întâi, mie însumi de ce trebuie s-o fac? Aiurea! N-o fac, pentru că nu pot... Sunt un ratat! Un ratat al destinului? Și toți ratații destinului se sinucid? Asta-i întrebarea. Dar că mă disprețuiesc profund, mă disprețuiesc despotic, asta nu-i un argument să dispar? La început, după terminarea războiului, când ne-am întors acasă, găinățați de umilință și rușine, era altfel. Îmi învăluia inima un fel de compasiune. Un soi de amărăciune, tare ca piatra, îmi frământa nu numai sufletul, dar toate măruntaiele. Pe urmă a venit disprețul. Și să vedeți – lucru peste seamă de straniu... – cu cât mă îndepărtiez de războiul acela stupid, cu atât îmi repugnă mai mult de mine. Cuvântul ăsta nou, „repugnă”, l-am aflat nu demult. Spuneam, adică mie în spuneam tot timpul, că mi-e greață. De mine. Mai mult decât atât, mă și complăceam în acest dispreț ce-l simt acum tot mai nesuferit față de micuța și neînsemnata mea persoană...

De ce n-aș umbla la biserică? De-atâtea ori îmi spun c-ar putea fi și asta o soluție. Dar n-o fac. Sunt un ratat și aici? Doamne, înțeleg: cu chipul de pe icoane sau... cu altă înfățișare, dar trebuie să exiști! Și dacă nu exiști – iartă-mă, Doamne! – trebuie să te inventez cumva, cum afirmă filozoful acela, ca să am cui să mă confesez în clipele mele de disperare... De care era cuprins deseori și bietul taică-meu...

Oare otrava ceea mai este bună de ceva? Nu s-a învechit prea mult? Iat-o, am pus-o în dulap, la loc de nădejde, ca s-o iau rapid când mă hotărâsc... Mi-au garantat că acționează fulgerător – în vreo zece secunde, dai ortul popii și te înfățișezi la poarta raiului! Ba nu, la poarta iadului! Într-acolo purced cu permis gratuit păcătoșii alde mine... Dar să deschid tranzistorul, să ascultăm un pic de muzică.... Aoleu! Romanța tatei! *Să-mi cântă, cobzar...* Romanța lui îndrăgită... E un semn, probabil... Nefericitul meu tată... Nu cumva mă chemi la tine?... Să ascult ultima strofă măcar...

Pisica! Uite că a apărut și pisica mea neagră! Ia să te iau în brațe, pisicuța mea dragă, pisicuța mea cuminte! Nu vrei să dansăm un pic? N-am dansat încă din anii de adolescență. Ia să fac muzica mai tare... Să te apuc de lăbuțe, așa... Și să dansăm! Nu-mi mai pasă – las' să mă sâcăie șeful: „Micule, de ce nu te însori tu, mă? Chestia ceea ți-e prea mică... și te rușinezi? Tu poate nu știi, Micule, dar și Kafka avea una de șapte-opt centimetri și, cu toate acestea, a ajuns celebru! Așa că nu dispera!” Sau camarazii mei din alte birouri: „Cum o mai duci, Micule? Cum se face, Micule, că-n ultima vreme nu te mai vedem?” N-aveți cum să mă vedeți, fe-ri-ci-ți-lor! Stau în garsoniera mea. Stau cuminte, cu pisicile mele cuminti, în cei paisprezece metri pătrați ai mei. Sau: „Pe unde naiba umbli, Micule? Ai fost plecat din orașul nostru, de nu mai apari?” N-am mai plecat, împuțiților, din orașul nostru împuțit! Am stat mereu aici. Cu pisicile mele blânde, cu pisicile mele fantastice... Unicele suflete care aduc partea lor de lumină și întuneric în această microcetate a disperării...

N-am fost plecat nicăieri, mizerabililor, pentru că și atunci, când evadez doar cu gândul undeva, mă cutremur de neputință. Sunt un handicapat! Un handicapat cu ordin la reverul hainei unicului meu costum de gală! În care mă veți înmormânta, firește. Mă veți duce în satul meu, cu țărani negri de muncă, care beau, seară de seară, ȕică împruțată? Ori mă veți înmormânta la marginea orașului nostru? În cimitirul cea nou, cu mormintele pișate de odraslele țiganilor? Aș prefera totuși să mă expediați la baștina mea amărâtă... E prea scump transportul? S-a triplat costul benzinei? Știu. Dar, în schimb, veți fi scutiți de alte cheltuieli! Sunt surorile mele, cu o mulțime de nepoți... Au să pună mână de la mână și-au să-mi facă o înmormântare pe cinste! Va fi și un praznic de zile mari, cu mâncare și băutură multă! Vă veți întoarce de la înmormântarea mea sătui și foarte mulțumiți – fiți siguri!... Uf. Am obosit. Du-te, pisicuță, și odihnește-te și tu. Să opresc muzica...

Sâmbetele mai sunt cum sunt, dar duminicile îmi sunt nesuferite. Sâmbăta dorm până mai târziu. Duminica nu mai pot dormi, fiind de-acum sătul de somn. E un adevărat blestem... Televizorul nu-mi funcționează... Dorico, Doricuțo, ce s-a întâmplat, de nu mă mai suni? Ieri, pentru prima oară am avut o sâmbătă, fără să-ți aud glasul de armonie nouă:

„Salut, Micule! Ce mai faci, Micule, te simți bine?”

„Mă simt perfect, Dorico, dar tu?”

„Mi-e urât, Micule. Mă plictisesc singură... Iată, m-am apucat să gătesc o ciorbă. Tu nu vrei, Micule, să plec la tine și să-ți fac și ție o ciorbă?”

Să amânăm ciorbele, Dorico, pentru cealaltă lume... Poate că dincolo și fasolele sunt mai ieftine?

Așadar, dragi compatrioți, a sosit timpul! Să nu las robinetele deschise.... Iată, cu lumina din cameră nu știu ce să fac. Lumânări n-am... Nu, că-mi ia foc garsoniera! S-o las aprinsă? Aoleu! Până vor da de mine, va învărti o groază de kilowați! S-o sting. Mai întâi, să scriu bilețelul... Dar cam îmi tremură laba: *Fraților! Fiți buni și-mi îndepliniți ultima rugămintă: cărați-mă, rogu-vă, în sătucul meu natal...* Poate că-i rog, mai întâi, să nu-mi mai facă autopsie? Ce câștigă ei, c-or afla că am fost operat și că-mi lipsește?... Te mai pomenești că le-a mai veni și ideea năstrușnică să-mi mai cântărească creierul? „Era cam sărit de pe fix Micul ăsta, i-or zice medicului-criminalist, ticăloșii curioși, ia vezi dumneata: ce avea el în bostanul lui?” Le scriu: *N-are niciun rost să-mi despicați cadavrul, fraților. Iată vă scriu ce otravă am băut... Iertați-mă... V-am iubit și eu cum am putut... Adio!... Micu.*

Uf, ce moarte muieratică! Ar fi una mai bărbătească dacă m-aș împușca... Mai solid, mai serios... Dă-l în mă-sa de autor cu indicațiile lui! El știe mai bine cum trebuie să moară un bărbat ca mine, în timpurile noastre? Sunt naratorul lui – n-am dreptul și eu la o micuță modificare? Și ce, dacă-mi zice Micu? Chiar merit să pier ca o muiere ordinară? – să mă ierte doamnele... Dar dacă n-am pușcă... Fac de-acum așa cum îmi indică autorul în notițele lui, dar simt eu că are să iasă un rahat.

Așa... Torn lichidul din sticlută în pahar... Aștept... Mă concentrez... Devin tot mai palid... Mă mobilizez... Simt că transpir... Încep să tremur... Mă răcesc... de

la picioare... Îmi înțepenesc, tot mai fierbinți, tâmplele... Nu pot pleca fără micuțul discurs de adio... Dar îmi înlemnește limba!... Cuvintele, deși le știu pe de rost de-atâta vreme, îmi încremenesc în gât... Ca niște pietre pătrate, lipicioase, încleștându-se. Viermi reci îmi alunecă în sus, spre inimă... Dacă nu încep acum, îmi încolțește o zdreanță de gând, n-am să mai pot sfida destinul... Și numele-mi cu osândă... Mă hotărâsc, clătinându-mă: voi spune discursul în gând... Și tot în gând îl voi lua între ghilimele, pentru că nu-mi aparține mie („Ce idei tâmpite au și autorii ăștia uneori!”): „A venit, în sfârșit, timpul să vă zic adio, bunii mei compatrioți! Iartă-mă, Doamne, dacă ești... Ca să fiu sincer, n-am prea crezut în existența Ta, deși... mă rugam deseori. Eram singur, eram foarte singur, Doamne, și trebuia să vorbesc cu cineva în clipele când mi se părea că toată lumea îmi întoarce dosul...” Ei, mare lucru e să bei o gură de otravă?! Sorb înfuriat lichidul! Sună tele... E Dorica, cine altcineva? Ridic: „Da, eu sunt, Dorico... Ai întârziat un pic, Dor...” Îmi scapă receptorul. L-am pus... bine? E-n ordine...

Spovedania târfei Grița

M-am decis totuși să scriu o proză despre această fostă colegă de facultate – și-a scris-o, de fapt, ea singură – de care, în primii ani de studenție, fusesem îndrăgostit lulea și eu. Trebuia să fii idiotul idioților să nu te fi înamorat de o frumusețe ca aceea. Acum, trecută de patruzeci, se îndoapă cu singurătate între pereții ascultători și triști ai celor treisprezece metri pătrați ai garsonierei dintr-un fost cămin familial.

A bătut în ușa biroului meu de la teatru și, invitată, intră, gâfâită un pic, lăsându-se chiar pe scaunul din fața mea:

– Ia să văd: mă mai recunoști? mă privi drept, cu irisurile înflorite verzui – le sărutasem de-atâtea ori pe timpuri!

– Îmi pare rău, minții. Chiar... nu-mi amintesc să ne fi cunoscut, doamnă...

– ...Grițelia. Colega ta de facultate.

– Ei! mă prefăcui uimit. Și simții rușinea cum îmi îmbăloșează obraji.

– Nu poți să mi-o ierți... Te înțeleg. Fiind cavalerul cel mai chipeș... Își flutură pleata căruntă: Nu! Cel mai chipeș totuși din cele trei grupe ale anului nostru era el, ticălosul! De care mă îndrăgostisem ca o smintită... Scuză-mă... Mi-am dat seama: ai suferit mult atunci refuzând de câteva ori să merg cu tine la dansurile de la căminul din Pământenii.

Chemai o nedumerire slută pe mutra mea bleagă:

– Chiar mă confundați cu cineva, doamnă, – îmi pare rău...

– Nu te confund cu nimeni, nerușinatule! sării de pe scaun. Sunt Grița, colega ta de facultate! Toată lumea îmi zicea Grița! Trecu apoi, atingându-mi speteaza fotoliului cu coapsa-i arcuită în pantalonul negru, veni la fereastră, vorbindu-mi cu cele două fese care mă înnebuniseră pe timpuri: Știu că ai publicat o carte de nuvele. Am cumpărat-o și le-am citit și eu. Scenele acele de sex ale tale sunt teribile...

– Ți-au provocat cumva orgasmul?

– De unde știi? se întoarce smucit.

– Presupun...

– Bine, se lăsa iarăși pe scaun. Eu am venit la tine cu o treabă serioasă – mi-am dat seama că o faci pe prostul, nerecunoscându-mă – să-ți istorisesc o aventură a mea din anii studenției. Într-o oarecare măsură, o cunoști și tu. Idiotul acela m-a pornit pe drumul pierzaniei... Și scoase din geantă un șumuiag de foi, scrise cu pix negru. Toată istoria e pe aceste foi. Eu te rog s-o lași așa dacă poți: ca o spovedanie a unei târfe nenorocite, în timp ce răsfoiește un album cu fotografii. Așa am conceput-

o eu. Seamănă cu monologul unei actrițe în fața spectatorilor, pricepi? Ei, tu,

prozator cu experiență, să nu înțelegi un fleac ca ăsta? Ai libertate absolută din partea mea: izvodește detalii unde e necesar, dă-i limbajului cât mai multă poezie, că-n cele trei nuvele scenele erotice au multă metaforă... și de-aceea nu-s băloase, cum am mai citit la alți autori...

Scoasei masca de ipocrit, dar numai pe jumătate:

– Ai aceeași diplomă ca și mine – sper că nu va trebui să-ți răscolesc prea mult scriitura. O semnăm ambii?

– O semnezi singur. Dar onorariul, dacă va fi bun, îl împarți cu mine, că... sunt săracă – am îmbătrânit, scumpule, m-am slujit și n-o mai pot vinde ca pe timpuri...

Și ieși, fără să-mi zică măcar „La revedere”. Ce sinceritate debordantă, domnule! Nu-și mai poate vine păsărica cum și-o vindea pe timpuri! Știam că-n ultimul an de studii se alesese praf din orgoliul ei de prințesă a facultății. Se așternea sub orice secătură și pentru vreo cincizeci de lei. Începusem atunci s-o disprețuiesc cu năduf. Eram sigur că, la primul semn, era gata să mi se vândă. Și pentru o amărâtă de ciocolată. Dar împietrisem în orgoliul meu de a n-o avea. Pentru că refuzase de câteva ori când veneam la ea cu buchețele de flori – cumpărate, poate, pe ultimii leuți! – s-o invit să meargă cu mine la dansuri. Uite că n-a uitat de obida mea!

Închisei smucit laptopul, mă lăsai în fotoliu, trasei scaunul și aranjai cataligele cât mai comod – așa fac eu lectură în biroul meu. Luai prima foaie din teanc: *Albumul cu blesteme* – își întitula Grițelia opera. Nu-mi plăcu din start. Găsii titlul banal, ca o barabulă degerată. Titlul îl nasc eu! hotărâi cu emfază de căcărezat de geniu. Printre colegii de breaslă, eram cunoscut tare în titluri. Începui lectura:

„Acum, la masă, îmi răsfoiesc albumul. Albumul amintirilor care au să-mi otrăvească toți anii ce mi-au mai rămas să fac umbră jalnică acestui pământ. Sunt la prima filă. Nu cred că ... ești prea deștept, cititorule, că te-ai decis să citești această, să-i zicem, nuvelă... care te va îndopa cu singurătate și amăreală. Nu ești sătul de singurătatea ta? De fantomele ce te privesc de pe paginile albumelor tale?...”

Și, după o pauză, presupun, Grița ieși din măhnire:

„Ei, dar, dacă totuși te-ai hotărât să mi-o citești... Asta a fost prima noastră poză... Nu suntem numai noi doi. E toată grupa noastră academică. Nici nu ajunsesem să ne cunoaștem... ăsta-i el. Al doilea din stânga, cu mustață blondă. Seducătorul! E bărbat bine, nu? Îl prinde mustața – ticălosul!...”

În continuare, pare să bată câmpii: „Atunci îmbrățișam opinia... că ar fi trebuit

s-o lase să crească stufoasă. Pe urmă, această părere a evoluat spre altă extremă – s-o poarte mai subțire. Acum mi-e greu să zic ce-aș putea prefera... S-au scurs atâția ani... Dacă e să meditezi bine, la vârsta lui i s-ar potrivi o mustață mai delicată, subțiată pe din părți... Privită din altă perspectivă, fața lui ar câștiga în maturitate dacă ar purta o mustață stufoasă...” În acest moment, mi-am imaginat-o înfrigurată până-n călcâie :

„Eu sunt copila din spatele lui... Umărul său, dreptul, mi se proptește în piept... L-am simțit atunci sub sân, înfiorându-mă până-n tălpi!...”

„Înfiorându-mă până-n tălpi...” . Nu v-am spus? Are vervă târfa Grița! Până acum, n-am descoperit nicio expresie banală, nicio șchiopătare stilistică sau de punctuație – era o studentă capabilă, ce mai! Nu alerga după note mășcate, dar practica și-a făcut-o pe „10”. Îmi amintesc bine: a fost lăudată spumos de conducătoarea practicii la conferința de totalizare. Citesc mai departe. O văd în continuare cum își aruncă o haină-n spate, se ghemuiește pe canapea tremurând. Îmi sugerează asta rândurile ce urmează:

„Ce frig îmi e! Dacă-ați ști ce silă mi-e să trăiesc torturată, în același timp, și de speranțe pe care mă impun să le am, și de frică! Uf, dar bine că nu știți. Toate-mi vin în ultima vreme de la blestematul ăsta de album! Fiecare pagină e încărcată cu amintiri jalnice. Amintiri îmbătrânite cu fiecare zi, cu fiecare clipă, dar din ce în ce mai nesuferite!...”

Grița asta, dom’le, se screme să facă și filozofie. O aud zbierându-mi subțire în urechi:

„Îmi repugnă zilele! Îmi repugnă orele! Mi-s dragi clipele. Nu că m-aș topi de dragul lor! Le suport mai ușor. Cel puțin, pot respira prin ele... Ah, ce frig îmi e! Acuși... Acuși are să-mi treacă... și-mi va da târcoale frica... Ce tâmpenie e sa fii prizonieră a unor stări contradictorii! Dar poate n-am dreptate? Că, până la urmă, mă părăsesc toate. Și rămân cu singurătatea. Cu singurătatea... Cu ea...”

Mă întreb, ajungând cu buricele degetelor foaia următoarea, a treia – buchiile îi sunt mici, rotunjite nervos: e onest din partea mea să semnez de unul singur acest text? Scris cu atâta acuratețe și... har? Da, târfa Grița nici nu bănuiește, poate, că-l are. Și imediat o strună-n creier zdrângănește-a reproș: de ce-i zic târfă? A fost. Cu cine nu se întâmplă? Și s-a lăsat de meserie. N-a spus-o singură că nu și-o mai vinde ca pe timpuri? Ce să-i faci, așa-i soarta târfelor – când frumusețea e în floare, are și baftă, când se veștezește, totu-i merge în declin. În clipele acestea mi-o imaginez că a adormit cu albumul pe genunchi. Apoi tresare speriată. Se scoală, trage un gât din sticla de votcă de pe masă, își aprinde o țigară. Citesc mai departe:

„Credeți că nu sunt în toate mințile? Ia să telefonez să văd ce face căcănarul. Alo! Alooo! Gabi!... Eu, mă idiotule, – cine să-și mai aducă aminte de tine la ora asta? Nu-mi mai mulțumi, că nu-ți car eu oala cu pișatul tău de vițel condamnat! Ai ceva nou? Nu e rău c-ai mâncat un pic, dar vezi, mă, – ai să-i faci probleme menajerei... Hai că te mai sun

eu... Zice că se simte mai bine... Cretinul!

Frumos băiat... Leșinau colegele mele după el. L-am îndrăgit și eu ca o stricăță de cum m-am uitat în ochii lui albaștri, surâzători... O patimă despotică îmi frământa inima, de nu mai știam pe unde calc. Dar mă țineam mândră! Treceam, ca o fantomă palidă, pe lângă el, când vedeam că-mi aține calea. La dansuri, arzând în flăcări, nu-l lăsam să mă adune la piept. Exasperat, într-o seară mi-a şuierat în ureche că are să mă stranguleze... Ah, seara ceea blestemată! O seară fatală! L-am îndemnat să mă stranguleze, dacă de altceva nu e capabil. A scrâșnit atunci, strângându-mi dureros brațul. Mă cutremuraseră ochii lui: doar o clipă s-au umezit, îngustându-se, după care deveniră goi și reci, ca o disperare frântă. Dansul acela a durat mult de tot...

Revenită la cămin, târziu, după ce reușisem să stropesc cu lacrimi perna mea de studentă, mi-am dat seama de ce mi se păruse valsul acela o veșnicie... Simțeam că mă înăbuș. Simțeam că nu mai rezist... „Măine, cu trenul de după prânz, domnișoară, voi pleca din țara asta ticăloasă, ca să nu-ți mai stau în cale”, îmi zise când se terminase dansul, lipindu-și buzele reci de mâna-mi din palma lui. I-am tras fulgerător o palmă peste obraz și ieșii în stradă. Înnebunisem...”.

Termin de citit și a treia foaie și-mi zic nu fără uimire că târ... Grițelia are stofă de dramaturg. Istoria asta a ei, așa cum se arată de pe acum s-ar preta de minune scenei. Materialul se cere insistent în cămașa unei monodrame. Să-i telefonez și să-i spun? Renunț. Nu i-am citit opera până la capăt – prima la mână. Și nici măcar nu-i cunosc numărul de telefon ori adresa. Drăcie! De ce nu i-am cerut să-mi lase coordonatele?

„Turbasem de disperare și neputință. Eram nebună. Nebună de legat! Doar m-am trădat, nu-i așa? M-a deconspirat, ca pe o proastă, palma ceea... cu care l-am plesnit peste șorici. Sigur că m-am deconspirat, pentru că-n seara ceea blestemată el a făcut pariu cu băieții că are să mă frângă! Și m-a frânt! M-a frânt! M-a frânt!...”

Om al teatrului de peste douăzeci de ani, cunoscându-i oscilațiile creierului făuritor și cântările sufletului pe cât de strălucit-victorioase, pe-atât de adâncite-n mâhnire – cine crede că un teatru dramatic n-are creier și suflet e demn de toată compasiunea și... n-a ieșit niciodată din sala de spectacole înseninat sau cernit de gânduri – zic, cunoscând teatrul din interior, gazetărește spus, chiar după primele trei foi citite, mi-am dat seama că acestei colege a mea de facultate Domnul i-a pus mâna-n creștet juruindu-i să scrie piese de teatru. Citesc rândurile și mi-o imaginez cum bate cu pumnișorii în podea, hohotind și plângând cu acordurile valsului în urechi, cum, după o pauză, se apropie de aparat, formează același număr, depunând eforturi să fie calmă:

„Gabi? Vreau să te întreb ceva... M-auzi?... Că nu mi-a venit până acum gândul ăsta... Pe cât ai pus tu pariu, în seara ceea, cu băieții? Știi tu bine,

spurcăciune, de care pariu îți vorbesc – am mai discutat noi... De ce mă interesează? Mă terorizează curiozitatea – sunt femeie, mă, ce vrei?... Numai pe-o ladă de șampanie?! Atât de puțin?! Ticălosule!”

Zice că pe-o ladă de șampanie... Țsta a fost rămășagul. Ce să-i faci? Nu avea băiatul convingerea deplină, dacă nu s-a hotărât la mai mult... La ceva mult mai serios... De-ar fi știut, măgarul, că-i va ajunge o singură săptămână să mă vadă la picioarele lui! Dar nu putea ști! Eram fată mândră, lua-m-ar dracul! Nu-i permisesem până atunci nici să mă țină de mână-n stradă... Nu-l lăsasem să se uite-n ochii mei nici cât ai miroși o floare! Cât ai sufla în lumânare... Pe ceilalți colegi îi mai lasam – ca să vadă el! – să-mi cuprindă mijlocul, să-mi atingă discret popoul la ieșirea din sălile de curs, lui – nu! Topită de presimțiri dureroase, îl urmăream trecând pe-alături și învăluindu-mă fierbinte cu ochii lui mari, albaștri... Trebuia să fiu mândră! Eram obligată să fiu mândră, pentru că fetele, colegile mele cele mai frumoase, îi făceau mereu curte și-l vedeam flatat, îl vedeam încurajat – parșivul! Seducătorul!

De ce n-am rămas cățelușă? De ce?! Mă simțeam atât de bine arătându-mi colții, când încerca să mă curteze obraznic („Hau-hau! Ia laba de pe mine, impertinentule! Hrrr! Hrrr! Ce-mi sfredelești decolteul cu ochii tăi de broscui? Rușine să-ți fie! Ți-e străin acest sentiment, zici? Halal de tine! Hauuu-hauuu! Nu-mi atinge popoul! Ești fericit când mi-l atingi? Hrrr-hrrr! Trebuie să recunosc că am și eu un pic de emoție... Dar să mai încerci! Să îndrăznești numai să încerci! Am să-ți încolțesc gâtița, donjuan neisprăvit!”)

Așa a fost – eram o cățeluișă admirabilă... Dar el s-a dovedit a fi mai tare! Palma ceea a mea a fost fatală – a înțeles, ticălosul, că eram îndrăgostită. El a fost mai viclean! Minciuna ceea cu trenul de după prânz, minciuna ceea lipicioasă cu plecarea din țară m-a păcălit... Eram o copilă credulă, fără experiență... Dar cu pretenții mari! Cu ifose! Căcărizată de demnitate și făloșenie! Țanțoșă! Întepată! Scrobită, ca o prințesă cu virginitatea scrisă pe frunte! Da... El a fost mai tare. Acum e un monstru mic, cu picioarele amputate mai sus de genunchi. Și e viu, afurisitul!...”

A patra foaie am citit-o dintr-o răsuflare, dar, cum am trecut la cea următoare, din al doilea alineat, am început să mă plictisesc: târfuliței Grița ori îi place să bată câmpii, ori crede la modul serios că face filozofie... de calitate. În fond, sunt niște divagații gratuite și mă decid să mai elimin câteva fraze, că sunt prea înfoiate. Astea pe care le-am lăsat sunt cât de cât suportabile:

„Nu v-am spus c-am fost cu el într-o croazieră, după care am dormit două nopți la o stână, în munți? N-ați fost la nicio stână de munte? Păcat. E foarte

important să vezi cum ciobanii mulg oile când le aduc de la păscut. Dar e de tot curios să auzi noaptea cum huiduiesc ei lupii. Ca să înțelegi asemenea lucruri, trebuie să dormi în stână. Măcar două nopți. Cum am făcut noi. Cel puțin două nopți! Poate că, rămânând acolo vreo săptămână, șederea la stână capătă și alt farmec? Nu pot să știu. V-ar spune-o nebunii care au trecut prin asta. Cert e că se rețin mai bine clipele când ciobanii huiduiesc lupii. Cel puțin, așa mi se pare...

Dacă nu v-aș fi spus toate astea, aș fi trecut peste a doua filă a acestui album. Aici... e fără mustață. E chipeș și fără mustața ceea blondă. Pare mult mai tânăr, perfidul! El zicea că seamănă cu un adolescent bucurându-se că și-a regăsit caprele pierdute. Și mai zâmbește! Rânjește, ca o nătăfleată, într-adevăr. Eu, la cei 18 ani ai mei, parcă i-aș fi mamă! Seamănă el cu un buhăieș de 25 de ani? Sigur că nu seamănă!

Păcat că n-ați fost în croazieră... Și eu nu sunt sigură că am fost... A doua zi, după seara ceea de pomină – când l-am plesnit peste obrazul lui de mistreț! – s-a apropiat de mine și mi-a propus să plecăm într-o croazieră, în doi, la sfârșit de săptămână. Am privit disperată în ochii lui – erau înspăimântor de reci în clipele acelea – și l-am întrebat: ce vrea să facă din mine?

„O iubită vreau să fac din tine, mi-a șoptit tremurat. O iubită cuminte și fidelă...” Și a râs scurt și acru. Bine, m-am învoit eu. Am să plec. Dar pe vapor să nu fie nimeni, în afară de trei inși: noi doi și căpitanul. Și ia aminte: căpitanul e de dorit să fie un pic orb și surd. Și cât mai bătrân... A zâmbit atunci mai larg, m-a cuprins ușor de umeri și m-a asigurat că va face precum zic.

Ah, ce splendoare e să privești, la apus de soare, în largul mării! Să admiri pescărușii săgetând alb văzduhul, în timp ce stai în brațele unui bărbat măcinat de-o singură dorință: să te ducă în așternut! Dar nu văd nicio poză de pe vapor! De ce oare? Sau poate ne-am gândit doar să plecăm într-o croazieră? Vouă nu vi s-a întâmplat niciodată așa ceva? Stați, să-i telefonez... E ocupat! Cine ar putea să-l sune în afară de mine?! Imposibil! Concubina ceea a lui îl ține la telefon? Fosta mea prietenă! Confidentă! Uite-o: pupăza asta ce s-a lăsat leșinată pe umărul lui... Ce privire lascivă are... Toată făptura ei trezește plăceri senzuale! Îmi pare rău că n-o puteți vedea și voi... Era o târfă ordinară! Ea mi l-a răpit... Ea... Și în ce zi mi l-a răpit! Nu veți crede. Niciodată nu mă veți crede. Pentru că n-aveți cum!

Ia să mai încerc... Iarăși ocupat! Nu se poate! Ea n-are de ce să-i telefoneze! L-a părăsit chiar a treia zi după accident, de cum i-au amputat picioarele... N-are de ce să-l mai caute... Naaare! Trebuie să fiu calmă... N-am niciun motiv să-mi fac griji. Și ce dacă l-o fi sunat? N-are decât! Poate s-o fi interesat de apartament? Parșiva! Trage nădejde c-o să moară! Și atunci? Atunci îi rămâne totul ei! Gata, Anișoaro... Ptiu, că i-am spus pe

nume! Gata, lucrurile s-au limpezit – are să trăiască! Foarte regretabil, dar n-a pierit! Nu pieri! Pesemne, are inimă tare. Nooobilă inimă – i-o cunoaștem de minune amândouă. Rezistentă inimă! Dacă n-a sângerat un pic nici după nunta noastră... Așa, cel puțin, mi-ai mărturisit cinică tu... Are șanse nemernicul să ne supraviețuiască pe amândouă. Asta-i situația... Ia să-mi fac eu o cafeluță...”

Eram gata s-o trimit în mă-sa cu văicărelile ei – o pagină întreagă cu lamentări anoste! Aruncai foaia nr. 5 peste laptopul deschis, urcai picioarele pe un scaun, ca să mă lăfăiesc cât mai comod în fotoliu. Și-n acea clipă, aruncai ochii ce-mi prinseră primul rând din foaia următoare: „Vreți să aveți zilnic senzația teribilă că trăiți? Consacrați-vă, ca și mine, mărunțului, nimicului...” Hopa! zbârnâi un nervuileț într-un cuibușor al tidvei. Și continuai lectura:

„... Zbuciumați-vă! Alergați nebuni după o floare de păpădie ce-și risipește petalele în aerul banal. Nu vă opriți nici pe-o clipă! Și important e, nu renunțați niciun moment la gândul c-o faceți în numele zădărniceii! Mișcați-vă așa cum vă spun eu! Și nu vă faceți a uita – ferit-a sfântul! – că aveți a muri... E o păcăleală gratuită, puturoasă... Vă place să aveți la îndemână un miracol închipuit, spre care să vă întoarceți mereu capul? Dați-le naibii de miraje! Conștiința zbuciumului inutil e mai crudă, e despotică, dar te hrănește cu senzații tari – că trăiești! că ești! Și nu ești decis să renunți la această păcăleală – cea mai cumplită, cea mai stupidă, dar și cea mai consolatoare păcăleală după săvârșirea păcatului original! Astea ce vă spun eu acum puteți să le luați în seamă ori... să le băgați în fund – puțin mă preocupă. Pentru mine contează că am pe cineva care-mi citește aceste rânduri. Nu știu ce gândiți în aceste clipe despre mine – de ce-ar trebui să mă intereseze?”

Mai citii o dată acest aliniat. Apoi încă de două ori. Târfa naibii! N-o fi compilat de undeva aceste rânduri? Tărtăcuța ei de profesoară de română – în vreo școală rusească, probabil, că pe profesoarele de la liceele românești din oraș le cunoașteam – zic, mă întrebam: bostanul ei e capabil să clocească asemenea reflecții? Și-atunci, cum îmi pun eu semnătura sub această proză? S-o pățesc cum a pățit-o un fost Prim-ministru al României? În gubernia R. Moldova, cu atât mai mult, nu poate fi îmbrâncit niciun pește mare din fotoliu pentru așa ceva. Pe mine însă, peștișor mărunț, ar putea să mă mânjească copios ziarele și televiziunile noastre – toate pofticioase de senzații de două parale. Luai pe loc decizia: voi scoate acest pasaj din nuvelă – e nuvelă oare? Dar textul îl voi citi până la capăt:

„... Ia să mai văd... Alo! Gabi! Cine ți-a ocupat telefonul, omule? Ptiu! Ce fel de om mai ești și tu – jumătate de om!... Vorbeai? Cu cine vorbeai?... Mă interesează, mă, de ce să nu mă intereseze? Vorbește mai tare – ce ți-i glasul pierit?... Las' că poți tu!... Te-a sunat cumva Anișoara? De ce taci?... Un prieten? Bine, mă... Nu mă interesează ea pe mine,

cum nu mă interesezi nici tu! Sunt, pur și simplu, curioasă: nu vrea să știe măcar – ai pierit, n-ai pierit?... Hai lasă, nu mai scânci... Te mai întoarce menajera ceea a ta și pe altă parte?... Să nu-ți putrezească carnea pe tine, nenorocitul! Terminat!

Așa a vrut, probabil, Dumnezeu: anume noi doi am fost protagoniștii chiar în primul spectacol ce se montase în teatrul nostru studentesc de amatori ce se înjghebase în acel an. Jucam un basm pentru copii. Eu eram Prințesa ferecată de către taică-meu, la îndemnul mamei vitrege, într-un castel negru, pe niște stânci prăpăstioase... Iar el era frumosul Prinț cu păr de aur și ochi albaștri... La finele spectacolului, interpretam în doi un cântec, pe versurile nu știu cui... Le țin minte. Că le-am cântat de-atâtea ori în singurătatea acestor treisprezece metri pătrați ai garsonierei mele... Prințul și Prințesa s-au regăsit, după o despărțire grea, și își mărturisesc sentimentul iubirii, jurându-și credință veșnică...

Prințesa, adică eu, cânta așa în primul catren:

*În cel castel întunecos,
Iubite, chipul tău frumos
Mereu mi-a încălzit, mereu
Îndurerat, sufletul meu...,*

după care urma refrenul pe care-l cântam amândoi:

*O, Prințul meu!
Prințesa mea!
În veci voi fi, voi fi a ta... etc.*

Mai are două strofe.... Eram frumoși și fericiți în zilele acelea ... Toată lumea gândea că ne iubim așa și-n viață și că suntem pe cale să ne căsătorim... Colegii noștri ne sfătuiau să îmbrăcăm acele costume de actori și la nunta noastră. Ah, cum îmi mai doream asta! El însă avea motive să nu și-o dorească... Câștigase pariul!

Chiar nu pricepeți că mi-a scăpat ceva? Deloc, deloc? Nu pot să cred. Vreți poate să trec sub tăcere momentul cel mai tragic din toată povestea asta? Vouă ar putea să vi se pară că-i cel mai tragic! Dar numai nu mie! Nu regret o iotă! Mama nu mi-a dat povețe cum să mă dăruiesc primului bărbat... Nu-mi era cunoscut ceremonialul!

Dar el s-a dovedit a fi foarte simplu: prințișorul meu a așternut pătura pe un petic de iarbă, chiar lângă apa scânteietoare a unui râuleț de munte și mi-a făcut semn să mă dezbrac. Nu m-am grăbit s-o fac. Nu puteam... Mă rușinam de munții uriași... De brazii falnici de sub ceața argintie, pornită parcă spre mine... să mă învăluie, să mă acopere... Mă rușinam de pietrele de la picioarele noastre... Îmi înțepeniseră mâinile... Picioarele îmi deveniseră reci. Mi-am închis dureros pleoapele și l-am rugat să-mi lege ochii și să mă dezbrace el!... A făcut-o repede. Neobișnuit de repede. Cred că avea bună experiență, mititelul... Tremuram rece și

umed („Nu te băga așa în mine – fă-mă să te doresc!”), sfâșiindu-i cămașa. Mi-am smuls batista de pe ochi ca să-l văd cum îmi străpunge cu respirația lui sânii, pântecul...

De câte ori deschid albumul ăsta cu pozele lui, mă înspăimânt. Și încep parcă să am halucinații. Doar nu-mi ies din minți? Dacă mi-era dat să mă țâcnesc, mi se întâmpla în ziua nunții. Când m-au stropit cu apă de câteva ori ca să-mi revin din leșin...

Jurasem să nu pomenesc niciodată de nuntă. Să nu-mi amintesc de nunta ceea hazlie... M-am ținut de cuvânt până acum. Da, sunt tare! Sunt o ființă volitivă! Totdeauna am fost puternică! Chiar și atunci..., în clipele acelea jalnice... când orice copilă întreagă la minte ar fi trebuit, în mod firesc, să verse o lacrimă, ba să-și smulgă părul din cap! Dar eu ce făceam? Hohoteam ca o trăsnită văzându-l cum și-o spală în apa râului. S-a uitat crunt la mine-atunci, cu ochii lui rotunzi de broscui :

„Te-a umplut veselia?” mă întrebă și rânjetu-i victorios îi întinse buzei-i subțiri.

„M-a umplut, iubitele. Te surprinde că nu vărs lacrimi? Vrei să urlu? Vrei să-mi smulg, disperată, părul?”

S-a lăsat pe-o piatră de alături. O, piatra ceea! când îmi făcuse el semn să mă dezbrac, mă privea cu ochi înguști, scrutători din toate scobiturile ei, în care timpul și-a ouat secolele lui absurde! Simțeam dureri ascuțite în floarea-mi ruptă atât de banal! Îi spusei: „Piatra pe care-ți odihnești acum fundul, dragul meu Gabi, era o piatră vie adineauri. Mă rușinam de ea... Și-a pierdut văzul în clipele cât ne-am iubit. Acum e o piatră nevăzătoare. O piatră moartă...”

M-am târât, așa murdară de sângele întâiului păcat, – de la el a început această lume prăpăstioasă, nu-i așa? – m-am târât până la piatra ceea colțuroasă și înnegrită de ploi și i-am declarat în șoaptă că din acele clipe... voi fi pi-si-ca lui:

„Voi fi o pisică blândă, iubitele... Blândă de tot... Miauuu! Miauuu! Uită-te la lăbuțele mele. Sunt fără gheare. Privește-le. Și n-au niciun semn, fie cât de nevinovat, că au să le crească vreodată. Miauuu-miauuu! Îți permit să te uiți la ele, să le examinezi cât îți dorește inima. Chiar te rog – miauuu-miauuu! Sunt lăbuțe moi, iubitele... De-atâtea ori mi le-ai acoperit cu săruturi, scumpule! Sunt lăbuțe mângâietoare, dragul meu Gabi, – miauuu-miauuu...”

„Îți ședea mai bine, când erai cățelușă”, zise atunci prințul meu. „Chiar aveai farmec când, apropiindu-mă de tine, îți arătai colții”.

L-am rugat atunci, lipită cu sânii goi de piatra colțoasă și rece, l-am rugat să nu fie aspru cu mine:

„Nu-mi aminti, dragule, că am fost cățelușă... Și să nu mai recunoști, ah! să nu recunoști că-ți plăcea când îmi arătam colții. Nu cred că merită să ne amintim de asta... Dă-o naibii de cățelușă scrobită! Am ieșit din rolul acela și nu vreau să revin la el nici în gândurile mele! Acum sunt pisicuța ta... Pi-si-cu-ța ta- miauuu-miauuu! – ascultătoare, cuminte...” I-am luat

o mână – mi s-a părut rece și lipsită de vlagă – și mi-am pus-o pe creștet. „Ai face bine să mă mângâi, scumpule...” Palma îi rămăsese nemișcată și grea. Neobișnuit de grea: „M-auzi, Gabi? De ce nu vrei să mă mângâi? Crezi că pisicuța ta blândă, alunecată într-un păcat, – fie chiar trâmbițat și banal – nu merită câteva clipe de mângâiere?”

I-am aruncat mâna de pe creștet și l-am trimis dracului! M-am ridicat și am pășit dreaptă prin apa râului până când n-am simțit-o înțepându-mi sânii. Și, în aceeași clipă, îmi încolți gândul care mă îngrozi și mă înveseli totodată. Făcui o inspirație bună și mă aruncai în adânc... Dar n-am reușit să ating bine cu palmele pietrișul alunecos de la fund, că mă simții înșfăcată de plete... M-a târât cu de-a sila pe mal și, gâfâind ca un taur întărit, mi-a făcut semn să mă îmbrac. M-am grăbit s-o fac, pentru că tremuram oribil. Mi-era groaznic de frig...

Ar fi trebuit să ies în seara asta undeva... Nu contează cu cine. Cu Gigi? O haimana cu veleități de poet postmodernist. M-am săturat de poemele lui erotice cu trăiri spasmodice... cu tropii lor deliranți – și toate cu simbol! Sunt sătulă de ele până-n gât! Cu Vally? Nu, căcăreaza de bufon preferă să-și bea cafeluța la mine! De fiecare dată așteaptă să-l invit eu! Mațe-goale! Nu, mațe-peștițe! Atunci, cu cine aș fi putut ieși? Nu știu, zău... Ia să mai văd... Îi este ocupat telefonul iar! Cu cine o fi stat la taifas sfrijitul de monstru?

... Totul fusese bine calculat. Nu și-a trădat ticălosul niciun pic intențiile diabolice! Dar ce frumos a început nunta noastră!...”

Și pentru că mi-am băgat în cap chiar de la începutul lecturii că materialul colegei mele de facultate se pretează scenei, iată că în urechile mele începe să răsună melodia valsului dedicat mirilor și o văd pe Grița repezindu-se spre garderobă și căutând înfrigurată ceva. Găsește. Cu mișcări încete, tremurătoare, îmbracă rochia, își prinde coronița, apoi vine în fața oglinzii. Își aranjează părul la tâmpole, își pudrează obraji, își rujează buzele. Pare cât se poate de mulțumită. Melodia valsului descrește în intensitate și femeia își continuă monologul – de-acum, după corectările mele de rigoare, în rochia de mireasă și cu coronița pe cap:

„.... Maică-mea, Dumnezeu s-o ierte, îmi spunea după aceea că satul nu văzuse până atunci nuntă cu atâta amar de lume. Avusesem și noroc – în duminica ceea în sat era o singură nuntă, lucru ce se întâmpla rar de tot. Eram fericită! Doamne, ce fericită eram în rochia asta! Mai fericită și... mai nenorocită ca în rochia asta nu știu dacă mai... Ce-ar fi s-o dezbrac și s-o fac ferfeniță? Unde-i foarfeca? Cum de nu mi-a venit gândul ăsta până acum? Straniu... Cum de nu mi-a venit? Pentru cine aș păstra eu rochia asta blestemată? La ce-mi folosește ea mie?! La ce?!

Uite că sună telefonul. Alo! Alo! Da, da! Ascult... Menajera lui Gabi? Și ce dorești să-mi spui? L-au luat la spital? Și ce mă privește pe mine că l-au luat? Auzi, femeie? Nu mă în-te-re-sea-ză! Niciun pic! Sun-o pe Anișoara, de ce n-o suni?... Păi, e concubina lui de douăzeci de ani! Terminat!

Ciudat... Cine mi-a sugerat s-o îmbrac? Și coronița... Cred că nnebunesc... Ce mai vreau? Ce-mi mai doresc? Sigur... Sigur că nu-mi mai pot dori nimic! Cred că poza mi-a amintit de rochie... E unica noastră poză de la nuntă. Fotograful ne-a surprins dansând... Valsul mirilor. Gabi l-a comandat. Și orchestra l-a cântat numai pentru noi... Nu... Nu sunt sigură că mai păstrează parfumul acela de salcâm înflorit... Fotografia. Îmi amintesc foarte bine: în ziua nunții, plutea peste mahalaua noastră o aromă de floare de salcâm, că se întrebau nuntașii: ce minune-o mai fi și asta? Înfloriseră salcâmi noștri... Salcâmi adolescenței mele... Vreau să spun, fâșia de salcâmi din capătul grădinii pe care tata, de când mă știu, îi îngrijea și-i păzea cu strășnicie de topoarele vandalilor. Stranie situație, ce ziceți? Până în ajunul nunții, nimeni dintre mahalagii noștri nu observase să fi înflorit salcâmi. Înfloriseră în noaptea aceea de sâmbătă spre duminică, și nuntașii s-au trezit învăluți de parfumul acela amărui de salcâm proaspăt înflorit. Eu consider că merită să vă întrebați și voi când citiți aceste rânduri: de ce trebuia să dea în floare salcâmi aceia tocmai în ultima noapte din ajunul nunții? Nu m-am încumetat până acum să-mi pun această întrebare. Poate n-am avut prilejul? Sau poate n-am vrut s-o fac?

Ia să mă mai uit la mirele meu: acest monstru cu ochi albaștri și cu floare de mire-n piept – o, Doamne! cu câtă duioșie îi zâmbește miresei, adică mie! – peste câteva clipe... doar peste câteva clipe... Știți, merită să sărbătoresc! Astăzi, pe la ora 11:00, s-au împlinit exact douăzeci de ani de când m-a părăsit Gabi! După valsul acela – valsul nostru! – frumosul meu mire s-a furișat pe după casă, a sărit gardul, a urcat într-o mașină – ea îl aștepta de cu seară! – și a plecat. A plecat de tot! Original, nu-i așa? Ați mai auzit asemenea istorii romantice? Asemenea întâmplări hazlii? Nu cred. Zău, nu cred! De ce sunt așa sigură? Păi... s-o mai fi întâmplat să fugă mirii de la nunți, nu zic ba, dar al meu n-a fugit singur! Și nici n-a dezertat cu o oarecare necunoscută enigmatică... A fugit cu Anișoara! Cu prietena mea cea mai bună! Cu drușca cea mare, dragilor!

Ce-o fi făcând acum drușca cea mare când fostul meu mire s-a întors la spital? S-o fi avântat într-o altă aventură? I-au plăcut întotdeauna aventurile... Ferice de ea! Monstrul ăla mic, cu picioarele amputate, n-o mai interesează deloc. Nu-i onest, scumpa mea prietenă! Cu ce-i răspunzi tu lui Gabi pentru toate sacrificiile? Căci le-a făcut, nu poți să spui că nu le-a făcut! S-ar cădea să fii acum lângă el... Să-ți ajuți monstrul, micuțul, să urce în pătuc... ori să coboare ca să-l cari cu căruciorul acasă... în cuibul vostru de concubini fericiți... Așa s-ar cădea să procedeze o femeie cu bărbatul care și-a abandonat mireasa în plină nuntă și a fugit cu dânsa! Dar cum răspunzi tu la gestul lui de sacrificiu? Îți spun eu: cu neagră ingratitude, despotica mea prietenă!

Ia să mă mai uit cum arătai atunci cu floare de drușcă mare... Târfă! Eu eram mai frumoasă decât tine! Mult mai frumoasă! O recunoștea toată lumea! Dovadă e că eu am fost aleasă dintre toate fetele să joc rolul Prințesei. Eu! Eu! Poți să spui că n-a fost așa? Cred

că eram și cea mai talentată! Am simțit eu atunci că plesnei de ciudă! Ha-ha-ha! Invidioaso! Cum începuseră repetițiile, căutai să nu dai ochii cu noi... Sau... poate te întâlneai cu el pe furiș?! Trădătoare roșcată! Are părul roșcat! Poate să zică cineva că-i mai frumoasă decât mine? Eu... arăt exact așa cum eram în realitate! Niciodată n-am fost prea fotogenică. Rog să mă credeți. Ea! Ea e mai fotogenică decât mine! Cine o cunoaște, va spune numaidecât: în fotografie arată mai bine! Mult mai bine decât în realitate! Ha-ha!

Am cam obosit... Mă obosește blestematul ăsta de album. Cu fantomele lui... Cu speranțele lui iluzorii, îmbătrânite rău... E un album cu blesteme, dragii mei, – s-o știți și voi... Are să mă dea gata într-o bună zi... Are să mă nimicească! Uneori, mi se năzare c-aș putea scăpa de el... Am încercat o dată... într-o seară ploioasă, să-l arunc în foc. Vreți să mă credeți ori ba, dar n-am avut putere să-l arunc – îmi înțepeniseră mâinile... Și am renunțat de-atunci... Îl las, uite-așa, să mă terorizeze cu amintirile, păătoasa de mine... Parcă am făcut cu el un legământ blestemat. Un legământ blestemat cu un album cu blesteme – se potrivește, nu? Ia să-mi scot rochia, să-l înfășor în ea și să-l pun în garderobă. Să aștepte până mâine-seară... Dar s-o întreb pe menajeră, că n-am ascultat-o până la urmă, să văd ce vroia:

„Alo! Alooo! Menajera? Se aude? Eu sunt, eu... Ziceai că l-au luat la spital... Dar nu mi-ai spus cum se simte... L-au luat să-i facă autopsia?! Ce spui, nebuno?! Cum să-i facă autopsia? De ce să-i facă autopsia?!”

Terminai de citit această spovedanie a Griței și, pentru prima oară-n viața mea, simții că mă cearcă – dar dureros de tot mă cearcă – un sentiment de culpă în fața Femeii acestui pământ...

Femeia din fulgi

La început, ambii, eu și Femeia din fulgi, am avut aceeași soartă ticăloasă, ca și tipa cu nenormalul ei de sinucigaș din proza, *Numele meu e Femeie*: am stat, ca proștii, ani și ani în cămășuica unei monodrame, înghesuiți între copertele unei cărțulii amărâte, până când autorul s-a săturat să mai aștepte vreun nenorocit de regizor să ne dea scândurii scenei și iată-ne! Iată-ne în această prozuliță, obligați de-acum să nu le vorbim spectatorilor, ci unor eventuali cititori. Ehe! Pe ăștia din urmă e încă mai dificil să-i ai în aceste timpuri, când e mai ușor să dai peste un spion, decât peste un cititor în sălile de lectură ale bibliotecilor noastre.

S-au scurs ani buni de atunci... Era prima noapte după ce mă întorsesem de la o stațiune balneară din Carpați. În garsoniera mea nenorocită. Imaginați-vă, dacă vi-e comod, că toate s-au petrecut chiar în această noapte. La timpul prezent, că așa se recepționează mult mai ușor...

Acuși iar o să sune telefonul, îmi zic. Nu-i nimic – am să rezist. O voce lăuntrică-mi șoptește mereu: „Rezistă, Bufonule! Trebuie să rezisti...” Iată că rezist, dacă trebuie. Alta ce-mi rămâne de făcut? Uite-o că sună! Alo! Alo! Iar nu dorești să ciripești? Oricum, grand merci, că-mi răscolești un pic garsoniera. Pa!

E timpul să iau cina, constat sumbru, știind că frigiderul mi-e în pielea goală. Acuși vine ăsta cu saxofonul. E vecinul meu drag de după perete. Un pedepsit, ca și mine, să-și toarcă existența sterilă tot în doispezece metri pătrați – nu cred să aibă mai mult...

A sosit ora exersării? Bine, prietene, dă-i drumul! Ce-aș face eu fără tine? Același tangou – mă răscolește până-n măduvă – răsună și atunci... Da' poate c-o fi fost și alt tangou – contează? Dar era tot așa de trist... Disperat de trist... Și eu, singur la o măsuță de pe terasa restaurantului... Stai să-mi amintesc... Avea un nume poznaș minirestaurantul acela... Un nume copilăros și dulce... Ah, da! „Sub fulgi”! Nostim nume, nu-i așa? Și fulguia atât de frumos în după-amiaza ceea! Ninge rar și înfiorat de pașnic... Muntele de alături se legăna cărunt în fața ochilor mei obosiți de vise spulberate și saxofonul picura în mine o disperată melancolie... Atunci a apărut ea. S-a așezat pe scaunul din față, privindu-mă curat cu ochii ei albaștri și reci.

– De unde ați apărut, doamnă? o întrebai oarecum speriat.

– Din fulgi. N-ați observat c-a început să ningă? răspunse legănat și nu-i apărui niciun fluture pe buzele-i arcuite ușor roz.

Deschisei gura s-o mai întreb ceva, dar îmi făcu semn să tac. Aha, mi-am dat seama, îi place tangoul. Am lăsat-o să-l asculte până la capăt. În clipele acelea, derutat de fața ei de marmură sculptată, – întreaga-i făptură emana o frumusețe stranie, rece – nu-mi doream și nici nu puteam decât să tac. Dinspre înălțimile albastrii ale munților începu să sufle vântul și fulgii ne înțepau umezi obraji. În sfârșit, am întrebat-o dacă... nu dorește coniac. Mi-a răspuns foarte serios că dorește. Dacă beau și eu. O porție dublă. Și continuă, privindu-

mă drept în față: s-o iert, că-i familiară. Chiar un pic obraznică! Și a râs scurt. Iar după câteva clipe: și cu o condiție – să plătească ea.

– Aoleu, doamnă, mă umiliți!

Zâmbi atunci îngăduitor, matern: nu vrea să mă umilească. Crede că... n-oi fi fiind prea bogat?

– Așa e, doamnă, recunoscui. Nu sunt. Dar asta nu înseamnă că...

Mă rugă aspru să tac. Mai bine, s-o invit la dans. Saxofonistul începuse între timp un alt tangou și ea-mi întinse mâna. Era neobișnuit de rece. Și trupu-i, uimitor de ușor...

– Ce minunat dansezi, domnule! Îmi șopti fierbinte la ureche. Nu ești cumva artist?

Recunoscui că sunt. Sunt artist. Atunci, zise puțin iritată: zadarnic m-a urmărit două zile cum îmi strivesc melancolia în singurătate...

– De ce zadarnic, doamnă?

– Pentru că nu-mi plac artiștii. Nu-mi plac deloc!

– De ce nu-ți plac, doamnă? Ori nu sunt și ei oameni?

Admise: sunt. Sunt și ei oameni. Dar toți își programează emoțiile. Se impun, programându-și mereu sentimentele, și de-aceia prezența lor îi produce oroare, ca să nu zică ceva lamentabil!

– Ah, ce rău îmi pare, Doamnă... din fulgi! Aș vrea să mi se curme viața odată cu acest tangou!

Zise că-s patetic. Și dacă nu încetez să ironizez gratuit, mă lasă în dans și pleacă a doua zi. Cu primul tren.

– Iartă-mă, încântătoare doamnă! Sunt un bufon, un biet bufon și nu prea contați pe fantezia mea...

Și-a dat atunci capul pe spate și a râs – răsunător și înalt:

– Un biet bufon, zici? Cred că glumești, zău!

O asigurai că nu glumesc niciun pic:

– Sunt un bufon, dar unul... zburător, doamnă! Dacă-mi ordonați, sunt gata să fac sub ochii dumitale albaștri și reci niște tumbe de zile mari ori să sar ca un iedut peste mesele acestea adorabile, dar... teamă mi-e să nu-mi crape pantalonii, scuzați-mă de indiscreție...

Sunt în concediu și mă năpădesc amintirile... După mine, cele mai nesuferite sunt zilele de concediu, pe care ești nevoit să le ucizi de unul singur acasă. E ca și cum te-ai găsi într-o pușcărie, de unde oricând ai posibilitate să evadezi, dar n-o poți face nicidecum! Ciudată, stupidă situație – nu credeți?

Revin. Așa i-am spus: sunt un bufon zburător... Și dacă-mi ordonă să... dar teamă mi-e să nu-mi crape pantalonii... Doamna din fulgi s-a lipit de mine și-mi șopti, atingându-mi obrazul cu buzele-i senzuale și palide:

– Să nu prea iei în serios ce-am să-ți spun, dar simt... c-ai să intri, ca un fulger invadator, în viața mea, bufonule. Încât va trebui să mor ori... să mori, ca să scap de tine...

Și-mi propuse să vin și a doua zi acolo, dacă doresc să ne vedem. Că mai are trei

zile și-și termină tratamentul și va trebui să plece.

– De ce să pleci? am întrebat-o aiurea, că mi se strânse inima. Pentru c-o așteaptă doi copii acasă, îmi răspunse iute, și un bărbat care vrea de mult s-o stranguleze, dar nu poate...

– De ce nu poate? mă mirai foarte sincer.

Blonda se ridică brusc... și-n aceeași clipă, o lovitură violentă-n umăr mă azvârli cât colo.

– Fugi! Fugi! țipa, aprinsă galben, femeia.

Îmi revenii cât se poate de repede. Toți mușchii îmi zvâcniră, să plesnească.

– De ce să fug, doamnă? o întrebai, simțind că-mi ard obraji de rușine.

– Are să te omoare, arată la namila de bărbat fălcos, cu mutră de bulldog, care rânjea cu mâinile în buzunare. E boxer. Fugi! mă rugă iarăși, tremurând.

– Închide-ți gura, curvă, rosti gros și legănat boxerul. Și adăugă, cu ochii bulbucați, înfipti în mine, că mai face câțiva ani de pușcărie, da-l trimite și pe mâtu ăsta – mâtul eram eu – pe lumea cealaltă: Ai găsit și tu, muiere, cu cine să-ți reiei aventurile?! Și se repezi la mine.

S-a lovit, firește, de toate mesele și când, cu ultimele forțe, s-a năpustit din stânga, făcui o săritură zburătoare! S-a tamponat rău de tot cu capul de perete și căzu, ca un sac de cârpe ude, la podea, fără simțiri. M-am retras îngrozit într-un ungher. Doamna din fulgi, înveselită rău, mă sfătui să nu mă sperii – nu moare Boxerul așa de simplu! S-a apropiat fără grabă de el l-a stropit cu apă minerală dintr-o sticlă de pe masă, l-a palmuit ușor și „buldogul” își reveni.

– Unde sunt? întrebă boxerul cu voce bleagă.

– Pe terasa unui restaurant, iubituie.

– Și ce cauți aici?

– Îl cauți pe dracu'. Cauți pușcăria, scumpule.

Bărbatul flutură din capu-i tuns scurt, se sculă într-o rână și... atunci mă văzu.

– Ce-i cu tine, mă? întrebă cu curiozitatea unui bou înjunghiat. Strânsei din umeri – nu înțelesei ce vrea. Să nu te nimeresc eu măcar o dată?! Ești karateka?

– Nu e karateka, dragule, îi explică femeia, încheindu-i un nasture la cămașă. E un bufon zburător!

– Ce fel de bufon... zburător?! zbieră boxerul. Mă prostiți?!

Doamna din fulgi îl rugă să stea cuminte, că se uită lumea la noi, iar mie îmi propuse să vin mai aproape: nu văd că i-am trezit curiozitatea?.

Mă așezai, dar la masa de-alături. „Buldogul” mă invită să stau cu ei, că nu-mi mai face nimic. Mă executai. Boxerul comandă trei păhăruțe de coniac din cel mai bun și mă întreabă dacă nu mi-e foame. I-am răspuns că nu-mi este... și tresării fierbinte la auzul primelor acorduri ale tangoului pe care saxofonul le trimitea în văzduh, ca pe niște valuri în adormire în imensitatea mării. Femeia mă privi lung și tulbure. Chelnerița îmi puse coniacul dinainte și îl sorbiu dintr-o înghițitură.

– Oho! exclamă boxerul. Bei rusește, mă? Nu ești cumva basarabean? Si chemă chelnerița de-i zise să-i transmită saxofonistului ăla să nu chelălăie așa, că-i calcă pe nervi.

Ochii albaștri ai Doamnei din fulgi scăpărară: îi spuse pe un ton poruncitor chelneriței să-l lase pe muzicant să cânte și... să nu-l ia pe soț în seamă, că-i beat.

– Cine-i beat, pisicuțo? D-apoi eu când ți-oi..., și boxerul ridică amenințător pumnul de cinci puduri.

Culcă-ți laba, iubiture, îl chemă la respect pisicuța-i blondă, subțindu-și buzele într-un zâmbet de mătase. Și-l sfătui să nu mai bea, că drumul e lung și greu.

Bărbatul rânji pașnic: venise cu șoferul. Așa că... să-și pregătească în voie bagajele cât mai trage cu bufonul ăsta un păhăruț. Femeia răspunse, pironindu-mă cu privirea-i rece, că nu-și face niciun bagaj. Va pleca poimâine, când va încheia tratamentul...

Uite că iar sunt solicitat! Alo! Alo! Vă ascult cât se poate de atent. Degeaba crezi, Doamnă din fulgi, că-mi calci pe nervi. Tocmai ajunsesem la momentul când... o târfă, pe care am avut prostia s-o îndrăgesc, ca un bleg... refuzase soțului să-și pregătească bagajele... O nebună! Face omul drum lung cu mașina s-o ia acasă la copii, și dânsa refuză să plece! – înțelesei atunci, naivul, c-o făcuse de dragul meu. Trebuie să fii minunat de nenormală, vorba bucovineanului, să poți așa ceva! Nu mă deranjează niciun pic sunetele ale. Așa doar ne-a fost înțelegerea... când m-ai sunat să-mi spui că ești perfect sănătoasă... după sexul în grup ce-l făcusei cu cei trei tipi... Dar îți permit totuși să scoți măcar o interjecție... să nu iasă cumva vreo confuzie cu telefonul ăsta... Nu te decizi? Să mai telefonezi, auzi? Mă mai dezbați de la niște amintiri care mă tâmpesc. Pa-pa!

Unde rămăsesem cu povestitul? Ah, da, reproduceam dialogul dintre cei doi – „buldogul” și Femeia din fulgi, cum mi se recomandase, adică soția-sa.

– S-o aduc pe mamă-ta, hârâi bărbatul, să te scoată din așternutul tipului?

– N-am ajuns încă la așternut, răspunse șoptit femeia.

– Mai ai trei zile. Poți să ajungi! gemu boxerul.

– Așa e, iubiture. Rămâne să dorească el...

– Auzi, mă? se întoarce roșu către mine. Cred că n-ai de gând s-o refuzi?

Le-am spus că mă dezgustă. Și pornii spre ieșire. „Ești băiat de treabă, bufonule!” auzii din urma mea, răbufnind jalnică, vocea boxerului și nu știu de ce, sentimentul de scârbă ce-mi copleșise inima începu să fie strâmtorat, în drum spre hotel, de o involburare de bucurie inexplicabilă. „Ești băiat de treabă, bufonule”, continua să-mi sune în urechi, dar nu putea să fie numai ăsta motivul începutului aceuia de ușurare, de înseninare, dacă nu-i prea mult spus. Continuam totuși să mă simt derutat – nu mi se întâmplase până atunci, în toată cariera mea, să zicem, de fustangiu, să nimeresc în asemenea situații.

M-a urmărit trăsnița două zile, îmi ziceam, pregătindu-mă de culcare, știe la sigur unde stau și are să mă sune, dacă n-o înduplecă el să plece... Am deschis cartea ce-o începusem s-o citesc în dimineața celei zile și m-am mirat c-am putut lua cu mine asemenea pacoste. Dacă nu mă sună, căutam o întorsătură de gând ca să mă pedepsesc, voi avea motiv să n-o aștept a doua zi... Ce naiba, nu sunt un adolescent! Băui un somnifer și stinsei lumina. Afară, vântul vuia, bătând cu fulgi în geamuri. Mă simțeam bine în așternut cald... Pe terasa ceea o fi viscolind acum, avui o sclipire de gând violet... Și o fi plecat... S-au suit în mașină și... El îi cuprinde cu mâna-i păroasă gâtul de ieduță, mașina pornește și se duce, se duce... Nu se poate! tresării leneș. Pentru că a promis... A

promis? Într-adevăr, a zis că va pleca poimâine... Dar poți admite că asta e o promisiune?... „Simt c-ai să intri, ca un fulger invadator, în viața mea, bufonule...” Așa zise. Și ce dacă?... Multe se pot spune în asemenea clipe... Nu poți să știi... Dacă te gândești bine, chiar nu poți să știi defel... Da' eu... n-am mai simțit, se pare, niciodată așa ceva... Că așa a zis: „... ai să intri, ca un fulger invadator, în viața mea...” N-a rugat-o nimeni... Dar... parcă poți avea certitudinea că...

Trebuie să înțeleg, în sfârșit, îmi spuneam, zvârcolindu-mă-n așternut: sunt aproape cărunt... Am fost un nesuferit... Un tip anapoda... Flegmatic... Și am lăsat să se scurgă, fără noimă, anii cei mai frumoși... Nu știu dac-am făcut bine. Era mai nimerit, de fapt, să nu-mi fi dat seama nici acum... C-am lăsat timpul să se scurgă aiurea, fără măcar să observ că... Pe naiba! Îl observam eu, dar... cu o curiozitate aproape adormită... cu o indiferență de ascet bolnav de melancolie... Mai am trei zile de stat. Și atunci... Și atunci... Eram gata să alunec într-o genune tulbure și dulce, dar auzii telefonul. Suna slab, slab de tot... Depusei un efort și ridicai receptorul.

– Nu cumva dormi, bufonule? mă întrebă un glas moale de femeie. Poți tu dormi în clipele astea? Asta-i prea de tot, zău!

– De ce n-aș putea dormi, dragă? mă răstii, ca un tâmpit.

Femeia tăcu. O întrebai intrigat, dar de-acum mai moale: de ce tace?

– Dar ce-aș mai avea de zis, bufon-zburătorule? Spune și tu: ce-ar mai putea zice în situația asta o tâmpită ca mine?

– De ce, „o tâmpită”? Din partea ei – nimic. De ce zici: „o tâmpită ca mine?” repetai întrebarea și simții că mă părăsise definitiv somnul.

– Cum te numești? mă întrebă pe neașteptate. Și râse scurt. Vreau să știu totuși: ce nume i-au dat părinții individului, de dragul căruia, acum o oră, eram în stare să-mi iau lumea-n cap?

– Nu mai exagera și tu...

– M-ai tutuit! Ce drăguț! Acum hai să facem cunoștință: mă numesc Eleonora. Dar toți prietenii îmi spun Elen.

– Îmi face plăcere. M-au botezat Mihai, dar toți îmi spun Mișu. Dar spune-mi cum vrei... Tu pentru mine vei fi Doamna din fulgi.

– Ei, așa mi-a venit mie atunci... Dar nu știu dacă mi se potrivește.

– Se potrivește: ești ușoară ca un fulg...; ai mâini de gheață dulce...; iar cu răceala scânteietoare a ochilor ai putea zămisli oameni de zăpadă din razele de soare...

– Ești meșter la hiperbole, dar fie... Nu faci cumva și poezie?

– Ba da. Sunt textier.

– Faci texte pentru cântece?!

– De ce te miri?

– Nu te supăra, dar... un bufon să mai compună și poezie?...

– Poeziile le fac poeții. Eu sunt versificator. În vremurile noastre, textele la cântece le fac toți neisprăviții...

– Da? Nu știam... Nu mi-ar plăcea să fii și tu printre dâșii...

Iarăși mă sună trădătoarea! I s-a făcut dor! Alo! Alooo! Tot nu vrei să te

răspunzi? Bine faci. S-ar împrăştia misterul. Dar cel mai mult sunt mişcat că ții cont de ce te-am rugat. Să-ți spun ce făceam în aceste clipe: le spuneam cititorilor – dea Domnul să-i avem! – că-i mărturisisem unei Doamne din fulgi că sunt textier. Într-o amintire-i mărturiseam, firește. Vrei să-ți cânt ceva? Când fac texte, – ți-am spus-o și ție, teroristo, dacă-ți mai amintești, – neapărat inventez și o melodie, așa, cum pot și eu, ca să verific muzicalitatea versurilor. Așteaptă un pic... să scot din borsetă foaia, că nu-mi memorizez niciodată textele. Ascultă? Îți cânt doar refrenul:

Ah, anii între noi,
Ah, anii între noi
Tot spulberă troiene...
Ia-i, Doamne, înapoi,
Ia-i, Doamne, înapoi
Și îndărăt îi cerne...
Târziu de tot, târziu,
Târziu de tot, târziu
Ai înflorit în mine...
Iubire, nu mai știu,
Iubire, nu mai știu
Ce să mai fac cu tine!...

Ei, cum îți pare? Dacă nici cu versurile astea lacrimogene n-am putut să-ți scot o interjecție nevinovată, dă-o dracului! E adevărat, am folosit și o rimă de doi bani – „mine” cu „tine” – dar îți spusesei adineauri: sunt și eu unul din textierii amărâți de care-i plină gubernia R. Moldova...

Și unde rămăsesem? I se umpluse cada și, zise, are să revină după ce-și face baie. Și înainte de a închide telefonul, m-a invitat la ea să fac și eu o baie, dacă n-am apă caldă unde stau... În jumătatea ceea de oră m-au scuturat frigurile!

Pornii să fac prin cameră tumburi disperate, ca să nu-mi ies din minți. N-aveam idee unde stă și-ar fi fost o aventură idioată la acea oră să telefonez la toate hotelurile ca să-i aflu adresa. Când mi-am dat seama că nu-i cunoșteam nici numele, mă liniștii. Mi-am făcut o cafea și-am deschis televizorul. Programul de după miezul nopții transmitea un film cu sex sălbatic și-am mulțumit după aceea Domnului, că n-am aruncat în ecranul gemând spasmodic cu lampa de masă. Stinsei lumina și mă culcai din nou, scoțând aparatul telefonic din rețea.

Așternutul mă frigea... Întinsei mâna după somnifere, dar mă răzgândii. Și, pe neașteptate, mă surprinsei că-mi vorbesc cu voce tare: Fii calm, Mișule. Acuși ai să dormi, ca un prunc scos din scaldătoare... Numai să nu-ți faci iluzii... Și totuși, ce băiat de ispravă ești tu, Mișule, că ai deconectat telefonul! Nu oricine ar putea să... Da, da... Dar tu ai avut curajul s-o faci! Ba nu. Nu contează aici curajul. Aici contează intuiția. O intuiție sănătoasă. Ba poate nici intuiția... Mai degrabă, un soi de presimțire puturoasă, funestă. Funestă? De ce funestă? E prea de tot. E o exagerare deșănțată. Ridicolă. De ce ridicolă? Deșănțată, se mai poate, ridicolă, nu. Nu-i nimic ridicol aici... Doar că... are bărbat, doi copii... Și ce, dacă nu-l iubește? Nu contează. Și copiii? Sunt mari? N-au de unde să fie

mari! Ai mei ar fi putut să fie și mai mari... Dar nu-i am. Și lumea din asta n-are nimic de pierdut. Se explică simplu: am fost, v-am mai spus-o, un animal blând, poate și leneș... și n-am putut, și n-am știut unde... și când să fac popasul cel măreț, dar și cel mai banal posibil, după care începe altă singurătate – cea familială...

Neapărat trebuie să adorm, îmi spuneam de-acum cu ciudă. Și va fi bine. Măine mă scol la șase... Altfel, nu reușesc la dejun, în prima tură. Și-mi pierd procedurile matinale... Dar să n-o întreb măcar unde stă?! Și numele? Îmi era greu s-o întreb măcar care îi este numele de familie? Nu, am fost deștept, că n-am întrebat-o... Nu era cazul ... Și nu că n-ar fi fost cazul, dar putea să-și închipuie dracul știe ce! Uf, la ora asta îl pomenesc pe... Poate să-mi fac rugăciunea? Cum aș putea adormi, fără să-mi fac rugăciunea?

Am aprins lampa de masă, am ingenuncheat în fața iconiței ce-o purtam întotdeauna cu mine – era un dar de la mama – și am rostit „Tatăl Nostru”, cu imaginea, plutitoare în alb, a Doamnei din fulgi în văzul tulbure. Și m-am culcat din nou. Dar, după câteva clipe, tresării ca mușcat de șarpe: nu trebuia să deconectez telefonul! Maică-mea, bolnavă, stătea ținută la pat de vreo lună și soră-mea mă rugase-ntr-o scrisoare să-i comunic adresa, telefonul, dacă-n perioada concediului mă deplasez undeva... Am deschis telefonul și răsuflai ușurat. Uite-acum am să adorm, mi-am zis. Mă uitai la ceas – era două și-un sfert. Mă învelii peste cap. Ea s-a culcat demult, rostii iarăși cu voce tare – în ultimii doi-trei ani aveam prostul obicei să vorbesc uneori de unul singur. A adormit negreșit, că-i târziu... Și nu de-aceea că-i târziu, dar ce rost ar avea?... Și atunci sună telefonul: scurt, strident.

– Vorbeai cu cineva? mă întrebă moale.

– Vorbeam... Adică mă pregăteam să vorbesc..., mă bâlbâii cât se poate de prostește. Ea constată că nu sunt meșter la spus minciuni... Recunoscui imediat:

– Așa, Doamnă din fulgi, – un meșter foarte prost...

Nu știu cum se face, dar, în clipele astea, încep a mă revolta. E semn rău. De ce m-aș revolta de pomană? Oricum, istoria asta a mea pe care o depănam și într-o monodramă nu mai poate fi modificată, ca să placă la toată lumea – și celor care cred, și celor care nu cred într-o dragoste la prima vedere. Și încă la o vârstă înaintată, ca a mea. Și a lui Elen. Și care ne-a pârjolit inimile la amân... Mie, la sigur. Ziceam că mă revolt. De neputință? Că nu mai pot interveni cu ceva, acum, când repovestesc această ciudată aventură, dintr-un simplu și naiv motiv – să nu-mi mint cititorii? Una ar trebui să ne consoleze pe toți: istoriile de dragoste au un început, dar au și un sfârșit. Adevărat e, unele un sfârșit bun, fericit, altele, unul trist, dacă nu chiar penibil. S-o credeți, rogu-vă. Pentru că v-o spune un bufon care, dacă nu-i într-atât de zburător, cum îi plăcea Doamnei din fulgi să-i spună, e totuși un bufon mai neobișnuit... Ca să poată debita idei gratuite și false.

Stați să mă concentrez... Da... Așa zise atunci: „Nu ești meșter la spus minciuni, bufon-zburătorule”. Curioasă împerechere de cuvinte, nu-i așa? Drăgălașă chiar: bufon-zburătorule...

– Ești rău, îmi reproșă. N-ai putut să-mi dai măcar un telefon?

– Nu-l am. N-ai dreptul să-mi reproșezi, i-am răspuns cam iritat. Nu-ți cunosc

nici hotelul unde stai și nici numele.

- Cum așa? Nu ți-am spus cum mi-e numele?
- Nu mi-ai spus, continuam să mă-nfierbânt.
- Nu sunt Doamna ta din fulgi?
- Asta era...
- Cred că vrei să dormi..., constată ea, după o pauză ce mă scoase din răbdări.

Răcnii atunci în receptor, ca un ieșit din minți:

- Asta vreau să fac de cum am intrat în cameră! Ești mulțumită?

Tăcurăm amândoi multă vreme. Nu-i auzeam, de auzit, nu, dar îi simțeam cu fierbintele tremurat al auzului respirația de ieduță însetată de dragoste.

– Nu vii la mine? mă întrebă într-un târziu. E cam departe, dar merită. Am să te las să-mi paști trupul dulce până la răsăritul soarelui – mă vrei sălbatic, nu-i așa? Apoi am să te rog ceva... ce n-am rugat pe nimeni niciodată...

– Ce vrei să-ți fac? o întrebai șuierat, simțind că mă prăbușesc în abisul căscat al infernului.

- Să mă omori... Să mă omori, bufon-zburătorule, repetă a doua oară, pe silabe.

- Ești o nebună... Nebună de legat! Și trântii receptorul...

Au trecut, slavă Domnului, ani de-atunci, și cum îmi mai doresc s-o uit! Uneori... parcă-mi reușește. Mai ales, când mă îmbăt zdravăn. Și mă culc. Atunci adorm. Am vise, halucinante, firește, dar zorii mi le spulberă. Fără urme. N-am sunat-o. Și ea m-a lăsat în pace. Numai în noaptea asta nu știu ce a apucat-o... Hai că n-o mai rupe dorul de soldățelul meu! N-o satură cu vârf și îndesat boxerul? Și, dacă are chef de sex în grup, îl găsește... unde l-a mai găsit!

Ah, cum mai vreau să mă înghită somnul! Să dorm, să dorm... Să nu mă mai trezesc până la sfârșitul lumii! Dar de ce-ar mai trebui să mă trezesc la sfârșitul lumii? Uite-o că iar...! Alo! Alo! Mă joci, nu mă lași? Auzi? Vreau să te-ntreb ceva: dacă-aș reuși să adorm acum, ceea ce, înțelegi, poate, și tu, nu-i prea posibil, și aș dormi până la sfârșitul lumii, cum crezi: ar merita oare să mă mai trezesc? Judecă și tu, rogu-te, pentru că, de când te-am cunoscut, Elen... – uite că ți-am spus pe numele mic! – dacă și reușesc uneori să-mi adun gândurile, mi le-adun întoarse pe dos. Și, crede-mă, mai rău fac. Văd că nu vrei să renunți la jocul ăsta stupid – nu te condamni, eu te rugasem să-mi faci „plăcerea” să nu-ți mai aud vorbele-ți mincinoase, nu? Poate că ai renunța dac-ai ști că pot scoate aparatul. Da... Maică-mea, sărmana, nu se grăbește să se călătorească dincolo... Și tu știi, teroristo, că sunt în permanență disponibil aici, lângă telefon. Ce crezi: nu-mi dau seama că ești tu? Valurile fierbinți ale respirației tale bat ca niște clopoței cu ghimpi în urechea mea, care, nici dac-aș obliga-o, n-ar mai putea să-ți asculte mărturisirile mincinoase! Nu suntem la stațiunea balneară, stimată Doamnă din fulgi! Suntem, slavă Domnului, în bârlogul nostru. Tu, în bârlogiul tău familial, cu bulldogul tău păros netezindu-ți, seară de seară, dosul de prințesă blondă, eu, în bârloguțul meu de burlac îmbătrânit... Și mai lasă-mă dracului!

Trântii receptorul. Și chiar în acea clipă fierbinte, auzii saxofonul. Ce noroc am de vecinul ăsta! Îmi bagă cu saxofonul lui amintirile pe gât! Exersează, scumpul meu vecin!

Exersează. Asta ți-i pâinica cea de toate zilele. Puteam să-mi aleg și eu profesia ta. Zicea bătrânul meu profesor de muzică din școală că am auzul lui Rahmaninov. A vrut sărmanul, taică-meu, să mă fac avocat... Iar eu am devenit bufon. Un bufon de care râde lumea proastă. Pesemne, râde și câte unul mai deștept, dar gândilat – sau, poate, înduioșat? – de urletele proștilor de-alături. Da... M-am făcut, tată, un bufon... zburător peste mese de restaurant și asta uneori chiar îmi prinde bine...

Până acum, v-ați dat seama, am anticipat evenimentele. Am tot revenit la noaptea ceea de coșmar când Doamna din fulgi mă invitase la ea să-mi fac baie – ar fi fost o idiotenie: unde s-o cauți? Nu-i știam nici numele și nici hotelul unde stă. Și o lăsasem doar pe terasa ceea cu boxerul ei!

A doua zi am plecat, firește, tot la restaurantul „Sub fulgi”. M-am așezat la aceeași măsuță, deși erau toate libere. Pe terasă nu mai sufla vântul cu fulgi, cu toate că în aerul amețitor de transparent se simțea, înfiorată, apropierea zăpezilor mari. Comandai un păhăruț de rom și o cafea. Mi le aduse neobișnuit de repede chelnerița. Și, așezându-se la măsuța de alături, tot mă fura cu coada ochiului. Ne cunoșteam, căci mă servise de multe ori. Mă întâmpina de fiecare dată cu un zâmbet de trandafir alb. Era drăguță, cu părul frumos ondulat până peste umeri. În după amiază ceea, nu mi-a zâmbit. Mă urmărise în ajun dansând cu Doamna din fulgi, a fost martoră și la scena ceea scandalosă. Acum mă privea pe furiș, cu aceeași curiozitate de vițică blândă. Când s-a apropiat să mă întrebe de nu mai doresc ceva, i-am propus să ia cu mine un rom. S-a speriat. Nu-și poate permite! Le interzice patronul. O întrebai dacă n-a mai avut clienți în ziua ceea...

– De doamna blondă vreți să știți? N-a fost. Și mă privi lung. E foarte frumoasă, domnu'. N-am mai văzut pe-aici așa femeie... Și se îndepărtă.

Dar nu reușii să sorb o gură de cafea și mă trecură amețelile: grațioasă ca o principesă orientală, Doamna din fulgi urca scările la braț... cu bulldogul! Maică Precistă! răcnii urât în mine, se poate așa ceva?!

– Oh! Mă bucur, că te văd, bufonule! exclamă boxerul. Și-mi strânse puternic mâna cu laba lui de urs. Se așezară. Observă că par abătut și mă întrebă de nu mi s-a întâmplat ceva. L-am asigurat că nu mi s-a întâmplat nimic – am dormit cam prost în ajun. Doamna din fulgi mă privi albastru. A avut și el un somn păcătos, mărturisi vesel boxerul. Elen i-a luat altă cameră, la ultimul etaj, și a fost nevoit să doarmă cu șoferul în aceeași cameră. Ce să-i faci, au și femeile repausul lor sacru... Elen îl rugă să tacă. Sigur că tace, se învoi bărbatul, numai să-l lase să mănânce și să bea cu prietenul ăsta – eu eram prietenul! Mă rugă să-i spun ce doresc să beau și să mănânc. Exact peste o jumătate de oră, s-a ridicat, mi-a strâns mâna și a plecat. Eu? Eu am rămas, firește, pentru că pe toată făptura doamnei era imprimată nerăbdarea. O nerăbdare nervoasă. O nerăbdare despotică, care mă copleșea, care mă pune în gardă. L-a condus până la mașină și s-a întors repede, respirând cu tot pieptul.

– A plecat, scum... Mișule. De-acum suntem singuri. Absolut singuri...

I-am răspuns că nu mai suntem de tot singuri. Era chelnerița care ne urmărea aproape obraznic. Era prăpastia mareață, ce se deschidea, gata să ne înghită, la picioarele noastre... Îmi mângâie obrazul cu palma-i rece și mă rugă să fiu cât mai

puțin dur în clipele acelea... pe care atât de neașteptat și darnic ni le oferea Dumnezeu. Ni le oferea cu dărnicie diavolul, vrusem să adaug. Doamna din fulgi exclamă un radios: „Să bem!” și sorbi cu înfrigurată sete din păhăruțul de care, până atunci, nu se atinsese.

– Coniac la hotel ai? și râse, privindu-mă fierbinte cu ochii ei mari și reci: plec chiar acum la tine, scumpule, ca să ne iubim!

Am întrebat-o aiurit: nu putem amâna până la noapte?

– Nicidecum, zise, sorbindu-și până la fund lichidul. Până la noapte, aş putea să mă răzgândesc... Dar dacă, între timp, dau peste mine alți iubitori de ochi albaștri și reci?... Și se sculă, îndreptându-se spre ieșire. Am luat un taxi și am plecat...

Iat-o că nu-mi mai dă pace! Alo! Alo! Bine c-ai telefonat. N-ai chef să mai asculți o romanță? Alo! Mă auzi? Am făcut textul în tren, când mă întorceam acasă... Așteaptă un pic. Doar primele rânduri dintr-o strofă și refrenul...

În ăst oraș cărunt de brumă,
C-o gară mică și pustie,
Îți scriu romanța de pe urmă
Pe-un petic jilav de hârtie...
Îți scriu romanța ultima, ultima...
Și, ah, ți-o scriu cu lacrima,
Cu lacrima...

Stai, nu pune receptorul! Ți-a plăcut? Am scris-o chiar în aceeași zi... În gară... Căci n-am mai putut să rămân... Ar fi fost o adevărată tâmpenie să mai rămân! Dar mai slăbește-mă și tu cu sunetele tale, că-mi zăpăcesc cititorii. Tocmai ajunsesem cu istorisitul la momentul de vârf – momentul păscutului. Eu aş zice că-i necesar, mai întâi, să le spun cum m-ai pus să-ți rup cămașa cu dinții și să ți-o dezbin până la poale... Pentru că, mi-ai țipat în ureche, așa mă visasei în ajun – încolțindu-ți cămașa cu dinții și spintecând-o toată. Aș fi curios să știu: ai avut și cu boxerul tău asemenea vise? A aruncat receptorul. N-a rezistat târfulița... Sunt un imbecil!

Nuuu, n-am cum. N-am cum să găsesc cuvintele, ca să vă pot mărturisi câtă fericire netulburată a trăit întreaga mea ființă în noaptea aceea. Care noapte? Când ea a durat, de fapt, până a doua zi, spre seară... De cum îi atinsesem trupul fremătând, un duh necurat coborî în mine, virilizându-mă sălbatic.

– Paște-mă toată, mă ruga pierdută. Paște-mă, bufon-zburătorule, – să-mi ardă... să-mi ardă tot sufletul, că mai mult n-am nevoie de el!

Îi astupam gura cu săruturi dureroase și o rugam, rupt, să tacă.

– Nu pot... Nu pot să tac, scumpule... Vreau să auzi cum urcă-n cuvinte flăcările mistuitoare – aoleu! – ce-mi dogoresc și sânii... și pântecul... și coapsele... și... și...

Starea ceea de beatitudine îmi paralizase rațiunea. Spre dimineață, când i-am adus cafeaua-n așternut, o întrebai, delirând, dacă nu se supără de-i fac o propunere.

– Propunere? S-o auzim...

– Să ne facem azi bagajele și să plecăm!

– Să plecăm? Încotro să plecăm?
– La maică-mea.
– Mi-ai spus că-i suferindă... Vrei s-o văd?
– Vreau să te prezint!...
– Cum adică, dragule, să mă prezinți? și mă privi oarecum îngrijorată, înlănțuindu-mi apoi grumazul. Ca amantă?
– Nu. Ca logodnică.
– Ești spiritual. Îmi place gluma. E cam îngroșată, dar...
– Nu glumesc deloc! o întoarsei nebun spre mine, privind-o în fața palidă și mirată.
Vreau să-l părăsești și să te muți chiar de mâine la mine!

Mă rugă scurt să-i dau poșeta. O vedeam întâia oară aprinzându-și o țigară. Primul chibrit se stinse – îi tremura mâna rău. Îi luai țigara și i-o aprinsei eu. După ce trase câteva fumuri adânci, îmi propuse să merg să mă spăl pe cap cu apă rece.

Am ascultat-o. Mi-am îmbăiat în chiuvetă capul cu apă răcoritoare. Când revenii în cameră, o găsii în fața oglinzii, examinându-și sânii mici, cu sfârcul de abanos:

– Mi i-ai frământat prea de tot, bufon-zburătorule. Și mă dor...

O luai în brațe și o dusei în așternut. Mă rugă să fiu cuminte un pic și să stau colea-n fotoliu, ca să vorbim. Prea le-am luat pe toate-n serios, îmi zise. Și după o pauză, ce mă scoase din sărite, recunosc: nu poate să nu-i pară bine... Dar să-i propun unei femei măritate, după o singură noapte de dragoste, să-mi fie logodnică – și râse neobișnuit de sonor – nu-mi pare riscant? Îmi prinse privirea aprinsă pe pântecul ei mic:

– În pântecul ăsta, Mișule, am purtat doi prunci, acum elevi harnici și cuminți... Și mai sunt în stare să-l port și pe-al treilea... Hai, vino! Vino!...

Nu-mi mai dă pace – v-am spus! Alo! Alo! Mă auzi, Doamnă din fulgi? Nu sunt acasă. De fapt, am cârpit o minciună... Sunt, dar nu-s disponibil. Mi-a mai rămas să le povestesc epilogul. Un mic și absurd epilog. Pe curând!

De ce-am închis? Trebuia s-o mai las... Mă comport ca un tâmpit! Și nici vecinul ăsta cu saxofonul nu mai exersează... S-o fi gândit că-i târziu și că... m-ar deranja. Delicat băiat ești tu, mă! De-ai ști ce viscole roșii, ce viscole fierbinți declanșezi tu cu tangoul cela al tău în trunchiul meu obosit și amărât! Dar bine că mai faci și pauze... Cu toate că ele îmi apasă și mai crâncen... Nu, nu sufletul. Cugetul mi-l răscolesc. Cugetul! Auzi tu, vecine? Bine că măcar pauzele tale imprevizibile, sclifosite nu-mi tulbură sufletul... de bufon! De bufon ghinionist... Într-adevăr, lumea sănătoasă doarme la ora asta sau, cel puțin, mimează somnul... Bravo, vecine!

Dar... nicidecum nu se potrivesc pentru epilogul meu tangourile lui mieunate. Nu se potrivesc deloc! Pentru micuțul meu epilog... ar fi binevenit un... marș funebru! Dar nu te-am auzit niciodată să-l cânti, talentatul meu vecin. Înseamnă că nu-l știi! Ori îl cunoști perfect și n-ai nevoie să-l mai repeți. Dacă ar fi așa și-n viața noastră... Să avem posibilitate să repetăm lucrurile pe care n-am putut să le trăim cândva din plin... Sau le-am trăit fals... Să repeți, să repeți, până ajungi să le trăiești cu adevărat. Ce remediu salvator să nu ne împuțim ireversibil sufletul! Dar poate e

o nebunie să retrăim cele trăite ca animale blânde și cuminți? Nu riscăm să derutăm mersul mărunț al timpului? I-am băga bătrânului timp bețe putregăioase-n roate și-atunci efemerul nostru drăgălaș și-ar pierde din farmec!

Dar să nu ne îndepărtăm prea mult de subiect. Vă mai datorez un micuț epilog și-am terminat... Așadar, când am ieșit din hotel, am întrebat-o – știu eu de ce am întrebat-o? – dacă n-a uitat ceva. Mi-a pus mâinile pe umeri și mă privi, până i se umeziră brândușile irisurilor:

– Eu n-am uitat nimic, scumpule. Tu ai uitat să faci un lucru... Un lucru de tot însemnat pentru Doamna ta din fulgi – poate cea mai tristă, cea mai nenorocită femeie pe care-ai întâlnit-o vreodată...

Am rugat-o să nu mă sperie și... să spună odată!

– Să mă omori..., șopti alb cu buzele-i albe. Să mă strangulezi... Nu doresc s-o facă bărbatu-meu care mi-a promis de multe ori... Vreau să mă strangulezi tu... Dar nu-i greșeala ta. Nu te-am rugat s-o faci în noaptea asta.... Mi-a fost prea bine, bufonzburătorule, și n-am putut... Ai să mă strangulezi altă dată. Și cât mai curând... Îmi promiți? Am să te implor și ai s-o faci. Pentru că de-aici încolo viața mea n-are haz... Și râse searbăd.

M-a luat de braț și-am ieșit în stradă. Ridicai mâna să opresc o mașină, dar m-a rugat să mergem pe jos. Am mers mult. Mult de tot. Și am mers în tăcere, pentru că... nu aveam nimic ce să ne mai spunem... Nu găseam sau... nu voiam să găsim ce să ne vorbim... Înserase și ninge cu fulgi mărunți. Întâlneam trecători destui, dar, ciudată senzație, cu cât erau mai mulți, cu atât ne simțeam mai singuri... Sau poate mai înstrăinați? De fapt, eu vă vorbesc de mine. O presimțire dură, pietroasă îmi măcina sufletul, și nu-mi venea să-i spun despre asta ei. Valurile acelei presimțiri îi clătinau, pesemne, și ei inima, că-mi strângea dureros, în răstimpuri, brațul, vrând parcă să-și încetinească pașii... Ne-am oprit o singură dată pe un pod mic și m-a îndemnat, fără cuvinte, să ascultăm cântecul înăbușit al râului de sub picioare. Am stat puțin, pentru că deranjam trecătorii. Când în fața noastră, în depărtare, sub munte, apăru, puternic luminată, masiva clădire a hotelului ei, se opri, scoase din poșetă un bilețel și mi-l vârî în buzunar. Îmi lăsa adresa ei. Ceru să-i spun și numărul telefonului meu.

– Ești așteptat oricând, zâmbi palid. Dar mai bine să-mi telefonezi și... am să vin eu. Când ai să mă dorești... Că am să te doresc mereu, scumpule... Până la sfârșitul lumii... Să știi asta...

– Dar nu ne mai vedem? o întrebai năucit. Măine nu ne vedem?

Mă luă iarăși la braț și-mi spuse în șoaptă să fiu cumințe. Dacă o fi să ne întâlnim, mă sună ea, să n-am nicio grijă... Când am ajuns la poarta hotelului, trei bărbați tineri, bine legați, cu șepcile îndesate pe frunți, ne-au barat calea. Elen îmi strânse dureros brațul.

– Lasă-l! îi ordonă femeii primul vlăjgan.

Îmi păru că vrea să se desprindă de mine. N-o lăsa.

– Ai întârziat, bădie, mi se adresă de-acum mie al doilea tânăr. E gagică noastră. Tu mai ai timp să-ți găsești.

Simții trupul femeii tremurând.

– Ai priceput, mă? vorbi printre dinți și al treilea. Ea merge cu noi. Și auzii deslușit cum s-a deschis după spatele-i cuțitul.

– Nu te prosti, Valy! se răsti la el Elen.

– N-are să plece cu voi! le aruncai în față celor trei și simții cum mă trec curenții morții.

– Las-o baltă, Mihai, mă numi pentru prima oară cu numele de botez Doamna din fulgi. Nu vezi că-s înarmați? Și trecu de cealaltă parte a baricadei.

Cei trei au înconjurat-o și se îndepărtară...

Acesta a fost epilogul. Micuțul meu epilog... Încă un mic detaliu: a doua zi dimineată, după o noapte albă în care din toate ungherele rânjea neputința, m-a sunat și m-a asigurat că-i vie și nevătămată.

– Fii cuminte și nu dispera, mi-a zis. Nu ești un bufon ordinar. Ești unul zburător!

– Da, doamnă, i-am răspuns și lacrimile-mi întunecară ochii. Dar sunt un zburător în cădere. Auzi? În că-de-reee! Și te rog, dacă mă mai suni... – că nu-ți pot interzice – cel puțin, să nu-mi vorbești, bine? Chiar dacă am să te implor. Pentru că... nu-i exclus s-o fac! Nu doresc să-ți aud vorbele. Mincinoase. Să taci. Îmi va fi prea destul să-ți aud tăcerea. Prea destul...

Până acum, slava Domnului, face cum i-am spus. Uite-o că iarăși mă sună! După cum vedeți, micuțul meu epilog continuă... Alo! Alo! Nu mai am ce să-ți mai spun, Doamnă din fulgi. Și tăcerile tale mă dau în răcori – nu mă mai amuză, nu le mai vreau! S-a terminat micuțul tău spectacol perfid. L-ai jucat cu brio, dar s-a sfârșit!

De data asta, se auzi vocea îngroșată a „buldogului”-boxer:

– Ce-i, bufonule, cu telefonul cela al dumatăle, că de ieri nu mă poți auzi?

– Boxerul?!

– Eu sunt.

– Dumneata mă terorizezi cu telefoanele, și... nu ne auzim o iotă? Îl întrebai hârâit, de simții că-mi alunecă podeaua sub picioare.

– Eu te-am auzit perfect, bufonule... zburător. Ești chemat la înmormântare...

– La înmormântarea cui?!

– La înmormântarea lui Elen, bufonule. Măine, la ora 12 :00. Adresa o ai... Și închise.

Scriitoare de balamuc

Nici în visele mele de groază – că le-am avut și pe astea – nu m-a cercat gândul ticălos că aş putea să ucid un om. Dar, uite, că l-am ucis! Și acel om a fost amantul meu, viitorul soț! Cu care urma să mă cunun pe ascuns în România, într-o bisericuță dintr-un sat de munte. Iar nașii să ne fie însuși preotul cu preoteasa lui, un preot, scriitor și el, pe care-l cunoscusem la o tabără de creație. Tot în România. În toate acele patru zile cât au durat lecturile, lansările de carte și întâlnirile cu cititorii (aceștia din urmă fiind adolescenții și liceenii din școli, aduși cam cu de-a sila de profesori), preotul Florian, de altfel cel mai chipos bărbat din cohorta de scriitori-masculi, mi-a făcut curte și mi-era clar ce vrea de la mine. Dar în ajunul plecării i-am spus-o tranșant:

– Părinte, eu aş avea o rugămintă la dumneata.

– Să auzim, doamnă.

– Să mă cununi. Cu un bărbat pe care-l iubesc. Și cu care mă întâlnesc... pe ascuns de câțiva ani. Ambii ne pregătim să divorțăm...

– Am înțeles, doamnă: nu mai vreți să trăiți în păcat... Dar lucrurile nu sunt atât de simple: va trebui să veniți amândoi cu certificatele de divorț, după care episcopul urmând să vă desfacă cununiile...

– Cununată am fos numai eu, părinte, – dânsul, fiind comunist, i-a fost frică să nu-și demoleze cariera... Dar mai durează mult până ne luăm divorțul („Mie, o săptămână, dacă nu facem sex, îmi vine să mor!”).

– N-aveți răbdare, vasăzică...

– Nu prea avem. Sunt trecută de patruzeci – când să-mi mai trăiesc viața, părinte?

M-a studiat câteva clipe cu ochii lui surâzători, lucitori, încât avui senzația fierbinte că-mi pipăie sânii:

– Bine, doamnă. Sunteți o prozatoare talentată – v-am citit primele două nuvele din volum ieri, înainte de somn. Cu dumneata voi face o excepție, că suntem oameni ai scrisului – trebuie să ne ajutăm, nu? Vă obțin eu dezlegarea cununii mai târziu. Și-mi întinse cartea de vizită: Vă cunun în parohia mea dintr-un sat de munte. Vă decideți când veniți, mă sunați și vă aștept.

– Venim cu nănașii sau...?

– Încălcăm canoanele – ne mai trebuie și alți martori? Nănașii vă vom fi noi – eu cu preoteasa. Tot frumoasă, ca și dumneata...

Îmi veni să-i sar în gât de bucurie. Mă aplecai și-i sărutai mâna. Și chiar în clipele următoare, îl sunai pe Georgian și-i comincai noutatea-bombă.

– Chiar acum îi telefonez lui Mihai Cojocaru și-l rog să-mi dea rabla lui de serviciu să ne ducă.

– Plecăm la cununie cu o rablă?! izbucnii eu, mofturoasă.

– E rablă, dar e „Volga”. Nu știi că-n împuțita asta de gubernie, R. Moldova, încă nu toți șefii, rămași de la sovietici, se pot despărți de „Volga”? Hai, când te întorci? Nu te-a dezvirginat vreun poet romantic în tabăra ceea?

– Să răspund la prima ori la a doua?

– La prima. Că mi-e tare dor...

– Mie, tot. Mă topesc. Dar, dacă m-a dezvirginat vreun poet romantic, merit să mă mai întorc la tine?

– Termină, că mă înfierbânt... Când vii?

– Mâine-dimineață. Bărbatu-meu știe că revin poimâine. Așa că, de la autogară merg la soră-mea și te-aștept... că-s flămândă.

Numai închisei telefonul și mă sună directorul editurii bucureștene, *eLiteraura*. Distinsul editor și poet, Vasile Poenaru, mă înștiință că cele trei romane ale mele, luate de dânsul spre reeditare, vor fi lansate peste două săptămâni în cadrul Târgului internațional de carte, *Gaudeamus*, din București! Unde prezența-mi e foarte dorită. Știrea, pur și simplu, mă năuci. Mă mișcai, ca o broască aproape pierită, până la scaunul ce mi-l întinse speriat cunoscutul autor de romane istorice din Iași, Ion Moscalu:

– Vai de mine! Vi-e rău, doamnă? Și, după o pauză tremurată: Nu le luați și Dumneavoastră pe toate aproape de inimă. Vi s-a comunicat o veste urâtă, pesemne? Las' că, fiți sigură, după asta, va urma neapărat una bună...

– Dar e o veste foarte bună, domnule romancier, bolmojii eu, revenindu-mi. Îmi vine să zbier de bucurie: toate romanele mele urmează să fie lansate la Târgul *Gaudeamus*.

– Editate în Basarabia?

– Reeditate la București, domnule scriitor. La București!

Figura robustă a romancierului se luminează, ca, după o ploaie repezită de vară, *Cerul din Ilicatinca*. Care mi-era și titlul ultimului meu roman ce se odihnea, încă în chinurile facerii, în laptopul de-acasă:

– Și de ce era să leșinați, doamnă?

– De bucurie, domnule Moscalu, de bucurie...

– Cu așa noutate, merită, într-adevăr, să leșini un pic. Diseară, la cină, o facem publică. Iar Dumneavoastră, doamnă, ar fi bine să vă apropiați de portarul de la hotelul nostru care mi-a vândut și mie de două ori o țuică faină de prune. Foarte potrivită și pentru preludiul lansării... ce s-ar cuveni să-l faceți aici.

În seara acelei zile, la cină, adusei un litru de țuică și romancierul Moscalu mă felicită primul cu prilejul evenimentului meu editorial, ajutându-mă să trec pe la cele trei mese și să le torn în pahare confrăților mei de condei lichidul gălbui. Urmară discursuri parfumate cu figuri tradiționale de stil și îmbelșugate aplauze. După care, periculos cherchelită, mă grăbii să-mi fac modestul bagaj cu care, la inspicarea zorilor, aveam să mă car din Țara-mamă înapoi, în așchia Basarabiei furate stalinește – gubernia R. Moldova.

Dar dispoziția-mi înfrigurat-poetică avea să mi se facă țândări la vama

moldovenească de la Sculeni: puștanul-vameș, care, cu trei zile-n urmă, rugat de mine, mă anunțase că *Toyota Corolla* mea de-o seamă cu bunica, cu numere românești, mai are ședere legală în R. Moldova până hăt-hăt la finele toamnei, acum mă descoperea-n calculator că mi-am reținut-o cu aproape o zi în plus în republicuță! Eu protestez vehement față de această veche lege debilă, votată prin anul 2000 de Parlamentul nostru agrarian... sau voroninist, reproșându-i că am fost dezinformată chiar de dânsul cu trei zile-n urmă!

La răzvrătirea-mi pițigăiată, se mai apropie de vameșul tânăr altul mai solid, șef de tură. Rânjind disprețuitor, îi arată subalternului cu degetul cum să completeze actul ce mă va obliga să plătesc o amendă de 4200 de lei suverani moldovenești, anunțându-mă că voi achita doar jumătate de sumă – numai dacă o voi face în douăzeci și patru de ore. Mă răcesc din vârful tocurilor de-o șchioapă până-n blondu-mi decolorat al creștetului meu de romancieră disperată:

– N-am așa bani, fraților. Mă credeți pe cuvânt, că... merită să fiu tratată cu respect. Și scotocesc, tremurând oribil, în poșetă. Găsesc, în sfârșit, și le întind legitimațiile celor două uniuni ale scriitorilor din țările noastre frățești.

– Sunteți scriitoare? îmi scui pă-n obraz rânjetu-i ironic șeful de tură. Cu atât mai mult, trebuie să cunoașteți mai temeinic legile statului nostru. Din clipă-n clipă, trebuie să sosească un microbuz cu pasageri din capitală – împrumutați, dacă veți avea noroc să vă cunoască cineva...

Trag *iaponciku*-mi cu două uși pe dreapta. Aștept.

Țipă muzical celularul. Deschid. E Georgian.

– Salut! Ai trecut vama, iubito? Când ajungi?

– N-am trecut vama, iubitul, și n-am idee când ajung.

Urmă o pauză – să i-o dai motanului când pândește șoarecul:

– M-au amendat, Georgian dragă, și nu-mi dau drumul să plec... la tine, dacă nu achit jumătate de sumă în douăzeci și patru de ore...

– Păi... achit-o și trimite-i dracului! răcni în celălalt capăt iubitul.

– N-am bani. I-am vărsat pentru benzină.

– Și ce faci atunci? șuieră enervat Georgian.

– Aștept un microbuz cu pasageri din Chișinău. Dacă nu-s o scriitoare... de doi bani, poate mă va cunoaște vreunul să-mi împrumute două mii, că... o sută mi-a mai rămas în portmoneu...

– Roagă-i pe derbedeii ceia de vameși – nu-i chip să achiziți amenda mai târziu?

– Îi chip, dar se dublează suma... Dar uite că a sosit și microbuzul!

Alerg însuflețită. Aștept la ușă. Pasagerii sunt poftiți să iasă cu bagajele. Îmi cocoșesc fizionomia mai la vedere. Se scurg pe rând, majoritatea tineri, și niciunul nu mă învrednicește barem cu o uitătură – fie măcar și de doi bani. Și de-odată, în deschizătura ușii apare... pleșul lui Titus Știrbu! Întind laba să-l ajut să-și coboare geanta:

– Salut, domnule epigramist!

– Salut, Georgiano! Aștepti pe cineva?

– Te așteptam pe tine...

Titus mă privește pieziș, cu fluturile lui dulciu-ironic pe mustață:

– Nu, că n-am ce face cu două – pe mine mă mai așteaptă una, tot bună ca tine, la autogara *Codreanu* – nevastă-mea...

– Trebuie să plătesc de urgență o amendă, Titus: împrumută-mă cu două mii de lei...

– Românești? se uimește, strivindu-și fruturile, epigramistul. Mie nici moldovenești nu-mi dă, lunar, atâta bănărit Suceveanu la Uniune...

Oftez din toți rinichii mei bolnavi:

– Vai de capul meu! Nimeni dintre călătorii tăi n-a dat vreun semn că mă cunoaște...

– Asta-i soarta noastră, a scriitorilor, Georgiano, – cei care au parale n-au de unde să ne cunoască, pentru că nu citesc cărți, iar cei care citesc și ne cunosc sunt de alde noi, cu doi bănuți în pungă...

Microbuzul plecă, luându-mi-l și pe Știrbu, unul dintre vrăjitorii literaturii pentru copii din Basarabia, iar eu revenii la *Toyota* mea. Turbată de neputință – eu, nu *Toyota* – Doamne, ce dor mi-era de Georgian! Formai numărul:

– Georgian? Ascultă-mă atent: în seara asta, n-am cum să ajung la soră-mea, Ancuța. Nici să fac dragoste cu tine. I-am uitat numărul, idioata de mine, și telefonul acuși mi se descarcă cu totul. Se întoarce de la serviciu târziu, pe la 9:00... Seara, măi! Te duci și-i explici care-i situația. Știe că mă întorc la ea astăzi și nu vreau să se îngrijoreze... Că-i cu inima bolnavă – știi tu... Când ne întâlnim? Măine, după-amiază, iubitule. Acum plec la o colegă din Iași, mă împrumut, și mâine, în prima jumătate a zilei, achit amenda și... pe la prânz mă ai în brațe...

Urc, plouată, în mașină. Trebuie să revin în vama românească. S-o mai trec o dată. Rândul e bunicel. Aștept. Am timp destul să-mi depăn resentimentele. Caut să le înăbuș. Să evaderez din ele. Nu mi-e prima oară. Dacă depui efort, îți reușește. Pentru asta, mă îndărătnicesc să rechem emoțiile ce le-am trăit la ultima mea întâlnire cu Georgian. Umplută până-n vârfuri cu sex. Sex crâncen. Tot în locuința modestă a Ancuței, unde ne aveam în mare taină rendez-vous-urile. Sex început în cadă. Continuat în bucătăria minusculă, urcată cu genunchii pe taburet. Apoi pe canapea, în toate pozele, vreo zece, însușite acum juma' de an, sub îndrumările fierbinți ale amantului. E expert în ale sexului. Până la el, aveam o experiență de râsul găinilor în această arta milenară. Căci m-am căsătorit virgină – e greu să credeți. Și el, Păvălache, de care mă pregăteam cât mai curând să divorțez, tot virgin.

Ne-a legat din școală doar sărutul. Din clasa a IX-a, ne-am ținut de mâini și pe ulicioarele satului, și pe coridoarele școlii. Sfidând protestele Agrepinei Ivanovna, diriginta. Trecuseră ani buni de la schimbarea alfabetului rusesc cu cel latin, dar în școala noastră așa și rămăsese bătută în cuie maniera veche de adresare de pe timpul sovieticilor. Eu am fost aceea care, la ora dirigintelui, mă gângăvii cu „doamnă

profesoară”. „Să-mi ziceți așa cum mi-ați zis în toți anii: Agrepina Ivanovna. Și vă sfătuiesc și pe voi: băgați într-un loc ce vă îndeamnă să faceți colegii mei, acum frontişti”. Și adăugă, cu irisurile verzi înfipite în ambii, că stam amândoi în aceeași bancă, cum se mai obișnuiește să se mai spună: „Iar vouă să vă fie rușine să vă mai țineți mereu de mâini în văzul tuturor. Giugiuliți-vă cum știți când nu vă vede lumea, dar aici, în școală, să-mi fiți ca toți colegii”.

Iar la serata de adio, Agrepina Ivanovna îi chemă la un sfat de taină pe părinții mei și ai lui Păvălache și îi îndemnă să ne căsătorească, înainte să plecăm la facultate. Argumentele dirigintei se dovediseră a fi irefutabile: maică-mea mă anunță când ne-am întors acasă: „Ne-am înțeles cu părinții băiatului: vă cununăm, depuneți cerere în primărie și plecați la jurnalism, unde o fi acolo. Că, dacă vă pomeniți la Chișinău în libertate, fără doar și poate, veți începe să faceți prostii. Nu vrem să ne aduci, de fată mare, să-ți creștem copilul. Că au mai fost cazuri de-astea – are dreptate Agrepina Ivanovna...”

În drum, cum intrai în Iași, neuronii mei agitați renunțară, nervoși, la colega mea, prozatoare și ea, dar soție de proprietar al unui SRL, de la care mai împrumutasem eu pe timpuri ceva parale, și-mi impuseră laba să sucească volanul în dreapta, pe șoseaua de centură, cunoscută de ei mai abitir, ce ducea în Miroslava, cea mai mare comună din România. Acolo își cumpăraseră un hectar de pământ soții Victor și Dorina, cei mai inimoși camarazi ai mei de luptă din nordul R. Moldova cu care plecam la marile adunări naționale din centrul capitalei să ne cerem alfabet latin, tricolor și independență. Aceasta din urmă, declarată cu lumânări aprinse și *Deșteaptă-te, române* udat cu lacrimi, dar rămânând și până astăzi una de paie. Muncind până cădeau în brânci, împreună cu cei doi flăcăi ai lor, reușiseră să acopere cel hectar cu peliculă, ridicând o adevărată împărăție a trandafirilor. De fiecare dată când îmi trag mașina în curtea lor, îi găsesc descântând florile, cu frunțile înavuțite din belșug de sudoare. Ca și acum:

– Doamne ajută și bine v-am găsit, dragii mei!

– Bine ai venit, Georgiano! răspunse pentru amândoi Victor, iar Dorina lăsă să-i cadă foarfeca la picioare și veni să mă îmbrățișeze:

– Ce păcat că nu putem sta la un grătar! În două-trei ore, trebuie să facem două sute de buchete, că ne vin clienții...

– Vă ajut și eu! îmi propusei imediat serviciile, observând la Dorina inspicându-se-n colțul buzelor un zâmbet ce nu prevestea nimic bun – consoarta lui Victor, cu promptitudinea-i celebră, era ancestral înzestrată cu un simț pipărat al umorului ce nu cruța absolut pe nimeni.

– Dacă Georgiana sare în ajutor, înseamnă că a venit să-i împrumutăm niște bani...

– Nu mai poți tăcea tu, o probozi blând soțul. Și mie: De cât ai nevoie?

Numii suma și îi întrebai dacă pot rămânea la ei să dorm, urmând să plec mâine-dimineață, cu noaptea-n cap, ca să reușesc să plătesc la Banca Agricolă din vamă amenda și să plec în țărișoară.

Victor mă privi, ca pe o trăsnită:

– Poți pleca, numai nu cu *Toyota* dumitale. Nu te-au lămurit ei la vamă?

Potrivit unei legi de prin anii 2000, adoptată de agrarieni cu șapte clase, mijloacele de transport cu numere românești au dreptul să se afle pe teritoriul R. Moldova doar 180 de zile-n an. Poți să-i prelungești șederea *iaponcikului* – așa-l drăgălășești, nu? – dar numai dacă-ți faci permis de conducere românesc – e clar? Și adăugă: Dar pentru asta trebuie să plătești vinieta câte-un euro pentru fiecare zi.

M-am răcit toată:

– Și... eu ce fac?!

– Să-ți legi pestelca Dorinei, că-i mai lungă – Dă-i-o, Dorino! – dacă vrei să ne ajuți. Da' mâine-dimineată... Nu, poimâine-dimineată te duc eu la medicul meu de familie să te trimită la policlinică să treci comisia medicală, că asta-i principalul pentru obținerea unui nou permis...

– De ce nu mă duci mâine?

– Nu putem, răspunse-n locul lui Dorina. Cum ne vin clienții – sunt nunți mai multe mâine-n Iași – și le dăm buchetele, plecăm în Basarabia. Avem nuntă și noi – un frate de-al lui își însoară băiatul...

– Mă luați și pe mine?

– Te luăm și te aducem înapoi, dacă n-ai treburi aici până luni, îmi propuse Victor, apucând furtunul să ude florile. Da' mașina o lași în curtea noastră până-ți vine permisul... Și adăugă: Poate, între timp, le-a veni mintea la cap parlamentarilor nesimțiți de la Chișinău și-or mai revedea legile acele împruțite vechi, că românii le-au construit și renovat peste nouă sute de grădinițe și rablele cu numere moldovenești stau nelimitat în România...

Mi-am pus pestelca ce-mi acoperea și genunchii și mă apucau de treabă. Aranjând în buchete mici – cele mari le înfășau stăpânii – trandafirii, albi, ca omățul Carpaților mei din visuri, rozi, ca iubirile fierbinți, descătușate până la limite ce nu cunosc niciun fel de interdicții. Erau trandafirii mei preferați. Și Georgian, știind asta, sacrifică ultimii leuți să mi-i cumpere și să mi-i aducă la întâlnirile noastre clandestine. Din apartamentul cu două camere minuscule al surorii Ancuța. Pescuiam dintr-o cadă cu apă câte-un trandafir, îi ciupeam frunzulițele și spinii îndărătnici de pe tulpiniță și în irisurile mele îndrăgostite fulguiau obrajii alungiți, buzele cărnoase cu surâsu-i de trandafir roz ale iubitului meu. Care promise cu atâta însuflețire vestea apropiatei noastre cununii, tot clandestine și ea, care urma să ne aducă trupurile despuiate în așternuturi albe de-acum binecuvântate de Dumnezeu. Rămânea, în continuare, Păvălache-al meu și Ortanța lui să ne dea fără prea multe stresuri divorțul. Ca să putem închiria un culcuș conjugal și să ne apucăm de plămădit copii. Pe care ni-i doream, se pare, ambii. În aceeași măsură.

Al treilea buchet ce-l legam cu sfoară – îmi dădea un semn Domnul ori necuratul? – semăna înspăimântător de mult cu acela ce mi-l depuse Georgian pe tălpile-mi goale, gest un pic teatral, nu încapă îndoială, în după-amiaza din ajunul plecării mele în România. Eram într-o cămașă de noapte – de culoarea trandafirului

roz! – și, în timp ce iubitul sta prosternat la picioarele mele, făcui să-mi alunec bretelele de pe umeri. El, fremătând cu gemete, îmi îmbrățișă cu patimă coapsele, masându-mi popoul, apoi mă ridică pe braț și, cu abanosul sânelui captiv în jarul gurii, mă duse și mă lăsă în cearșafuri.

– Spune-mi că mai frumoși sâni n-ai sărutat în viața ta, îl rugam simțind, topită, cum alunecă-n mine.

– Jur că nici n-am văzut..., mi-astupa gura prizonieră cu gura lui lacomă, dar nu să-i mai..., să-i mai... Și cuvântul, nespusul, se pierdu în „Văleu!”-i mujit ce străpunse peretele.

– Mai încet, nebunule, că ne-aud vecinii („Și unde te grăbești și... nu mă aștepti și pe mine?”). Și simții cum piere vigurosul în uterul meu dezamăgit. Poate vreau și eu cu coardele mele vocale să sperii vecinii – cum crezi? Măi, bărbații ăștia sunt niște egoiști incurabili. Nu considerați voi cumva că aceste clipe de amănunte beatitudine sunt destinate doar vouă?

– Te rog să mă lași să savurez din plin ceea ce simt, își alunecă trunchiul lângă mine. Lasă filosofările astea pentru viitorul tău roman...

– Nu-mi încep noul roman până nu ne cununăm. Și vreau s-o facem în România, nu în bisericile noastre obediente Patriarhiei Moscovei. Atunci, vom avea și noi mai mult curaj să divorțăm și să ne apucăm de zămislit prunci... Eu sunt cam bătrână – m-aș hotărî numai la unul... Tu câți vrei?

– Naști unul, și pe urmă vom mai vedea... Și Georgian mă rugă să-l las să aștească un pic – a stat în bar până după miezul nopții cu niște prieteni și-l potoposte somnul...

Începuse să-mi placă ce fac și-mi întrebai prietenii mei: dacă las Basarabia și mă mut la Iași, aș putea fi angajată la SRL-ul lor, că nu cred că aș avea șanse, cu studiile mele de jurnalism în R. Moldova, să intru într-un serviciu mai bun.

Victor zâmbi doar cu colțul buzelor, iar Dorina hohoti pe bune:

– Tu, cu atâtea cărți editate, ai putea să vii în mizeria asta și să opintești cu noi din zori și, uneori, până-n miezul nopții? Ți-a găsi el, Victor, ceva mai pe potriva ta, că are destule relații...

– Se găsește. Cu greu, dar se găsește. Dar, oricum, trebuie să treci prin concurs – altfel nu se poate acum în România.

– Și concursul îl treci nu tot cu mită? Sau prin protecție? se înfierbântă Dorina, azvârlind în jumătatea sa cam veștețită cu o tulpiniță proaspătă, dar frântă de trandafir.

Sub buricul nopții, veniră două maxi-taxiuri cu clienți, încărără buchetele și se duseră. Dorina, cu fuga, încropi o gustărică. Victor scoase din beci un borcan mai burduhos cu busuioacă albă, ce-i pe placul, zicea, fraților din sat, iar pe masă puse o carafă elegantă de un litru pentru noi, florăresele. Turnă în cele două pahare de cristal:

– Ați lucrat ca niște roabe. Eu sunt la volan și nu pot, dar voi să mi-l sorbiți tot, că mă supăr.

Pornirăm. Cele două pahare de parfumată albă mă toropiră de tot plăcut. Dorina, în scaunul din față, moțăia – oboseala mea n-o puteai compara cu a ei, pe care o înghițise sera la îmbobocirea zorilor. Trecurăm fără probleme ambele vămi – la prima achitai și amenda, nenorocita! Șoseaua până la Bălți, aflată în refacere europeană, ne-a scos în față câteva semafoare cu interdicții în roșu de lungă durată, ceea ce mă făcea să transpir de nerăbdare. Dorul de Georgian mă mistuia. Bateria telefonului meu era complet descărcată, dar nu mă hotăram nicidecum să-l sun de pe celularele prietenilor mei. Ambii îl cunoșteau destul de bine pe Păvălache, fuseseră, mi-aminteam bine, și la nunta noastră – ar fi fost o curată nebunie să mă descopere, că-l înșel. Iar pe Ancuța nu era cazul s-o sun – aveam cheia de la apartament, de ce trebuie s-o mai deranjez, îmi ziceam, după miezul nopții?

Victor mă duse până la scară. Convenirăm să ne contactăm poimăine-dimineată, după nuntă, să convenim la ce oră vin după mine. Plecară.

Urcai scările clătinându-mă – cele două pahare luate mai cu de-a sila continuau să mi-l rețină pe Bahuș în obscuritatea creierului. Ajunsei. Cercui să descui cu cheia – nu putui: Ancuța o lăsase pe-a ei în broască. Nu era altă soluție – apăsai pe butonul soneriei. Așteptai – nimic. Apăsai iarăși. Se auziră pași. Târșâiți.

– Cine-i acolo? veni parcă din altă lume o voce îngroșat-răgușită.

Spaima-mi încolți inima:

– Tu ești, Ancuță?

Urmă o pauză ce mă leșină toată:

– Eu, Georgiano. Ai sosit?

Ușa se deschise, scârțâind jalnic. În prag apărură un spectru. Galben. Cu părul împrăștiat pe umerii mici. Cu două mâini tremurate învelindu-și cu gulerul halatului golul pieptului. Intru. O apuc de obraji. Mă uit în ochii ei uscați din care încă nu ieșise disperarea.

– M-a violat... ticălosul. A venit beat... S-a vârat în așternutul meu... N-am mai putut, Georgiano... M-ar fi strangulat...

– Unde-i?

– Doarme. În dormitorul vostru... Și se retrase, fantomă clătinată, în camera ei.

Intrai în bucătărie. Trasei trei sertare. În ultimul, găsii cuțitele. Îl apuca, împietrită, de mâner pe cel cu vârful mai alungit și subțire. Trecui pragul în dormitorul „nostru”. Iubitul meu își torcea sforăitul cu fața-n sus. În costumul mârșăvit al lui Adam. Îmi făcui cruce. Și i-l înfipsei cu sălbătăcie-n inimă – o avea oare? Până în mâner. Se zbatu. Preț cât ai strivi cu picioarele o viperă-n agonie. Așteptai. Începu să horcăie. Mă repezii înnebunită. Intrai în baie. Vomitai în convulsii. Când ieșii în coridor, în flacăra becului de la bucătărie, tremura silueta gârbovă a surioarei mele. Cu aparatul telefonului fix la piept. Rosti cu lămâiul buzelor:

– Poliția o chemi tu. Să-l scoată mai repede... Că mă tem să nu mor și eu acuși...

Cred că v-ați priceput: sunt o scriitoare nebună, nimerită la balamuc. Mă aflu

într-un auspiciu. De trei ani de-acum. Mulțumesc colegilor mei, scriitori: ei au aranjat totul: am fost consultată de medicii legiști, declarată dementă. Și adusă aici. Altfel, mi-aș fi dat duhul, poate, într-o celulă pentru criminali din pușcărie. Mi-l voi da aici. E mai bine, oricum: sunt vizitată din când în când de colegi. Îmi aduc de fiecare dată unele apariții editoriale recente, reviste literare. Și îmi scriu în voie cărțile. Deocamdată, pentru sertar. Nu le pot edita – m-aș desconspira, nu? La romane am renunțat. M-au cam dezbrăcat de experiență. Asta ce mi-a rămas încăpe în cămăși narative mai mici. Ca respectiva. În rest, mă simt cât se poate de normal: ne hrănesc bine, eu fiind, poate, unica femeie tratată cu un pic de respect. Zicându-mi-se, cu oarecare ironie, firește: scriitoare de balamuc. Și e cât se poate de adevărat.

Eram să uit: mă vizitează cam des sora Ancuța. Și-mi aduce plăcințelele ei ferfenițite, umplute cu urdă. Și plânge. Zice că și-a luat un mare păcat pe suflet. De ce? Pentru că nu trebuia să-mi spună ce i s-a întâmplat în noaptea ceea. Și ar fi rămas toate bune între mine și Georgian. Moartea amantului meu, zice, e numai și numai pe conștiința ei. Știu eu? Ar putea să aibă dreptate...

Și-mi mai vine din când în când și Păvălache, soțiorul. Cu câte-o ciocolată – știe că-mi plac. Plânge și dânsul, sclifositul. Mă jelește. El crede foarte sincer, nenorocitul, că-s femeie nebună. Are dreptate pe jumătate: sunt, la sigur, Femeie.